MORD I SLICETOWN

EN KOLDING KRIMI

Mord i Slicetown

af

Carsten Borch

Mord i Slicetown

© Carsten Borch og Koldingbibliotekerne 2015

- skrevet i samarbejde med Koldings borgere

Finanseret af
Jens Holms Biblioteksfond

Støttet af
Nordea Fonden

”Mord i Slicetown” er en del af kampagnen ”Danmark Læser”

Forord

Mord i Slicetown – en koldingkrimi

I sommeren 2014 blev forfatteren Carsten Borch ringet op af Koldingbibliotekerne:
Ville han mon skrive en koldingkrimi? Den skulle foregå i Kolding Kommune. Plottet skulle skabes gennem idéer fra borgerne. Idéerne skulle samles i løbet af 5 uger fra sidste uge af august og indtil udgangen af september. Og så skulle selve krimien skrives i løbet af to måneder med aflevering af manus i begyndelsen af december.

Der blev meget stille i cirka fire sekunder.
”Jamen selvfølgelig vil jeg det”, sagde Carsten. ”Det lyder helt umuligt, det kan jeg ikke sige nej til.”

Det blev startskuddet på ”Mord i Slicetown - en koldingkrimi”. Slicetown er et kærligt øgenavn for Kolding, der siges både at have danmarksrekord i antallet af pizzariaer i forhold til befolkningstallet og store pizzaslices.

Borgerne er medforfattere
Indsamling af idéer begyndte på Kolding Kommunes kulturnat i august 2014. Her sad Carsten Borch ved et havebord uden for en campingvogn, flankeret af to bibliotekarer og landbetjenten fra Vamdrup. De forbipasserende var nysgerrige og viste stor kreativitet og blodtørst, så der blev samlet idéer til den store guldmedalje. I september dukkede Carsten Borch op rundt omkring i lokalområdet: På Kolding Gymnasium og på HTX, hos honningkagebageren i Christiansfeld, på bibliotekerne i Lunderskov, Vamdrup og Kolding. Samtidig var ”Mord i Slicetown” aktiv på Facebook, Twitter og Instagram.

Flere hundrede borgere i alle aldre har været i kontakt med ”Mord i Slicetown” og har bidraget til plot og handling. Især var mange unge aktive, og de har derfor fået en central rolle i krimien.
Derfor er ”Mord i Slicetown” skrevet med unge læsere for øje, men den kan læses af alle aldersgrupper.

Spørgsmål om samfund og etik
”Mord i Slicetown” er blevet til fortællingen om Morten, hvis liv går i stykker efter en række uheld i hans tilværelse. Opfyldt af vrede går han i gang med et hævntogt. Det bliver et kapløb med tiden at redde Kolding, og her spiller gruppen af unge, digitale detektiver en stor rolle.

”Mord i Slicetown” stiller nogle centrale spørgsmål til liv og samfund:
Hvordan kan vi indrette samfundet, så det ikke presser sine borgere for hårdt? Og har vi et ansvar som individer, så vi ikke går amok, selv om vi er pressede? Eller er det ”de andres skyld”, når livet gør ondt?
Hvor går grænsen mellem at være aktiv, ansvarlig borger og at tage loven i egen hånd?
Hvad er vigtigt for vores identitet her i Kolding, og hvordan passer vi på de fælles værdier?

Baggrund for ”Mord i Slicetown”
”Mord i Slicetown” er produceret af Koldingbibliotekerne. Den er en del af den landsdækkende kampagne ”Danmark Læser”, der har til formål at skabe læselyst blandt de 40% af den voksne befolkning, som sjældent eller aldrig læser skønlitteratur. Her er unge drenge og mænd stærkt repræsenteret – og det er netop den gruppe, vi har haft på banen med input til ”Mord i Slicetown”. Se mere på www.danmarklaeser.dk

”Mord i Slicetown” er finansieret af Jens Holms Biblioteksfond og har fået støtte fra Nordea Fonden.

Tak, tak, tusind tak
Først og fremmest tak til alle jer koldingborgere og gode samarbejdspartnere, der har bidraget til krimien. Det har været en fornøjelse! Tak til Nordea Fonden og Jens Holms Biblioteksfond for finansiering. Og tusind tak til forfatter Carsten Borch, der heldigvis ikke kan lade en god udfordring ligge, og som satte sidste punktum 1. december 2014 efter et intenst forløb på tre måneder, hvor han researchede, snakkede med borgerne, fik jeres ideer – og skrev og skrev og skrev.

Se mere Slicetown
Du kan få inspiration til en historisk rundtur i Kolding Kommune og til opgaver i skolen med afsæt i ”Mord i Slicetown” på www.koldingbib.dk
Forfatter Carsten Borch finder du på www.carstenborch.dk

Januar 2015
Koldingbibliotekerne

Kapitel 1

Morten sad med sitrende øjne i sin fars ladbil og kiggede på de mange billeder, han havde taget af børnene.

Der lå stadig nogle sammenrullede bannere fra tilflytterkampagnen ovre bag ved kiosken. Morten kunne lige ane takkerne fra den gule tilbudsstjerne, som var placeret nederst til højre på banneret. Han huskede alt for godt, hvad der stod inde i den tilbudsstjerne. Morten fnøs, da han huskede på borgmesterens patetiske tale, som han dengang fandt inspirerende. Det var ikke kun Koldings stenstøtte. Det var hele Danmarks stenstøtte.

“Skamlingsbanken er et af landets store nationale og folkelige samlings- og mindesteder,” sagde Morten med forvrænget stemme. “Skal vi ikke nok?” havde Ditte sagt bedende efter borgmesterens tale, mens hun lavede duckface. “Jeg vil hjem til Kolding. Og seks måneders betalt husleje? What’s not to like?”

Han gemte tre af billederne i et nyt album på sin telefon. Et med Vigga på fisketur, hvor hun kiggede direkte og taknemmeligt ind i kameraets øje. Kiggede taknemmeligt på sin far. Og et med ham selv og Herman til gokart. Han flyttede også et billede af huset på Goldbæk Allé over i det album, han kaldte Lisbeth.

Han mærkede pulsen stige, da han igen gik på Facebook for at tjekke Lisbeths løberute på Endomondo. Hun løb samme rute hver aften. De to skulle som de første have en snak, havde han bestemt. De havde allesammen travlt ved håndvasken, men han ville have, at de skulle se ham i øjnene. Se, hvad flytningen til Kolding havde gjort ved ham.

Han sendte endnu en SMS til Ditte. “Please, Ditte. Det var et uheld. Du må tro mig. Jeg kan ikke leve uden jer. Jeg vil ikke leve uden jer. Må jeg ikke nok komme hjem? Vil du ikke nok svare på mine beskeder?”

Han kiggede uafbrudt på telefonen i ti minutter.

“Godt så,” skrev han i en ny SMS til Ditte. “Hvis du ikke vil være med til at løse det her, så går jeg via Statsforvaltningen på mandag. Du må da vide, at jeg står stærkere end dig. Tænk dig om.”

Klokken 20.52 steg han ud af bilen, gik op ad trappen og hen over det dugvåde græs. Han spyttede på hele Danmarks stenstøtte, da han gik forbi den. Ned forbi talerstolen. Forbi klokkestablen og ned igennem skovstien, der ikke kunne stille noget op over for tusmørket. Der var alligevel længere, end

han havde regnet med. Lisbeth måtte være i god form, siden hun kunne holde til at løbe her hver aften.

Da han nåede ned til campingpladsen, blev han forskrækket over en mountainbiker, som kørte imod ham. Morten måtte træde ind i det våde mudder for at undgå en påkørsel. Da han igen var alene, hørtes kun den klistrende lyd fra hans sko, mens han gik tilbage ad skovstien for at udse sig det perfekte sted.

Der var skåret et hjerte og to bogstaver ind i det træ, han valgte at skjule sig bag. Der, hvor barken havde siddet, var der malet rødt, og der var bundet en rød tråd om træet. Den røde tråd forbandt træ efter træ i noget, der med Mortens gode vilje kunne ligne et hjerte.

Mobildækningen var dårlig, da han igen tjekkede Lisbeths løberute. Han åbnede igen fotoalbummet, der stod Lisbeth på, og strøg konstant tommelfingeren frem og tilbage over skærmen.

Der lød skridt. Han trådte midt ud på stien for at se, om det var Lisbeth. En kvindeskikkelse kom til syne længere nede ad skovstien. Han gemte sig bag træet. Lukkede øjnene og lyttede sig frem til, hvornår hun ville nå frem.

Lisbeth udstødte et lille hvin, da hun så Morten træde frem, men lyste så op i et smil.

“Gud, er det dig, Morten? Shit, du gjorde mig bange,” sagde hun, mens hun begyndte at løbe på stedet.
“Det må du undskylde. Det var ikke meningen, at jeg ville gøre dig bange. Jeg skulle bare snakke med dig.”
“Ok. Men du kunne jo bare have ringet,” sagde Lisbeth, hørte sine egne ord og trådte et par skridt tilbage. “Hvordan vidste du, at jeg var her?”
“Det ved hele verden vist. Du har selv lagt det på Endomondo.”

Hendes brystkasse begyndte at løbe på stedet, da benene holdt op.

“Ja? Okay. Hvad kan jeg gøre for dig? Hvis det er om lånet, så har jeg desværre ikke flere muligheder. Det er jo ikke mig, der laver reglerne. Det ved du godt, ikke? Jeg skal bare administrere efter reglerne. Det er mit job. Det er ikke nødvendigvis noget, jeg har lyst til, men sådan er det jo.”

Morten svarede ikke, men holdt telefonen frem foran sig, mens han fortsat strøg fingeren over skærmen.

“Jeg er simpelthen så ked af det, på Dittes og dine vegne, men…”

Morten tyssede lydløst på hende.

“Er du virkelig? Ked af det? Jeg ville ønske, du havde været ked af det noget før. Jeg bad jer bare om at give os en chance. Lade være med at bide os i haserne. Jeg har aldrig været arbejdsløs før, Lisbeth. Hvad tror du chancen er for, at sådan en som mig *ikke* får et job igen?”
“Det tror jeg da bestemt, at du får. Selvfølgelig gør du det, men I havde sat jer meget dyrt, Morten. Det havde I altså. Det var en dum kampagne, men banken kan jo ikke skelne mellem gode og dårlige viljer. Det handler om betalingsevnen.”

Mortens læber rimpede sammen.

“I skulle ikke have presset mig så hårdt. I tjener jo milliarder.”
“Det er ikke mig, der laver reglerne. Og det er jo ikke mine penge, de milliarder. Men jeg er da ked af, hvis du synes, vi har presset dig for hårdt.”
“Det er vist lidt for sent at være ked af det. Det hjælper vist ikke længere at være ked af det, Lisbeth. Der er ikke penge i at være ked af det. Mit korthus er væltet.”

Morten knyttede venstre hånd og skar ansigt. Lisbeth trådte et skridt mere tilbage, mens hun kiggede sig over skulderen.

“Svin!” hvislede Morten, mens han kiggede ned.
“Hvor er jeg ked af, på dine vegne, at du har brug for at snakke sådan til mig.”
“Drop din bankrådgiversnak. Åh, så fidel du var i starten. Hvordan går det med Vigga? Er hun faldet godt til på den nye skole? Og jeg hoppede på den og begyndte at fortælle. Lærer I sådan noget på jeres uddannelse? Fy for satan.”
“Jeg kan godt forstå, at det er en hård dag for dig i dag, Morten, men nu synes jeg, det tager en drejning. Jeg må vist hellere…jeg plejer ikke at være væk så længe.”
“Din lille klamme so, Lisbeth. Dit møgmodbydelige, jammerlige bud på et menneske.”
“Okay, så behøver jeg vist ikke at lytte til mere. Jeg er altså ikke på arbejde nu, du.”

Lisbeth smilede sit professionelle smil og satte i løb. To skridt frem og et til siden, så hun kunne komme uden om Morten. Han løftede afværgende armene, og ligesom han havde ramt Ditte ved et uheld, ramte han også Lisbeth, som blev skubbet lidt ud af balance. Hun tog to skridt mere, og så fik hun overbalance og faldt.

Han kunne med det samme mærke skovbundens kolde fugt trænge igennem bukserne, da han satte sig på ryggen af hende og holdt hende nede. Lisbeth stemte fra med armene og prøvede at løfte sig op.

“Kig godt her!” sagde han, mens han holdt telefonen foran ansigtet på hende. “Det er min datter. Det er min søn. Det er mit hus. Jeg har mistet det hele på grund af dig.”

“Slip mig, eller jeg skriger,” råbte Lisbeth og vred sig, så Morten måtte lægge telefonen i bukselommen for at holde hende nede med begge hænder.
“Du kan bare skrige. Vi holder her. Var det ikke de ord, du brugte i går?”
“Stop dig selv, Morten. Lad nu være med at gøre noget dumt. Der må da være en måde, jeg kan hjælpe dig på.”
“Det har vi vist været igennem, Lisbeth. Var det ikke også de ord, du brugte? Det har vi vist været igennem. De ord husker jeg tydeligt, da jeg spurgte om der ikke var en måde, du kunne hjælpe mig på. Og så sød du var lige at sende mig et referat af vores møde. Alle dine søde, klæbrige ord var pludselig forvandlet til hårde, kontante juridiske formuleringer.”
“Du er voksen, Morten. Du har selv skrevet under på alle papirer med åbne øjne. Du har hele tiden vidst, hvad du gik ind til.”
“Hold din kæft, hold din kæft, hold din kæft,” råbte Morten og pressede Lisbeths hoved ned i de fugtige blade og det kolde mudder.

Lisbeth kæmpede sig op på albuerne, så hun kunne løfte hovedet fri af mudderet.

“Stop dig selv, Morten. Man behøver ikke lade sin vrede gå ud over andre. Gå hjem til din familie. Jeg siger ikke noget til nogen om det her. Det lover jeg.”
“Hjem til min familie?” råbte Morten og tog kvælertag på Lisbeth, mens han igen pressede hende ned i mudderet.

Hun stemte ikke længere imod, men forsøgte at række armene ned langs siden på sig selv. Hendes hænder søgte mod Mortens skridt og så klemte hun alt, hvad hun kunne, indtil Morten hylede og gav slip. De hev begge efter vejret, og Morten tog sig til skridtet, mens han jamrende rullede ned og lå ved siden af Lisbeth.

Hun hostede og tog sig til halsen med højre hånd, mens hun med venstre hånd løftede sig op på knæ.

Den snurrende lyd af cykelgear og den brummende lyd af mørke mandestemmer dukkede op i lydbilledet.

Lisbeth kom helt op, råbte om hjælp, og begyndte at løbe, men Morten sparkede ud, så hun faldt. Han bed smerterne i sig og hoppede op på ryggen af hende og tog igen kvælertag på hende.

Månen hang over Kolding og var ligeglad, da Lisbeth Poulsen skreg sit sidste skrig, lige inden Morten pressede hendes ansigt ned i mudderet, så skriget forstummede. Kort efter holdt hendes brystkasse op med at udvide sig.

Lisbeths krop lå helt stille. Morten kunne se lyset fra mountainbikernes lygter flakke og komme nærmere. Han skubbede Lisbeth ned ad skrænten. Mens hendes livløse krop trillede ned i bækken, krøb han i skjul under et væltet træs rødder.

Det larmede kortvarigt udvendigt, mens rytterne kørte forbi, og så begyndte larmen indvendigt, da Morten satte i løb mod parkeringspladsen. Infernoet infiltrerede Mortens hoved. Hans åndedræt, hans hjerte, hans sko i det klistrede underlag, hans umulige situation larmede og larmede og larmede.

Den eneste ringen ved klokkestablen var den ringen for ørerne, som Mortens høje puls afstedkom. Han måtte standse op og støtte sig til det talerstollignende skilt, der fortalte om de 100.000, der havde fejret befrielsen her i 1945. Hans mund var helt tør, mens han prøvede at genvinde fatningen.

Ved den store talerstol af kampesten måtte han standse op igen. Hiort Lorenzens drikkebæger fyldt med vand kunne have gjort underværker, men der var ikke flere håndsrækninger til Morten.

Stigningen op mod stenstøtten i det våde græs var mere end Mortens fysik kunne kapere. Igen og igen måtte han stoppe. Han lænede sig op ad stenstøtten, som havde været hans første indtryk af Kolding. Det var her Ditte havde slæbt ham med til Kolding for første gang. Til sprogfesten den 18. maj. De havde drukket Koldings bud på en champagne, Don's fra Skærsøgård, og byens unge havde læst kærlighedsdigte op hele aftenen, mens de havde danset til solen stod op. Det var hans første og eneste positive indtryk af Kolding.

Han kunne se hen til parkeringspladsen og satte igen i løb, men tusmørket forhindrede ham i at se den ujævne belægning omkring stenstøtten. Han faldt så lang han var og skrabede både knæet til blods og bed hul i læben. Med blod og spyt drivende fra mundvigen, kiggede han op på stenstøtten. Månens lyssøjle ramte inskriptionen på stenstøtten: "Sprængt af Preusserne 21. Marts 1864. Reist igen i Mai 1866."

Ladbilen startede første gang. Der var ikke plads på græsskrænten ved siden af trappen, så han lod bilen køre bumlende med venstre side på trappen og højre side på græsset. Stille lod han bilens forstærkede kofanger opnå kontakt med stenstøtten. Han gassede op, men stenstøtten blev stående. Og hjulene begyndte at fedte i det våde græs. Han bakkede en meter. Gassede op og stødte mod den 25 sten høje støtte. Sammenstødet havde ingen effekt. To meter tilbage. Tre meter tilbage. Stenstøtten gav sig ikke, men det gjorde ladbilen.

Morten hørte tydeligt den metalliske advarsel om sammenbrud, men sprang ud på græsset og fandt knappen, der rullede kranens wire ud. Han rullede den godt ud, så krogen lagde sig på ladet med wiren formet som en fin cirkel uden om.

Han bakkede og drejede. Kørte bilen frem igen, så bagenden af bilen flugtede med stenstøtten. Morten hoppede igen ud af bilen og tog fat i krog og wire, som han spændte om stenstøtten. Inden han satte sig ind på førersædet,

løftede han kranen så højt op den kunne, så han i det mindste fik tyngdeloven på sin side.

For ikke at sprænge wiren kørte han langsomt frem, indtil wiren blev spændt helt ud. Morten kiggede ud af bagruden, gassede op og slap langsomt koblingen, mens hans mærkede bilens hestekræfter dyste mod stenstøttens mange tunge sten.

Hestekræfterne vandt. Stenstøtten begyndte at svaje. Og falde. Morten nåede lige at svinge bilen til side, så stenstøtten ikke smadrede bilen. De øverste af stenene blev adskilt fra stenstøtten ved faldet. Et par af stenene gik i stykker, men de fleste faldt bare tungt i græsset. Wiren blev frigjort, da stenene slap deres tag i hinanden, så Morten kunne nemt rulle wiren sammen igen.

Med våde bukser og blodige knæ, mudder på både sko og hænder, og et mord på samvittigheden kørte han fra Skamlingsbanken.

Han rullede vinduerne ned for at blive blæst igennem. Han sank og sank den store mængde spyt, som hans spytkirtler pludselig producerede. Slog håndkantslag mod instrumentbrættet. Kastede hovedet tilbage mod nakkestøtten. Skruede højt op for radioen og prøvede at overdøve lyden ved at råbe endnu højere. Han skreg, til det gjorde ondt i halsen.

På Statoil ved Sdr. Bjert holdt han ind for at vaske sig. Tjekkede bilens kofanger for skader. Købte en skuresvamp og prøvede at jævne ridserne fra stenstøtten ud, så hans far ikke lige med det samme ville opdage skaden.

I stedet for at køre lige ud i rundkørslen og videre mod centrum, så han kunne køre hjem til forældrene i Vejle, drejede han af ved Idyl og kørte mod Goldbæk Allé.

Hækkene ved husene var stadig så små, at han ikke kunne komme tæt på uden at blive set, så Morten parkerede på Ankerhusvej og steg ud.

Det var ikke muligt at skjule sig på den lange, brede Goldbæk Allé, men trangen til at se, om der var lys i vinduerne var for stor.

Midt på Goldbæk Allé mødte han Klaus, der så ivrigt var kommet Ditte til undsætning tidligere på dagen. Klaus var ude at lufte sin store kærlighed: golden retrieveren Geo.

“Tror du, det er en god idé, at du er her?” spurgte Klaus og pustede brystkassen op.
“Næh, det er det nok ikke, som tingene står. Men, Klaus, det kommer du vel aldrig til at forstå.”
“Jeg burde lade dig vade lige op til hoveddøren og så ringe til panserne og melde dig, men som den gode nabo, jeg er, vil jeg anbefale dig på det

kraftigste at vende om. Vi prøver faktisk at passe på hinanden i det her samfund. Men du skal vende om på minutten."

Mortens vrede, der for alvor var vakt til live på Skamlingsbanken, tabte for første og eneste gang, i løbet af de næste døgn, til hans forstand.

Morten kørte hjem til sin mor.

"Sikken du ser ud, unge mand," sagde Mortens mor Hanne, da han sent fredag aften ankom til huset på Mølholm Landevej i Vejle.
"Jeg orker det ikke rigtigt, mor," sagde Morten.
"Fik du snakket med Ditte?"
"Nej."
"Nej? Var det ikke det, du tog afsted for?"
"Jov, men hun er stadig sur. Hun vil ikke snakke med mig."
"Skal jeg ringe til hende? Det har far og jeg snakket om."
"Nej!"
"Jamen, det her duer jo ikke, Morten.
"Lad det nu bare ligge, mor."
"Det er jo også vores børnebørn, ikke?"
"Jeg er træt," sagde Morten og mærkede de væskende sår på knæet.
"Det er også sent."
"Hvor er far?"
"Han er ovre hos Svend. De er ved at forberede jagten i morgen tidlig."
"Ved du, om de skal bruge ladbilen?"
"Det tror jeg ikke, men du må hellere lige spørge ham, hvis du skal låne den."

Mortens mor satte hænderne i siden.

"Ved du hvad? Jeg snakker med far, og så sender jeg dig en SMS. Godnat, skat. Smut du bare i seng. Så ordner det sig nok i morgen, ikk'?"

Morten gik op ad trappen. Op til sit gamle drengeværelse, der stod som han havde forladt det mange år før. De grønne mælkekasser med tegneserier stod stadig under sengen. Plakaten med Baz Luhrmanns 'Romeo og Julie' hang på væggen. Pokalerne stod på hylden.

Wifi-forbindelsen var acceptabel, da han gik ind på VisitKoldings hjemmeside.

Han åbnede sin Moleskine Evernote med den grønne bogmærkesnor. Den liste han havde lavet tidligere på aftenen, havde han givet overskriften "Et par borgerlige ord", og på den stod hans bankrådgiver Lisbeth, borgmesteren, direktøren for Gentronix, Annie fra Jobcentret og politimanden, der havde bortvist ham fra hjemmet efter tumulten lidt tidligere. Han stregede Lisbeth ud.

På en blank side i notesbogen skrev han en ny liste med overskriften "Udslet Kolding" og på den skrev han Skamlingsbanken, Geografisk Have, Trapholt, KIF Kolding København, Slotssøbadet, Designskolen, motorvejen,

Honningkagebageren, Storcentret, Brødremenighedens huse, Den Gamle Grænsekro og Koldinghus. Han stregede Skamlingsbanken ud.

Og begyndte at google på blandingsforholdet til hurtigttørrende cement.

Kapitel 2

Landbetjenten Lars fra Vamdrup parkerede uden for Kolding-hallerne. Han skulle hente sin søn Andreas, der var til basketball lørdag eftermiddag.

Lisbeths datter Laura stoppede midt i sin dribling, da Lars kom ind ad døren. Bolden løb fra Laura, som standsede sit løb og lignede en, der var trådt for langt ud på den tynde is.

Forsigtigt trådte hun de få skridt ud til betontrapperne langs banen og satte sig op på bænken, mens hun med våde øjne fulgte Lars med øjnene. Lars var dog ikke kommet for igen at snakke med Laura, som sammen med sin far havde fået den tunge besked sent aftenen før.

Han var der udelukkende for at hente sin søn Andreas, og så slet ikke Laura, da han satte sig på bænken tæt på døren.

Kuglerne i fløjten snurrede rundt, da træneren piftede. Laura genvandt fatningen og fik øjenkontakt med Andreas, da hun samlede en ny bold op og driblede over til holdet, der havde gjort klar til shootout.

“Din far er her,“ sagde Laura og møvede sig ind mellem Andreas og Damir.
“Tak,” sagde Andreas.
“Kan du ikke snakke med ham om min mor?”
“Han er ikke så vild med at snakke arbejde. Har du ikke også snakket med ham?”
“Jov, men det lader til, at de er mere optaget af den der fucking stenstøtte.”
“Ja, jeg har også ledt lidt forgæves, men det betyder ikke, at de ikke efterforsker.”
“Der står bare næsten ikke noget om mor nogen steder. Det hele handler om ‘Mordet på Skamlingsbanken’,” sagde Laura og lavede citationstegn i luften.
“Du kan da gå med over og snakke med ham.”
“Tak,” sagde Laura og gav ham en kærlig skulder.

De bevægede sig langsomt frem i køen, som blev mindre og mindre i takt med at holdkammeraterne faldt fra.

“Min mor er på kursus, så du kan jo også tage med hjem efter træning. Så kan vi måske pumpe ham for info.”

Laura modtog en bold og satte gang i den, mens hun nikkede.

“Aj, hvad tænker jeg på. Du skal vel være sammen med din far i aften,” sagde Andreas, da Laura ikke svarede.
“Nej, det er okay. Jeg vil gerne. Han har ligget underdrejet i papvin siden frokost.”
“Er du sikker?”

“Helt sikker. Det vil jeg gerne. Hvorfor gider voksne bare ikke være voksne, når vi allermest har brug for, at de er det?”
“Laura! Vi spiller basket,” råbte Damir. “Kvist har lige brændt. Skyd dog!”

Laura stod med vådt hår ude på gangen og ventede på, at Andreas skulle blive færdig inde i drengenes omklædningsrum. Hun ledte efter sin oldefars navn blandt alle navnene på ærestavlen. 100.000 frivillige timer over fem år var der lagt i at bygge den gamle KIF-hal på Tvedvej, og oldefar havde doneret mere end 150 timer. Enhver der brugte mere end 150 frivillige timer fik sit navn på ærestavlen. Og nu hang tavlen i den nye KIF-hal. Han stod som nummer 36 på listen.

“Jeg er ked af at høre om det med din mor,” sagde Damir, da han kom ud fra omklædningsrummet.
“Tak,” sagde Laura og vred sine hænder.
“Så, undskyld, jeg råbte ad dig. Jeg vidste det ikke. Sig til, hvis vi kan gøre noget for dig,” sagde Damir og lagde en arm om Laura.
“Det er ok. Og tak.”
“Andreas sagde, at du ikke troede politiet gjorde nok. Min far kører jo taxa, så vi kan få alle hans kollegaer til at hjælpe med at holde øje. De hjælper faktisk politiet tit, så sig til, hvis du finder ud af noget, som de skal kigge efter.”
“Tak, Damir. De ved vist ikke rigtig noget. Men tak fordi du tænker på mig,” sagde Laura og gav ham en blød lammer.

Landbetjent Lars holdt for alvor fri og genkendte slet ikke Laura, da hun og Andreas kom ind i hallen.

“Far, er det ok, at Laura tager med hjem? Det er jo ikke så sjovt for hende at være hjemme for tiden.”
“Nå? Ja, det er fint.”
“Kan vi ikke også have hendes cykel med bagpå?”
“Joh, det går nok.”
“Hvad sker der i sagen om min mor?” spurgte Laura, da hun havde spændt sig fast på bagsædet.

Lars kiggede undersøgende i bakspejlet og drejede ud på Ambolten.

“Er det den Laura? Det må du undskylde, at jeg slet ikke var opmærksom på. Der sker, hvad der altid sker. Vi indsamler efterretninger og begynder at lede efter mistænkte.”
“Jomen, sker der noget? Alting handler om stenstøtten derude. Jeg synes slet ikke, at jeg kan se noget om mor.”
“Det gør der bestemt, Laura. Det foregår bare under radaren. Du kan ikke se det.”
“Hvor meget ved du?”
“Jeg er jo ikke på sagen som sådan, så jeg ved ikke meget mere end dig. Vi leder, desværre nok, efter endnu en seksualforbryder, der er gået i panik over et eller andet.”

“Hvorfor tror I det?”
“Er du sikker på, at du har lyst til at snakke om det.”
“Ja. Hvorfor tror I det?”
“På grund af måden, vi fandt hende på. Din mor, undskyld. På grund af måden, vi fandt din mor på.”
“Var hun…” Laura bed læberne sammen og kiggede ud af vinduet.
“Nej, han er åbenbart ikke lykkedes med sit overgreb, og så er han formentlig panikket. Og så har han kvalt hende og skubbet hende ned ad skrænten. Beklager.”
“Så må der da være DNA fra ham på hende.”
“Det er der også, men det tager lige nogle dage, før vi får resultatet fra de prøver.”
“Dage?”
“Ja, desværre. Vi er også ramt af besparelser,” sagde Lars og drejede af mod Tankedalsvej.

Laura hviskede til Andreas.

“Far? Sætter du ikke noget musik på?”

Lars tændte for radioen og kiggede igen i bakspejlet. Andreas tomlede op, mens han smilede kunstigt. Laura kiggede sammenbidt ud af vinduet.

Laura lænede sig helt ind til Andreas, så hun kunne dufte hans rigeligt påførte og stærkt sødlige deodorant, som stort set hele basketholdet og rigtig mange af drengene på Kolding Gymnasium brugte.

“Jeg er sikker på, at han ved mere,” sagde hun så stille, at Lars ikke kunne høre noget.
“Det tror jeg også, men det er ikke sikkert. Når det er mord, så er det altså nogle andre folk end min far, der får sagen.”
“Men han har vel adgang til sagen?”
“Måske. Det ved jeg faktisk ikke noget om.”
“Kan du ikke presse ham til at finde ud af noget mere, når vi kommer hjem til jer?”
“Helt klart. Jeg prøver. Han arbejder jo hjemmefra nogle gange, så måske kan han logge på politiets server hjemmefra.”
“Tak. Jeg kan bare ikke sidde stille. Jeg bliver nødt til at gøre noget. Han er stadig derude,” sagde Laura og klemte hånden sammen om armlænet.
“Jeg ved det. Vi finder ham.”
“Står hans arbejdscomputer fremme?”
“Nej, han har den inde på sit kontor. Og det er aflåst.”
“Jeg får en idé,” sagde Laura. “Du får din far til at logge sig ind på sagen, og så faker vi en eller anden ulykke, så han bliver nødt til at løbe fra kontoret. Og mens han er væk, så går vi derind og ser hvad der står i sagen.”
“Det lyder helt bims, men lad os prøve. Hvis man ikke gør noget, så sker der ikke noget.”

Laura og Andreas brugte deres telefoner til at læse op på alle nyheder om Skamlingsbanken, indtil de nåede til Østergade i Vamdrup.

“Kaffe?” spurgte Lars, da de satte sig i køkkenet. Han tændte for TV2 News og Nespresso-maskinen og begyndte at fylde opvaskemaskinen med tallerkener og bestik.
“Jatak,” svarede Laura.
“Og Andreas?”
“Jepper.”
“Og Andreas?” sagde Lars og kastede et blik på bryggerset.
“Jatak, så. Jatak til kaffe søde, rare far.”
“Jeg mente nu mere, at du skulle tømme din sportstaske,” grinede Lars.

Andreas slog sig på panden med flad hånd og gik mod bryggerset. Laura hev ham ind til sig, idet han gik forbi.

“Jeg lader som om jeg stener, og så tøsetuder jeg lige om lidt. Kan du så ikke presse ham til at slå sagen op?” hviskede hun.

Da Andreas kom tilbage, gav han sig til at trøste Laura, mens Lars satte to skvulpende kopper kaffe på bordet.

“Far, helt ærligt? Det er jo Lauras mor, det drejer sig om. Er du helt sikker på, at du ikke kan fortælle mere? Hvad nu, hvis der er nyt i sagen?”
“Jeg er lige *ovenpå* et øjeblik,” sagde han. Det lød som en intern familiær kode for, at han skulle arbejde. Lars gik op ad trappen med en kop kaffe i hånden.

“Okay, så er det nu!” sagde Laura. “Hvad finder vi på?”
“Ja, det skal jo tage lidt tid for ham at hjælpe mig, så du får mere tid. Hvordan får vi det til at se dramatisk ud?”
“Kan du ikke snitte dig med en kniv eller sådan noget?”
“Ahr.”
“Hvad så med at det ligner, at du er faldet og har vredet et eller andet om?”
“Det lyder mere som noget, der rent faktisk kunne ske for mig.”
“Så noget med at jeg bad om et eller andet til kaffen, som du måtte hente øverst oppe i et skab, og så faldt du og vred knæet om. Har du ikke haft en gammel meniskskade?”
“Jo.”
“Er det ikke den, vi kører med så?”
“Lad ham lige få lidt tid deroppe først,” sagde Andreas.

De sad stille og roligt og drak deres kaffe og kiggede nyheder, mens de ventede på, at tiden skulle gå.

“Lars! Lars!” råbte Laura op ad trappen, kort efter at Andreas havde løftet skamlen højt op over sit hoved og kastet den mod køkkengulvet. “Andreas er kommet til skade. Han ligger her nede i køkkenet.”

Den erfarne politimand var et kort øjeblik mere far end politimand, så han glemte at låse sit kontor af. Efter at Lars var løbet forbi Laura og ud i køkkenet, hvor Andreas på fornemmeste vis jamrede og tog sig til knæet, løb hun hurtigt op ad trappen,

Laura nåede lige at mærke sin mave presse et ubehag op gennem halsen, da hun trådte ind over dørtærsklen.

Ubehaget voksede til en brækfornemmelse, da hun på computerskærmen så billeder af sin mor ligge helt bleg med kraftige blå mærker på halsen. Hun fik tårer i øjnene og løftede sin hånd op til næsen i et forsøg på at afværge opkastet. Hendes hånd duftede stadig kraftigt af hendes hårshampoo, men lige lidt hjalp det.

Hun greb ud efter skraldespanden under Lars' skrivebord og brækkede sig. Hun tørrede mundvigene af med håndryggen og spyttede efter et par gange. Lars' kop kaffe stod på skrivebordet, så hun skyllede mund med kaffen.

Selvom Lars også var far, så var politimanden hurtigt vendt tilbage. Hun hørte ham komme op ad trappen, så hun tog sin telefon og begyndte at tage billeder af computerskærmen. Med våde øjne scrollede hun ned og tog så mange billeder, hun kunne nå. Hun nåede lige at proppe telefonen i baglommen, da hun hørte det knage på gangen udenfor kontoret.

"Hvad har du gang i?" råbte Lars, da han trådte ind på kontoret, der både lugtede syrligt af opkast og sødligt af kaffe med mælk.
"Undskyld. Jeg troede, det var toilettet," sagde Laura og tørrede øjnene.
"Laura, det her går ikke. Du må ikke være herinde. Jeg forstår godt dit behov for at vide mere, men det her kan jeg ikke acceptere."

Lars gik et skridt tættere på Laura og åbnede vingerne, så hun kunne få en trøstende arm om skulderen. Laura løftede sine rystende arme halvt op foran brystkassen i en afværgende bevægelse.

"Undskyld. Jeg går ned igen," sagde hun og gik med bøjet hoved.

TV2 News havde fløjet helikopteren helt til Kolding. Billederne af den væltede stenstøtte på Skamlingsbanken kørte over skærmen, da Laura igen satte sig ved siden af Andreas.

"Nåede du at se noget?" spurgte Andreas.

Laura nikkede med bævende underlæbe og rakte Andreas sin telefon.

Borgmesteren blev interviewet på skærmen om angrebet på Koldings historie, og den gule breaking-bjælke fortalte, at justitsministeren frygtede et større og

mere koordineret angreb på vigtige nedslag i Danmarkshistorien. Der var udkommanderet betjente til at passe på Jellingstenene og Den Lille Havfrue.

“Det er sgu da den samme,” sagde Laura og snøftede. “Folk er da ligeglade med Skamlingsbanken og Jellingstenen. De er jo bims, hvis de tror, det er noget større. Det er den samme, der slog min mor ihjel. Det er jeg sikker på. Hvor sandsynligt er det lige, at to forskellige forbrydere vælger præcis samme tidspunkt og stort set samme sted at begå deres forbrydelse?”
“What?” sagde Andreas og pegede på det billede på Lauras telefon, der viste aftrykket af Mortens sko i skovbunden. “Sådan nogle sko dér koster 3.000 kroner. Dem er der ikke mange af i Danmark.”
“Hvor ved du sådan noget fra, Andreas?”
“Har du slet ikke bemærket min hipsterstil?” sagde han og strøg sin ene arm som en vinkyper, der skal til at præsentere en fin vin. Laura kom til at grine så uventet, at der fløj lidt snot ud af næsen. Det ramte Andreas på skjorten.
“Og jeg som troede at man skulle være far, før man satte pris på lort på skjorten,” grinede Andreas, tørrede det af med køkkenrulle og gav Laura et kram.
“Hvad hedder sådan nogle sko?”
“Helium.”

Laura googlede Helium og fandt et godt billede. Både hælkappe og sål havde et markant og let genkendeligt lille h. Hun tog et screendump og sendte det til Damir.

“Er Damir nu lige pludselig mere hipster end mig?” spurgte Andreas.
“Tumpe! Damirs far kører taxa, og Damir sagde, at han formentlig kunne få sin fars kollegaer til at hjælpe os med at holde øje med morderen, hvis vi fandt ud af noget om ham. Og nu ved vi noget, som politiet åbenbart ikke gider dele med offentligheden. Min mors morder er hipster. Han går i Heliumsko. Og…”

Laura afbrød sig selv og kiggede med sammenknebne øjne på tv-skærmen, der igen og igen viste billeder af stenstøtten, men intet om hendes mor.

“Vil du med derud?” spurgte hun.
“På Skamlingsbanken?”
“Præcis. Jeg vil vædde på, at de kun leder efter spor ved stenstøtten. Jeg vil ned og se, hvor han slog min mor ihjel.”
“Er du sikker på, at det er en god idé at tage derud?”
“Næh. Er du sikker på, at det er en god idé at blive her?”
“Du har ret. Lad os samle nogle flere, så vi er flere øjne.”

Andreas begyndte at sende SMS’er til de andre på basketholdet.

“Hjælp med at finde Lauras mors morder. Vi mødes på pizzeriaet i Bjert kl. 20 i aften. Og nej, der er alligevel ikke noget du skal se i fjernsynet. Og nej, du er alligevel ikke inviteret til fest. Vi ses!”

Kapitel 3

“Hey,” sagde Andreas og gav Damir, Ludvig, Kvist og Storm fist bumps.
“Tak fordi I kom,” sagde Laura. “Skal vi gå ind?”
“Har I spist?” spurgte Andreas og åbnede døren til pizzeriaet.

De nikkede allesammen.

“Skal vi tage en sodavand, så?” spurgte Andreas.
“Jeg har ikke penge med,” sagde Ludvig.
“Jeg kan lægge ud,” sagde Kvist.
“Aj, det er alt for dyrt her,” sagde Damir. “Skal vi ikke bare gå i Rema?”
“Er der overhovedet nogen, der skal have noget?” spurgte Andreas.

De cyklede over til Rema1000.

“Får vi brug for lygter? Der bliver nok ret hurtigt bælgmørkt nede i skoven,” sagde Laura.
“Kan vi ikke bare bruge telefonerne?” sagde Andreas.
“Jamen, så skal vi måske bare komme afsted?” sagde Laura.
“Jeg køber lige lidt med,” sagde Damir og gik ind i supermarkedet. Ludvig gik med.

De kom ud med favnen fuld af energidrikke.

“I kan bare overføre via MobilePay, hvis I vil have nogen af dem,” sagde Damir.

Der blev sendt beskeder og udvekslet varer mellem Damir og de andre, og så sadlede de op på deres mountainbikes, e-Bikes, knallerter og Lauras havelåge med kurv på styret. Laura holdt Ludvig på skulderen, mens han trak hende på sin Vespa Ciao.

På Skamlingsbanken var den rød-hvide politiafspærring rullet helt ud. Ingen fik adgang hverken på parkeringspladsen ved kiosken eller foran restauranten.

De unge trillede forbi afspærringerne, et par kamerafolk og to politibiler og kørte ned ad stien mod Klokkestablen.

Laura mærkede modet forlade hende, jo tættere de kom på gerningsstedet. Det gik ned ad bakke, så det gjaldt mest om at koncentrere sig om at bremse blidt op for ikke at skride ud.

“Stop!” råbte Andreas, da han så politiafspærringen spændt ud fra træet med det udskårne hjerte og de røde tråde, der var spændt ud som et hjerte.

De satte cyklerne fra sig, og Laura støttede sig til træet med hjertet, da hun kiggede ud over skrænten og ned i bækken, hvor der var sat en ekstra politiafspærring op.

Hun lukkede øjnene og hørte sin mors skrig for sig. Hun måtte have skreget for sit liv. Laura fik kuldegysninger og mærkede igen halsen stramme til.

“Er du sikker på det her?” spurgte Andreas og kiggede på den rød-hvide politiafspærring, hvor der stod: “Passage kan medføre strafansvar.”

Laura løftede hagen, blinkede hektisk med øjnene og hev luften dybt ned i lungerne for at løsne den knude, der strammede hendes hals til.

“Jeg bliver nødt til det,” sagde Laura og løftede politiafspærringen op.
“Hvad nu, hvis vi ødelægger noget bevismateriale?” sagde Damir.
“Synes du, det virker som om, at de er særlig optaget af bevismateriale?” sagde Laura og pegede på det store område, der var spærret af med en strimmel plastic, men ubevogtet.
“Men alligevel. Lad os gå forsigtigt frem.”

De tog små hastige skridt på vej ned ad den stejle skrænt med deres mobiltelefoners lommelygter tændt, så de bedre kunne se frem for sig i skumringen.

Med fødderne placeret tæt ved bækken og lettere forpustet over en svær nedstigning stoppede gruppen op.

“Hvad leder vi efter?” spurgte Ludvig.
“Aner det ikke,” sagde Laura. Hun kiggede på billederne på sin telefon og zoomede ind på noget. “Der står, at han formentlig har skubbet hende ned ad skrænten fra træet deroppe, så det er slet ikke sikkert, at der er spor efter ham hernede.”
“Må vi andre se de der billeder?” spurgte Storm.
“Ja,” sagde Laura og rakte telefonen frem mod Storm. Tog den tilbage igen. Strøg med tommelfingeren igennem hele albummet. Tog en dyb indånding.
“Her!” sagde Laura og rakte telefonen til Storm.

Drengene stimlede sammen om Storm og kiggede på billederne af politiets oplysninger.

“Vi leder altså efter en mand med Heliumsko. Som var i Kolding i går aftes kl. ca. 21.00,” sagde Storm. “Alle, vi kender, ved hvordan et par Heliumsko ser ud. Hvorfor rekrutterer vi ikke nogle flere til at lede sammen med os?”
“En lukket Facebook-gruppe?” foreslog Andreas.
“Præcis.”
“Tør du lægge de der billeder op, Laura?” spurgte Ludvig.
“Ligner jeg en der tør,” sagde Laura og kiggede vredt på Ludvig.
“Men den skal vokse langsomt,” sagde Andreas. “Vi skal kunne stole på folk.”

“Fuck, der er megadårlig dækning herude.” Damir var allerede i gang med at oprette en privat gruppe på Facebook. “Jeg går længere op,” sagde han.
“Skal vi ikke gå med?” sagde Laura. “Vi finder vist ikke noget her alligevel. Pis også.”
“Ro på,” sagde Storm. “Vi er først lige gået i gang. Nu gør vi jobbet ordentlig færdigt. Vi finkæmmer hele det her område, før vi giver op.”

Damir gik op og ned ad skovstien i forsøget på at fange et stærkere signal til telefonen. Laura og Andreas gik frem og tilbage langs bækken. Storm, Kvist og Ludvig tog skrænten op og ned et par gange.

“Er det for bims at kalde os for De Digitale Detektiver?” spurgte Damir.
“Helt sikkert, men gør det bare alligevel. Vi har ikke tid til også at tænke på, om vi tager os godt ud,” sagde Storm.

Efter en times finkæmning af området besluttede de at køre.

“Skal vi ikke prøve at køre den vej ned. Jeg er ret sikker på, at hun er kommet den vej fra,” sagde Laura og pegede ned mod campingpladsen.

De satte gang i karavanen igen, men Ludvig kunne ikke helt styre bremsen på den gamle knallert, så han fedtede ud og begyndte at slingre lidt ved træet med det udskårne hjerte. Han gassede op for at undgå kollision, men endte mellem blade og kviste på modsatte side af skovstien. De andre vendte om.

“Hvad fuck er det her?” sagde Ludvig grinende og holdt et rødmalet mikrofonstativ frem, da han kom til syne igen.
“Det er nok kunst,” grinede Andreas.
“Lys lige på mig,” sagde Ludvig og holdt telefonen skævt op foran sit ansigt, så han kunne tage en selfie. De andre tændte igen lommelygterne på deres telefon og lyste Ludvig op.
“Hvad står der?” spurgte Damir.

Ludvig løftede mikrofonstativet tættere på sit ansigt og tændte lommelygten på telefonen.

“Der står ‘Night Symphony’ af Baldur Birgisson på selve mikrofonen,” sagde Ludvig og vred munden lidt. “Og længere nede står der: ‘Samlingstanken på Skamlingsbanken værk nummer 14: En visuel repræsentant for skovens nattelyde’,” fortsatte han og bemærkede slet ikke den røde ledning, der hang og dinglede fra mikrofonstativet.

Laura tændte lommelygten på sin telefon og gik hen til Ludvig. Greb fat om ledningen og lod fingrene følge den røde ledning i skovbunden. Tre meter længere inde stod der en rødmalet flightcase. Den var en meter gange en meter gange en meter. Og var lukket med en hængelås.

De andre var fulgt efter hende. Laura slukkede lommelygten på telefonen og googlede Baldur Birgisson.

“Er der ikke en, der gider finde ud af, hvem der står bag det der Samlingstanken på Skamlingsbanken?” spurgte Laura.
“Rimelig heldigt, at jeg kører som en fuld mand, hvad?” grinede Ludvig. “Jeg mangler bare en mælkekasse bag på.”
“Det var en rigtig præmieparkering, du fik lavet,” sagde Laura.

Hun trykkede på det telefonnummer til Baldur Birgisson, der stod på hans hjemmeside.

“Hallo? Hej, er det Baldur Birgisson? Jeg hedder Laura, og undskyld, jeg ringer så sent, men nu skal du høre. Det lyder måske lidt mærkeligt, men er det dig, som optager lyde i skoven ved Skamlingsbanken for tiden?”

Efter et par opmuntrende sætninger vendte Laura ryggen til de andre, som man gør, når man tror ingen kan høre en, bare fordi man står med ryggen til.

“Den kunst du laver der, du. Gør den overhovedet nogen nytte? Har den nogen praktisk betydning? Hvem lytter overhovedet til dig? Ønsker du slet ikke, at din kunst skal gøre nytte?” råbte Laura efter et par minutters opgivende telefonsamtale.

Hun rystede på hovedet og hænderne, da hun lagde på.

“Han vil ikke lytte filen igennem!”
“What?” sagde Andreas.
“Spaden snakker om, at hans kunstprojekt falder til jorden, hvis det bliver afbrudt. Det er et projekt, han har kørt i flere lande. Det hedder Night Symphony og optager nattens lyde på et specifikt sted. Når optagelserne er færdige, skal de omsættes til et visuelt værk, som skal vises i sammenhæng.”
“Så der ligger altså lydoptagelser inde i den der kasse?” spurgte Storm.
“Ja,” sagde Laura.
“Så måske er mordet blevet optaget?” spurgte Storm.
“Det er meget sandsynligt. Han fortalte, at den ikke optager hele tiden. En sensor sætter gang i mikrofonen. Men kun efter at solen er gået ned. Og det var den jo i går aftes, da hun løb herud.”
“Og han vil ikke lade os høre?” sagde Damir.
“Nej, ikke før værket er slut.”
“Og hvornår er det det?” sagde Damir.
“Først om fjorten dage. “Kunsten vil ikke tolerere hverdagen”, sagde han. Selvom han udtrykte forståelse for min situation, så måtte jeg sætte mig ud over mine egne behov,” sagde Laura.

Ludvig gik helt hen til flightcasen. Tog fat i håndtagene på siden.

“Hvor tung kan sådan en lige være?” sagde han, smilede og vinkede de andre hen til sig.

Ludvig og Damir løftede kassen op. På bagsiden af flightcasen løb et strømkabel ind gennem skoven i retning mod campingpladsen.

“Hvem har en saks eller en lommekniv?” sagde Kvist.
“Stop!” sagde Laura. “Lad os nu lige tænke os om. Tænk nu, hvis lydfilen forsvinder, når vi kapper strømmen.”
“Ja, skal vi ikke bare sige det til min far,” sagde Andreas. “Mon ikke, de kan kappe låsen over og beslaglægge lydfilerne?”
“Selvfølgelig,” sagde Laura. “Godt tænkt!”

Drengene satte kassen ned igen.

“Lad os få sat gang i den der Facebook-gruppe og samle nogle flere digitale detektiver,” sagde Andreas.
“Hvornår skal vi mødes igen?” spurgte Kvist.
“Hvad med i morgen kl. 10.00 i Stejlbjerganlægget? Og så hælder jeg billederne fra politiet ind i gruppen.”
“Men vi inviterer kun dem, som vi kan stole på, okay?” sagde Kvist.
“Hvorfor det?” sagde Damir. “Jo flere, jo bedre. Ikke?”
“Joh,” sagde Laura. “Jeg kan heller ikke lige se, hvem der har en interesse i at sabotere vores arbejde.”
“Ok,” sagde Kvist. “Jo flere, jo bedre.”
“Jeg må hellere komme hjem til min far nu, inden han skal til udpumpning,” sagde Laura og trak på skuldrene.
“Skal jeg tage med dig?” spurgte Andreas.
“Det er pænt af dig, men jeg vil faktisk hellere have, at du tager hjem til din far, og får ham til at gøre noget ved den der islandske kunstner, så vi kan komme videre i opklaringen.”

Andreas slog sig for panden.

“Hvad tænker jeg på? Selvfølgelig. Lad os komme afsted. Ses, boys. Hold gryden i kog på Facebook.”

Kapitel 4

“Sikke travlt du har, hvad?” sagde Mortens mor, da hun stak hovedet ind i garagen, hvor Morten var igang med at blande 100 kg fliseklæb op i murerspande. “Det hjælper måske lidt at få tankerne lidt væk fra det hele.”
“Det kan man godt sige.”
“Du kan da fint passe fars tøj, hvad?”
“Joh,” sagde Morten og kiggede ned på sine dyre Heliumsko i mødet med faderens cowboybukser med pressefolder.
“Ja, sådan går det jo, når man har så travlt med at komme afsted, unge mand,” grinede Hanne og ruskede Morten lidt i håret.
“Jah,” sagde Morten, mens han trak hovedet lidt til sig.
“Jeg synes slet ikke, jeg har set dig i dag. Hvad har du fået tiden til at gå med?”
“Ikke så meget.”
“Kan det tænkes, at du måske er lidt sulten?”
“Jeg har spist.”
“Jeg synes, du er så mut, Morten. Det ligner da slet ikke dig. Er det så slemt med Ditte?”
“Ja.”
“Men vi må da gøre noget så.”
“Der er vist ikke lige noget at stille op, mor.”
“Er der…sket noget?”

Morten stoppede boremaskinen med piskeriset og flyttede den over i næste murerspand.

“Jeg kan se, at Ditte har lagt et billede af sig selv på Facebook med et ordentligt sæbeøje…uha, det ser ikke rart ud,” prøvede Hanne.

Morten tændte for boremaskinen igen, så stilheden blev brudt.

“Nej, det skal jeg heller ikke blande mig i. Hvad står du egentlig og laver?”
“Jeg har lovet at hjælpe en kammerat med hans garage. Og han havde ikke lige sådan et piskeris, som far havde liggende.”
“På det her tidspunkt?”
“Ja, det var nu, det passede bedst.”
“Nå? Okay. Jamen så skal jeg ikke forstyrre.”

Morten og hans mor blev stående ved siden af hinanden i garagen fyldt med røjsere, soveposer, fiskestænger, våbenskab, høvlebænk, motorcykel, telte, boremaskiner, havetraktor og en Stenhøj-lift.

“Måske din ven, som du skal hjælpe, kender til nogle muligheder for et nyt job til dig? I samme boldgade som Gentronix, selvfølgelig. Måske er der nogle muligheder her i Vejle, hvis Kolding er lidt svært for tiden.”

“Ja, det kan være,” sagde Morten og rørte videre i spanden, selvom både han og Hanne kunne se, at fliseklæben for længst var rørt færdig.

Tavsheden mellem mor og søn var lige så stille som mødet med en fremmed i en elevator. Og ligeså lammende som skriget fra den, der falder ned fra en klippe og kan høres hele vejen mod afgrundens dyb.

“Far og jeg har også talt om, at far måske kunne ‘ansætte’ dig,” sagde Hanne og lavede citationstegn i luften, mens hun smilede forceret. “I hvert fald udbetale en eller anden form for ‘løn’ til dig, indtil du får et job igen. Det kunne måske ordne situationen med Ditte. Og så kunne alt vel blive godt igen.”
“Der er intet, der kan blive godt igen, mor. Fat det nu bare,” sagde Morten opgivende.

Mor Hanne lagde en hånd på Mortens skulder og gik. Trøsten gjorde ingen forskel.

Morten rørte de sidste af murerspandene med fliseklæb færdig og smed dem op på ladbilen, som stod ude på gårdspladsen. Ifølge de tekniske data havde han fem timer til at gennemføre aktionen. Han havde tegnet ruten op, så han så effektivt som muligt kunne lukke Kolding trafikalt.

Han kørte lidt hen ad den tætbevoksede Mølholm Landevej, så han var ude af syne fra forældrenes hus. Tog en skruetrækker fra handskerummet og steg ud.

Morten knælede ved nummerpladen bag på bilen og begyndte at skrue nummerpladen af. En bil nærmede sig forfra. Det var nemt at genkende lyden af hans fars gamle åbne Corvette C3, så Morten skyndte sig at skrue nummerpladen fast igen.

“Hvad så, knægt? Er du løbet tør allerede?” grinede Henning.
“På mere end en måde,” smilede Morten resigneret.
“Er det lille fru Ditte, der skaber al denne ravage? Der har vist altid været lidt drama over damen, hvad knægt?”
“Jeg kan vist ikke bebrejde hende det her.”
“Hvad så? Skal du have en trøstekiks? Tør øjnene og kom videre, du. Os drenge kan ikke gå og hænge med mulen så længe. Eller hvad?”
“Det ved jeg ikke.”
“Skal vi køre en drengetur? Ligesom i gamle dage? Vi kan køre til Brejning, som du kan lide. Og gå en tur ved vandet? Eller på vandmøllen og få en dram.”
“Far?”
“Ja.”
“Jeg har vist dummet mig. Som i dummet mig helt ekstremt og utilgiveligt.”
“Det sker for selv den bedste. Så køber man en buket blomster og beder om nåde, og så går der lidt tid. Og så går det igen.”
“Vi er vist i en lidt anden kategori denne gang.”

“Det skal nok gå. Nogle gange skal I unge lytte til os gamle. Vi har set det værste, og ved du hvad, selv det værste går over. Det går altsammen over.”
“Du har altid sagt, at man skal prøve at rette sine fejl. Men hvad nu, hvis man ikke kan det. Hvad nu, hvis det man har gjort, ikke kan gøres godt igen.”
“Man kommer ikke gennem livet uden et par næsestyvere, men så må man bare tørre snot og blod væk, og så op igen. Tiden læger alle sår. Er det det med det hus?”
“Hus?”
“Altså, hvis Dittemor er sur over, at du ikke tjener nok til huslejen, så kan jeg godt spæde til. Jeg troede vi var ovre den tid, men det gjorde mig da ondt, at du måtte af med din Triumph, så hvis det kan hjælpe dig igennem, finder vi da bare ud af det.”
“Det er pænt af jer, men det er vist ikke lige det, der er brug for i denne omgang.”
“Nu skal du ikke gøre livet mere besværligt end det er. Kvinder er ikke så komplicerede, som vi tror. Hvis du har danset på vulkaner eller givet hende et dask bagi, så må du bare på knæ og prøve at gøre det godt igen. Kvinder giver altid deres mænd en chance mere. Men mærk dig mine ord, knægt, du får kun én chance. Hvis du kun har trådt ved siden af én gang, så kan du komme tilbage. Hvis du gør det to gange, er du fortabt. Så er der ingen vej tilbage.”
“Det skal jeg huske.”
“Du har da aldrig lagt hånd på hende før, vel?”
“Hvad snakker du om?”
“Mor viste mig det der billede af hende.”
“Jeg må køre nu, far.”
“Det går over. Jeg er også engang kommet til at vippe din mor en, men det går over. Husk bare på, at du må aldrig gøre det igen. En gang kan undskyldes, men to…så er du forbi det punkt, hvor du kan råde bod på det.”
“Det var ikke mig. Eller. Det var ikke min skyld. Jeg kører nu.”

Morten steg ind i ladbilen igen og kørte længere ned ad vejen. I bakspejlet kunne han se sin far køre hjemad. Da han var ude af syne, holdt han ind og skruede nummerpladerne af bilen. Tog en af sin mors nylonstrømper over hovedet og sin gamle cap fra udvekslingsåret i Minnesota på hovedet.

Morten havde tidligere på dagen grinet en rå hånlatter, da han var faldet over Kulturstyrelsens hjemmeside med 1001 fortællinger om Danmark. Sørme om ikke Vejdirektoratet pralende havde kaldt en af Koldings stoltheder, motorvejskrydset ved Kolding Vest, for en avanceret geometrisk løsning. Well, ikke så meget mere. Held og lykke med at pløje det hele op igen.

Hans første aktion havde gjort ondt i maven på Koldings sjæl. Denne aktion ville også gøre ondt på Koldings pung. Der ville ikke være råd til flere tilflytterkampagner. En bekymret fryd bredte sig i hans krop.

Fra Mølholm Landevej kørte han til afkørsel 59 Fredericia S. Op på Snoghøj Landevej for at tage motorvejen mod Kolding. Ved sammenfletningen mellem

E20 og E45 stoppede han bilen lidt efter broen. Tog en murerspand med hurtigttørrende fliseklæb og hældte ud over alle spor. Trafikken var minimal, men en enkelt bil kørte hen over den våde fliseklæb, så Morten løb ud på vejen igen og skovlede den fladkørte fliseklæb sammen igen, så det lignede de små ophyppede volde, som han og farfar havde lavet sammen i kolonihaven Nordly, da han var dreng.

Videre til sammenfletningen mod Esbjerg. På E20 mod Esbjerg standsede han lige før servicestationen for at hælde fliseklæb på vejbanen. Ved afkørsel 65 kørte han af, blot for at stige på motorvejen tilbage mod Kolding. Lige inden den igen delte sig mellem E20 og E45 holdt han ind til siden. Han havde fortrudt, at han kun havde tømt en spand på den anden side, så han besluttede sig for ikke at være fedtet og tømte to spande ud over vejbanen.

På Sønderjyske Motorvej drejede han af ved Tankedalsvej. Parkerede bilen i græsrabatten tæt på nedkørslen i nordlig retning. Tog igen to spande og løb ned ad afkørselsrampen for at blokere afkørslen for alle, der ønskede at dreje af ved Kolding S.

Midt på nedkørslen til Sønderjyske Motorvej i nordlig retning stoppede Morten ladbilen og tømte en enkelt spand.

Sidste stop var ud for den første bro, han havde holdt under. Her tømte han de sidste to spande. Det havde taget under tre timer at spærre al motorvejstrafik til og fra Kolding.

Og så kørte han igen til forældrenes hus i Vejle. Han tændte for radioen i håb om at høre en trafikmelding, der handlede om hans aktion, men der kom aldrig nogen meldinger.

I sit adrenalinpumpende overmod overvejede Morten for spillets skyld selv at ringe ind med en trafikmelding, men han besluttede, at hans aktion måtte gå sin egen gang.

Morten listede op ad trapperne, vaskede lidt støv fra fliseklæben af ansigtet og gav sig til at børste tænder.

Mor Hanne havde redt op med det gamle Teenage Mutant Ninja Turtles sengetøj og lagt to chokoladekiks frem til ham, så Morten lagde sig i seng og krydsede motorvejen af på sin liste. Han spillede lidt Super Mario på den gamle Gameboy og gav sig bagefter til at tjekke Slotssøbadets og Silvans åbningstider.

Han satte vækkeuret på telefonen tidligt, så han kunne nå til Kolding ad den gamle Koldingvej, inden trafikhelvedet brød løs, men der blev hurtigt varmt under dynen.

Morten sparkede dynen halvt af og vendte hovedpuden rundt, så han fik den kolde side i nakken.

Hver gang han lukkede øjnene, så han lange køer på motorvejen. Dyttende, frustrerede bilister der bandede Kolding langt væk, men ude i kanten af billedet, ude i periferien af hans korttidstænkte handlinger kørte en strimmel film i langsomme bevægelser.

Han så en motorcyklist få flænset sit dæk af den aggressivt strittende fliseklæb. Motorcyklen kom i svingninger og motorcyklisten blev slynget af motorcyklen. Læderdragten lod ham kure på asfalten mod midterrabatten, men motorcyklen kurede efter ham og kvaste hans puls, hans længsler, hans drømme, hans liv, ham.

Første gang kan tilgives. Over tid. Anden gang er man fortabt. Igen og igen hørte han sin fars ord.

Trappen gav sig som den plejede, da han efter en times venden og drejen rundt tog tøj på igen, lagde de to chokoladekiks i lommen og igen gik ned i garagen. Han smed en sovepose ind på passagersædet af ladbilen, lagde sin gamle BMX-cykel op på ladet og kørte mod Kolding ad Kolding Landevej. Der var intet usædvanligt at bemærke på turen. Måske var al fliseklæben kørt flad af de store lastbiler, måske var trafikken ikke stor nok til at køerne var begyndt.

Kort før han nåede til Kolding hørte han den første trafikmelding på P4 Trekanten. Aktionen virkede. De første bilkøer var begyndt at hobe sig op, og oplæseren snakkede allerede om at ekstra mandskab var indkaldt til at løse situationen, som forventeligt ville skabe trafikkaos hele søndagen. Måske i flere dage.

Morten kørte ned til den lille parkeringsplads for enden af Skovvangen. Så kunne han nemt cykle både til Silvan og Slotssøbadet, når solen igen stod op.

Efter trafikmeldingen på P4 Trekanten var han ikke i tvivl om, at bilerne ville holde i kø fra morgenstunden. Morten rullede soveposen ud og redte op til sig selv i førerhuset.

Ruderne duggede hurtigt til over Mortens åndedrag, men natten blev langsomt kold og mørk, som det gravsted graveren på Sdr. Bjert kirkegård allerede havde krydset af til bankrådgiveren Lisbeth.

Kapitel 5

“Slap af, mand. Det står jo helt stille,” grinede Storm og pegede på trafikken på Vejlevej, da han og Damir på mountainbikes trillede mod Stejlbjerganlægget søndag morgen.

Laura fra Sdr. Bjert på damecykel med kurv, Kvist fra Fjordvej på eBike og Ludvig fra Lunderskov med sin Vespa Ciao stod allerede klar i grotten sammen med to mere. Ella og Silje på gåben havde meldt sig ind i Facebook-gruppen og havde set invitationen til at mødes i Stejlbjerganlægget. De ventede kun på Andreas.

“Har de åbnet kassen?” spurgte Laura som det første, da Andreas på mountainbike ankom fra Vamdrup.
“Ikke endnu, men det er indbragt på højeste niveau.”
“Højeste niveau? Hvorfor har de ikke bare klippet låsen af med en boltsaks?” spurgte Laura.
“Min far tændte helt op, da jeg kom hjem og fortalte om det. Det er jo ikke så tit, at det er landbetjenten, der shiner, så vi kørte derud igen, så jeg kunne vise ham, hvor den står.”
“Og?”
“Ja, så skete der det, at der er gået kunst i den. De må ikke åbne den alligevel.”
“Det lyder helt bims,” sagde Kvist.
“Ja, min far siger, at politichefen har blokeret. Han tør ikke af frygt for, om politiet kan beskyldes for at gribe ind i ytringsfriheden. Kunstnere skal have mulighed for at ytre sig frit.”
“Jamen ham Baldur ytrer sig jo nada. Han har jo bare optaget andres ytringer. Hvordan kan det være et overgreb på *hans* ytringsfrihed?” spurgte Storm.
“Det er vist noget med en gammel sag om kunstneren Wilhelm Freddie, der fik beslaglagt sine kunstværker. Der fik politiet på puklen, så de tør ikke,” svarede Andreas.
“Jamen, det er jo komplet latterligt. Der ligger optagelser af min mors morder i den kasse. De vil formentlig kunne høre, hvem han er. Måske snakkede de sammen, inden han slog hende ihjel. Det er jo et sikkert spor, der kan føre til morderen.”
“Ja,” sagde Andreas.
“Ja?”
“Ja,” sagde Andreas og slog ud med armene. “Hvad kan jeg sige?
“Politiet vil ikke hjælpe. Kunstneren ville ikke hjælpe,” sagde Storm. “Ved I, hvad jeg tror, der vil hjælpe?”
“Næh,” sagde Laura som hang med hovedet.
“En shitstorm.”
“Mod politiet?” spurgte Andreas bekymret.
“Mod politiets inkompetence og kunstnerens kynisme. Hvem tror du, befolkningen vil holde med? Politiet? Kunstneren? Laura?”
“Helt klart Laura,” sagde Ludvig.

“Netop. Kender vi ikke nogle YouTubere, der kender nogle af dem der fra Splay?”
“Gunel har vildt mange subscribers på sin kanal. Måske hun kender Go Pro-gutterne eller Celeste Thomsen,” sagde Ella, da TV2 NEWS-helikopteren for anden gang på en uge fløj ind over Kolding.
“Hvad fuck sker der?” sagde Kvist.
“Har I ikke set nyhederne?” sagde Storm. “Folk holder i kilometerlange køer på motorvejene på grund af en eller anden ulykke, så trafikken bliver ledt igennem midtbyen.”
“News-helikopteren kommer sgu da ikke på grund af en trafikulykke,” sagde Andreas.

De greb allesammen deres telefoner og tjekkede nyhedssites, som allesammen kædede Skamlingsbanken og motorvejsaktionen sammen. På alle gule breaking-bjælker stod der: En dræbt i muligt terrorangreb på Danmark.

“Fuck! Det er ham! Hundrede på, at det er ham,” sagde Laura og kiggede op. “Jeg ringer til Baldur igen.”

De andre lyttede intenst til Lauras samtale med Baldur, som hun satte på medhør.

“Jeg giver helvede i jeres motorvej,” sagde Baldur med rullende islandsk accent. “Det er ikke kunst. Det er ikke ånd.”
“Det handler ikke om kunst eller ånd, Baldur,” sagde Laura. “Det handler om, at min mor er død. Og nu er der åbenbart en mere, der er død. Vi er sikre på, at det er den samme, der har begået det hele. Hvor mange flere skal dø, før vi må høre din lydfil?”
“Det er typisk danskere,” sagde Baldur. “I er bare en flok praktikere, der ikke har respekt for den store kunst. I har kun respekt for den gylle, som I kan skovle ud på jeres marker.”
“Har du set nyhederne, Baldur?” spurgte Damir.
“Hvem snakker nu?” spurgte Baldur forvirret.
“Tænd for dit fjernsyn, Baldur, og så spørg dig selv, om det ikke lige så godt kunne være dig, der var på skærmen. Du kunne optræde på TV lige nu, hvis du hjalp os lidt i stedet for at snakke om alt dit kunstpis.”
“Tror du, du hjælper dig selv på denne måde, unge mand?”
“Tænd for dit fjernsyn og spørg så dig selv, hvorfor der ikke er nogen, der taler med dig? De snakker kun med borgmesteren, justitsministeren og transportministeren. Der kunne være billeder af dig og Night Symphony, hvis du tænkte dig lidt om.”
“Helt ærligt, Baldur,” sagde Laura. “Hvor vigtigt er det lige med den lydfil? Kan du ikke lave en ny lydfil fra i morgen? Giver det ikke samme resultat?”

Baldur lagde på.

“Operation Shitstorm starter nu,” sagde Storm. “Får du fat i Gunel og forklarer hende tingene? Og spørg om hun vil poste en video, vi laver? Og allerhelst overbevise alle YouTuberne på Splay om, at de også skal poste den?” sagde Damir henvendt til Ella, som nikkede.
“Hvor mange billeder har vi?” sagde Storm. “Og hvem har en bærbar, så vi kan redigere en video med indsatte billeder?”
“Øh, måske jeg kender en,” sagde Silje. “En fyr, der hedder Pelle. Jeg kan lige spørge ham.”

Mens Silje skrev til Pelle, fandt alle de andre billeder frem på telefonen og begyndte at uploade dem til gruppen De Digitale Detektiver.

“Han siger ok, men han er til Ultimate på Sdr. Vang.”
“Hvad fuck er Ultimate?” spurgte Ludvig.
“Hvornår er han færdig?” spurgte Andreas.

“Jeg tror, man kaldte det frisbee i gamle dage,” sagde Silje, mens hun skrev til Pelle. “Men frisbee er vist en beskyttet titel, så nu kalder de det Ultimate. Og deres klub hedder Slicetown Discmen. Det skulle være megasjovt.”

“Skal vi ikke køre derover?” sagde Laura. “Så kan vi jo kigge på, mens vi venter på, at han bliver færdig.”

“Gunel er frisk,” sagde Ella. “Vi kan bare sende videoen, når den er klar. Hun skriver, at hun ikke tror den må vare mere end to minutter, hvis hun skal få nogen af dem fra Splay til at poste den på deres kanal. Men hun foreslår også, at Laura måske kan medvirke som gæst hos en af dem.”
“Blæret. Godt arbejde, Ella,” sagde Damir.
“Tak,” smilede Ella. “Det er jo også lidt spændende det her. Ja, undskyld, Laura, det var ikke ment på den måde.”
“Det er helt i orden. Jeg er ikke så sart. Bare vi kommer i mål og fanger ham, der slog min mor ihjel,” sagde Laura og brød alligevel sammen med den ene hånd for øjnene.

Andreas tog Lauras frie hånd og holdt hendes og sin egen hånd frem. De andre drenge fra basketholdet dannede en halvcirkel og stak også deres hænder frem, så alle hænder mødtes.

“3, 2, 1,” sagde Andreas.
“Knights!” råbte de alle i kor. Undtagen Ella og Silje, der ikke kendte til kampråbet.

Kapitel 6

Søndag morgen købte Morten klor og drikkedunke i Silvan, og så satte han sig på cyklen og trillede det meste af vejen ned ad Skovvangen, som var proppet til med frustrerede bilister, som sneglede sig vej frem, mens de dyttede, råbte ad hinanden eller strittede med langefingeren. De 50.000 køretøjer, der normalt passerede Kolding på motorvejen måtte igennem byen.

For enden af Skovvangen sandede al bevægelse til. Trafiklysene kørte, som de plejede, men ingen af bilisterne respekterede det. Folk kørte frem som det passede dem, hvilket skabte en massiv prop.

På afstand kunne Morten se, at de fleste cyklister drejede af inden krydset, så det gjorde han også og kom igen ind på den lille parkeringsplads, hvor han havde overnattet. Her kørte alle cyklisterne hjemmevant videre hen mod den lille tunnel. Morten fulgte efter, og efter en kort passage igennem den maritimt udsmykkede tunnel under Ndr. Ringvej kørte han direkte ind i Legeparken, som mindede om en større skoleudflugt. Eller otte forskellige børnefødselsdage på en gang. Legeparken var fyldt til bristepunktet.

Det var umuligt at cykle videre på grund af det store antal børn, så Morten steg af cyklen med klor skvulpende i rygsækken.

“Hej, Hermans far,” sagde en lille dreng kort efter, at Morten var steget af cyklen.
“Hej Uffe. Hvad laver du her?”
“Du er skør,” sagde drengen og rystede på hovedet, så hans stråhat næsten faldt af. “Hey! Ved du hvor Herman er?”
“Han er nok hjemme,” sagde Morten.
“Du er skør. Han er da ovre og køre mooncar,” sagde Uffe og rystede igen på hovedet.
“Ja, sikke skør jeg er. Selvfølgelig er han det,” sagde Morten og fik små trækninger om øjnene, mens han scannede hele sit synsfelt, som en radar, der ledte efter et objekt i bevægelse. Han kunne nemt se noget af banen med mooncars, men ikke hele banen.

Herman var her. Så var Ditte her nok også. Og måske endda Vigga.

“Nå, Uffe, jeg må hellere komme videre. Jeg er bange for, at cyklen her ruster.”
“Du er godt nok skør. Den cykel er da ikke til voksne,” sagde Uffe og rystede endnu engang på hovedet.
“Nej, det har du helt ret i. Hej med dig,” sagde Morten og satte den ene fod på pedalen og begyndte at skubbe sig frem med den anden fod.

Morten kørte længere frem ad stien, mens han kiggede sig tilbage over skulderen mod den asfalterede bane. Der kørte mere end tyve mooncars rundt på banen, så det var svært for ham at få øje på Herman.

Han trak cyklen over broen, satte cyklen op på siden af fyrtårnet og krøb ind. Der stod en gammel bænk med brændmærker fra cigaretskod. Der var graffiti tags på indersiden af væggene. Udkigshullerne var så store, at Morten måtte mase sig op ad væggen, så ingen kunne se ham, og så han samtidig kunne få det bedst mulige blik ud over søen og over mod de mooncars, hvor han håbede at få et glimt af Herman.

Herman var ikke til at se, men i en robåd på søen fik han øje på Ditte.

Synet af Ditte efterlod ham på en ukendt måde kold. Alle havde oprindeligt været enige om, at Morten havde scoret opad, da han landede Ditte. Selv hans mor var synligt imponeret, da Ditte kom på besøg på Mølholm Landevej. Ditte var sandelig den flotteste kæreste, som Morten nogensinde havde haft med hjemme. Tak, mor!

Hun sad med store mørke Yoko Ono-agtige solbriller på. Ved årerne sad hendes nye helt. Deres nabo Klaus. Uden sin golden retriever.

Morten tog sin telefon frem og skrev en besked til Ditte.

“Du ved jo godt, at jeg ikke slog dig. Det var et uheld. Du kan hade mig, hvis du vil. Jeg kan ikke lave det om. Men du kan ikke være bekendt at tage mine børn fra mig. Du får aldrig lov til at tage mine børn. Aldrig.”

Morten så Ditte tage sin telefon frem. Hun kiggede kort på skærmen, viste den til Klaus, trykkede på låseknappen og lagde telefonen tilbage i lommen. Hun kastede håret tilbage og kiggede panoramisk rundt, mens Klaus roede dem ind.

Ditte og Klaus steg op af robåden og gik mod banen, hvor Herman, efter Uffes udsagn, kørte rundt. Morten fik øje på den lille snakkesalige Uffe med stråhatten sat omvendt på. Uffe fortalte løs, kunne Morten se, og han pegede også over mod det sted, hvor Morten var stået af cyklen.

Ved lyden af Viggas lyse og smittende grin faldt Mortens spændte skuldre og ansigtstræk helt til ro. Vigga kunne altid få Morten til at grine. Hun havde været hans store lyspunkt siden flytningen og nedturen. Når hun krøb ind til ham og Ditte om natten, lod han sig altid vække fuldt ud. Han ville ikke slumre væk fra den nærhed. Han lod hende altid varme sine kolde tæer under hans lægge, og lod sig gerne bortrøve lidt nattesøvn. Så lå han og lyttede til hendes lette åndedrag og gjorde hvad han kunne for at glemme alle sine afslag på jobs, de modbydelige rudekuverter, de benhårde SMS’er fra banken, hans forduftede dømmekraft og uvisheden om, hvornår hans deroute ville få en ende.

Morten kunne høre Vigga grine, men han kunne ikke se hende. Morten faldt på knæ og krøb under udkigshullet, så han kunne få et bedre syn over søen i den retning, som lyden var kommet fra.

Vigga og Valdemar fra hendes klasse roede sammen på søen. Vigga roede og grinede løs, mens Valdemar fik sprøjtet vand på sig. Morten var kun fire meter fra hende, og han kunne så let som ingenting kalde på hende, men tavsheden øgede hans chance for snart at se både hende og Herman igen. Ditte havde politiet på sin side.

“Lad mig lige komme af,” grinede Vigga. “Jeg skal lige se nærmere på den der nice cykel,” fortsatte hun.
“Hvad skal jeg så?” spurgte Valdemar.
“Kom med! Eller ro en tur rundt om øen og hent mig igen.”

Vigga roede båden ind til bredden, og mens Valdemar holdt robåden fast med en hånd på græsset, hoppede Vigga ind på land.

Morten holdt nærmest vejret. Under to meter afholdt ham fra en omfavnelse. Han kunne høre Vigga gå rundt uden for fyrtårnet. Det gav en svag kradselyd fra træværket, da hun tog fat i hans barndoms BMX-cykel.

“Skal du prøve?” råbte Valdemar.
“Det tør jeg da ikke. Det er jo ikke min.”
“Du må gerne,” hviskede Morten så lydløst han overhovedet kunne, og skiftede igen position, så han kunne se over mod mooncar-banen.

Ditte og Klaus stod på kanten af banen ved siden af den overdækkede pavillon med gasgrill. Klaus havde Herman på armen. Flere stod omkring dem og pegede i retning af fyrtårnet og den BMX-cykel, som Uffe havde set Morten ankomme på. Gruppen satte sig i bevægelse.

Begge Mortens børn var på vej til ham, men ifølge politiet måtte han ikke opsøge dem. Eller gjaldt det kun på Goldbæk Allé? Han kunne jo ikke gøre for, at de selv gik ham i møde. Han havde ikke taget kontakt til dem. Han havde heller ikke slået Ditte med vilje. Eller dræbt Lisbeth med vilje. Det havde i hvert fald ikke været hans intention.

Der var en lille åbning mellem bunden af fyrtårnet og de monterede træplader. Ud under den åbning kunne Morten se Viggas gule sko.

“Sæt cyklen, skat, og gå tilbage til robåden. Jeg bliver nødt til at stikke af snart,” hviskede Morten igen lydløst, men Vigga holdt stadig fast i cyklen.

Gruppen af forældre med Klaus som frontløber kom tættere og tættere på den hvide bro. Ditte var blevet stående med Herman ved mooncar-banen.

“Far!” råbte Vigga og slap taget i cyklen, da Morten sprang ud af fyrtårnet. Så smilede hun og strakte armene ud til en omfavnelse. Morten nåede at gribe cyklen, inden den faldt til jorden. Med øjnene rettet stift mod gruppen af forældre med Klaus i spidsen, der satte fødderne mod den hvide bro, gav han Vigga et hurtigt kram og sagde: “Undskyld, skat. Det skal nok blive godt igen.”

“Der er han!” hørte Morten, at der blev råbt efter ham, da han spurtede fra Legeparken mod Slotssøvejen på den lille cykel. Selvom det var mange år siden, han sidste gang havde kørt BMX, så havde han ikke glemt at manøvrere, konstaterede han, da han zigzaggede forbi de tætte bilkøer på Slotssøvejen. Morten kom hurtigt over til Søgade. Kiggede sig tilbage over skulderen. Det lod ikke til at nogen var fulgt efter så langt, men Morten satte ikke farten ned, før han nåede til Hospitalsgade. Han lod cyklen trille ned ad bakken, ind på parkeringspladsen til Slotssøbadet og videre ned til søen.

Her kiggede han ind i svømmehallen. Ind til børnene i det lille bassin, teenagerne på vipperne, de gamle i det varme bassin og motionisterne i det store bassin.

Morten cyklede i skjul bag træet, der voksede op ad den koksgrå bygning. Han balancerede cyklen mod muren og hældte kloren over på drikkedunkene. Han sørgede for kun at dreje låget på drikkedunkene en halv omgang, så kloren ville have nemt ved at løbe ud. Samme retning som Slotssøbadets gæster snart ville løbe. Ud.

Kapitel 7

“Der er en, der skriver, at han var på arbejde på Statoil fredag aften, og at han så en med Heliumsko på,” sagde Damir, da de var nået til Sdr. Vang Skole og kiggede på Slicetown Discmen, der spillede Ultimate ved at kaste frisbees og løbe rundt i forskellige zoner på banen.

“Statoil i Sdr. Bjert?” spurgte Laura.
“Nemlig.”
“Det er jo på vejen fra Skamlingsbanken. Hvad så han mere?”
“Det står der ikke noget om, men jeg er lige ved at skrive til ham,” sagde Damir og greb en forfløjen frisbee.

Spillerne på banen løftede alle en arm i vejret. Damir kastede frisbeen ind på banen igen, men den spinnede i en helt anden retning end tiltænkt.

“Sorry!” råbte Damir til de grinende drenge på banen.
“Hvem af dem er Pelle?” spurgte Andreas.
“Ham den lille,” sagde Silje, som havde siddet bag på Ludvigs Vespa.
“Og han kan flikke en video sammen til os?” spurgte Kvist.
“Det kan han!” sagde Silje og fik lidt røde kinder, da Pelle i det samme kastede sig efter frisbeen lige foran dem. Han greb den med det yderste af fingerspidserne, inden den ramte græsset. Det gav point. Og et smil fra Silje.

“Så, I er altså De Digitale Detektiver,” smilede Pelle lidt drillende til gruppen, da træningen var afsluttet.
“Grin bare,” sagde Andreas. “Men ja, det kalder vi os. Og du kan blive en af os. Hvor mange er vi efterhånden, Damir?”
“36,” svarede Damir, da han havde set efter. “Og vores nye ven, Farid fra Statoil, skriver, at ham, vi leder efter, kørte i en ladbil med kran.”
“Tror du ikke, det er nok til en efterlysning?” spurgte Laura henvendt til Andreas.
“Jeg vil i hvert fald lige ringe til min far og fortælle ham det. Han er jo ikke på sagen direkte, men han er vores bedste håb, tror jeg,” sagde Andreas og gik lidt væk.
“Hvad skal videoen bruges til?” spurgte Pelle.
“Til at lave en shitstorm,” sagde Storm. “Det ville være rigtig fedt, hvis du kan lave en video med Laura, det er hendes mor, der er blevet myrdet, hvor hun fortæller hvad der er sket. Og så ville det være nice, hvis du kunne klippe billeder ind af alt det vi ved,” sagde Storm.
“Det tror jeg såmænd, I selv kunne lave med jeres telefoner, men lad os komme afsted,” sagde Pelle, som tilbød Silje, at hun kunne sidde bag på hans PGO. Silje fik styrthjelmen. “Hvis I følger efter mig ned til Volkerts Fabrikker, så kan vi bruge min fars studie.”

Laura skrev en besked til Andreas, som stadig snakkede i telefon med sin far.

Pelles far havde et videoredigeringsfirma dybt inde i maven på Volkerts fabrikker, så det var nogenlunde nemt for Andreas at se, hvor han skulle gå ind, da han havde snakket færdig med sin far. Han drejede ind i passagen ved fitnesscentret og parkerede sin cykel ved siden af Ludvigs Vespa Ciao og gik ind på klinkegulvet.

Efter et par minutters resultatløs søgen i de lange gange, skrev han alligevel til Laura.

“Det stikker helt af. Hvor er I?”

Kvist skubbede en glasdør til side og stak hovedet ud, så Andreas kunne se, hvor de allesammen befandt sig. Kvist holdt en finger for munden.

Inde i videostudiet sad Laura med projektørlyset sat. Silje holdt en mikrofon på en boomstang. Alle andre sad bag den store computer, som Pelle betjente, og kiggede med på skærmen.

Pelle sendte go-signal til Laura med en pegefinger.

Laura rømmede sig.

“Øhm…fredag aften…blev min mor myrdet…nej, undskyld,” sagde Laura grådkvalt og løb ud af studiet. De kiggede alle på Andreas, som løb efter Laura.

Hun stod ude på gangen med nedtrukne øjenbryn. Andreas gav Laura et kram, og både krammet og hans sødligt duftende parfume beroligede hende.

“Går det?” spurgte Andreas.
“Næh,” sagde Laura og rystede på hovedet.
“Min far sagde, at alle røde lamper blinker hos dem. Der har været en aktion her til formiddag i Slotssøbadet. Skadestuen er fyldt med folk, der har fået åndedrætsbesvær i svømmehallen. De er nu sikre på, at begivenhederne hænger sammen.”
“Også mor?”
“Det lød ikke sådan, men stenstøtten, motorvejen og svømmehallen kæder de sammen som et muligt terrorangreb på Kolding.”
“Hvorfor er de ligeglade med min mor?” græd Laura.
“Det spurgte jeg også om, og min far forsikrede, at det er de ikke, men at terrortrusler trumfer alt andet. Derfor hører vi ikke noget om din mor.”
“Det kan bare ikke være rigtigt. Hvad sagde han til det med ladbilen? Vi har jo en masse spor at gå efter.”
“Det var han også glad for. Han ville gå videre med det.”
“Gå videre med det?”
“De ville sætte en eftersøgning igang, når de havde afhørt ham på Statoil-tanken. Det lovede han. Både tidspunktet, stedet, bilen og skoene var klare spor, som de kunne bede offentligheden om hjælp til, som han sagde.”

“Men din far bestemmer jo ikke noget i den her sag, vel?”
“Næh, men han sagde, at der ville ske noget.”
“Hold kæft, de er langsomme. Kom!” sagde Laura og tog Andreas’ hånd.

De gik ind til de andre. Andreas fortalte om Slotssøbadet. Pelle tændte for News, og uden lyd på billederne så de helikopterbilleder af motorvejen, Slotssøbadet og Skamlingsbanken. Den gule breaking-bjælke holdt sig ikke tilbage, og både borgmesteren, justitsministeren, transportministeren og politiets efterforskningsleder blev interviewet i en lang strøm.

“Jeg er klar igen,” sagde Laura og satte sig.

Pelle sendte igen signal til Laura.

“Fredag aften blev min mor, Lisbeth Poulsen, myrdet på Skamlingsbanken. Vi ved, at der ligger lydoptagelser af mordet, men politiet….nej, undskyld igen,” sagde Laura og holdt sig for øjnene.
“Skal jeg gøre det for dig?” spurgte Andreas.

Laura nikkede.

“Skal vi ikke allesammen gøre det for dig?” spurgte Storm. “Kom!” sagde han, og alle, undtagen Pelle og Silje, rejste sig og stillede sig om bag Laura. De lagde alle en hånd på Lauras skulder.

“Undskyld, hvis jeg er lidt ved siden af mig selv,” sagde Laura, tørrede øjnene og snøftede, men fastholdt blikket ind i kameralinsen. “Fredag aften ved ni-tiden blev min mor myrdet på Skamlingsbanken nær ved Kolding. Hun blev kvalt af en mand, som går i Heliumsko og kører i en ladbil med kran. Ladbilen er set kort efter på Statoil i Sdr. Bjert. Det ved vi. Og det ved politiet også, men de gør ikke noget, fordi der er en eller anden tosse i gang med at splitte Kolding til atomer. Vi er sikre på at det er den samme, men politiet gør ikke noget. De kæder slet ikke begivenhederne sammen. Og det værste er, at der findes lydoptagelser af mordet. I København sidder der en, der kalder sig kunstner. Han hedder Baldur Birgisson, og hans lydinstallation Night Symphony har optaget mordet, men politiet tør ikke beslaglægge lydfilen og narren vil ikke udlevere den, fordi han synes, det ødelægger hans kunstværk. Vi har brug for jeres hjælp derude. Del meget gerne denne video med alle I kender og råb folk op, så politiet eller Baldur giver os adgang til den lydfil, så vi kan finde ham, der har dræbt min mor. Og ham der formentlig har set sig så sur på Kolding, at han er ved at slette os fra landkortet. Vi har lavet en Facebook-gruppe, der hedder De Digitale Detektiver. Meld jer ind og fortæl hvis I har set nogen i Heliumsko i Kolding. Eller hvis I har set en ladbil med kran køre rundt i Kolding. Min mor døde i fredags. Og ingen ved hvorfor. I nat døde der en mand på motorcykel, bare fordi han kørte forbi Kolding. Og ingen ved hvorfor. Vi bliver nødt til at finde ud af hvem, der gør det, så vi kan få det stoppet. Råb op, så politiet beslaglægger Baldurs lydfil.”

Laura tav. Pelle rakte en knytnæve i vejret bag computeren.
“Pissegodt! Det blev pissegodt!” råbte han.
“Jeg inviterer dig lige ind i Facebook-gruppen,” sagde Damir til Pelle. “Der kan du finde alle de billeder, som Laura tog fra politiets server.”
“Cool!” sagde Pelle. “Hvad med ham Baldur? Har vi nogle billeder af ham? Eller noget video?”

Som på kommando hev alle deres telefoner frem og begyndte at researche.

“Damir?” sagde Andreas og hev Damir til siden. “Var der noget om, at din far kører taxa?”
“Ja.”
“Jeg ved fra min far, at chaufførerne tit bliver bedt om at hjælpe med eftersøgninger. Kan du ikke tjekke, om de har fået en henvendelse fra politiet om at lede efter ladbilen og Heliumskoene?”
“Helt klart. Jeg spørger lige.”
“Måske har min far ikke nået det endnu, så du må gerne tjekke flere gange i løbet af dagen. Du behøver ikke sige det til de andre. Bare sig det til mig, når de har gjort det.”
“Selvfølgelig.”

Damir skrev en besked. Pelle og Silje redigerede videoen. Kvist, Ludvig, Storm og Ella glemte missionen for en stund og spillede rundt om bordet, mens de grinede og klaskede håndflader sammen ved bordtennisbordet, der stod i lokalet ved siden af studiet. Laura sad klinet foran tv-skærmen og fandt sig let i alle gentagelserne.

Andreas satte sig over til Laura.

“Jeg tænkte på, om vi ikke kunne droppe det med at vise de billeder, du tog på min fars arbejdscomputer. Vi kan jo nøjes med at fortælle, hvad vi ved. Vi behøver vel ikke vise billederne?”
“De ligger jo allerede på Facebook.”
“Joh, men det er på en eller anden måde et lukket kredsløb. Nu lukker vi det for alvor ud til alle.”
“Det var jo det, der var meningen. Jeg forstår ikke. Du har selv været med til at foreslå det.”
“Det er også kun fordi…”
“Hvad så, Andreas. Får du kolde fødder?” spurgte Damir.
“Nej, på ingen måde. Jeg er fuldt og helt med, men jeg har jo heller ikke lyst til at min far kommer i fedtefadet på grund af det her. Han har jo bare prøvet at hjælpe.”
“Hjælpe? Min far siger, at der ikke er kommet nogen efterlysning fra politiet.”
“Det er jo også kun 20 minutter siden, jeg snakkede med min far. Det skal nok komme, det er jeg sikker på. De skal jo lige snakke med ham Farid først.”
“Der er to døde, og så vil du have, vi skal passe på dem, der skal passe på os,” sagde Damir.

“Vi ved jo ikke, hvor langt de er i opklaringen. Måske ødelægger vi noget af deres efterforskning. Måske siger de bare ikke noget om Lauras mor, fordi de er ved at have på ham krogen. Og hvis de går ud med det med skoene og bilen, så ved han, at de er på sporet af ham.”
“Det er en chance, vi må tage,” sagde Laura.
“Kan vi ikke bare lade være med at vise de billeder fra min fars computer? Du risikerer at bringe både ham og dig selv i fedtefadet.”
“Det er også en chance, vi må tage,” sagde Laura og nikkede over mod Pelle, som havde holdt pause med redigeringen, mens han ventede på en konklusion.
“Det er ikke fordi, jeg ikke vil hjælpe Laura, men jeg synes ikke det er fair overfor min far.”

Andreas tog sit tøj og gik. Laura lænede sig lidt frem i en bevægelse, der så ud til, at hun ville rejse sig, men hun stoppede igen og tog i stedet for fjernbetjeningen og skruede lidt op for lyden.

Kapitel 8

Kaffekværnen kørte, baconen sydede i køkkenet, glade mennesker spiste brunch, og radioen spillede John Legends “All of me” på Den Blå Café.

Morten satte cyklen ved Sydbank, hvor han havde holdt det skæbnesvangre møde med Lisbeth få dage forinden.

Der var stadig papiraviser på Den Blå, så Morten gemte sig lidt bag Jyllands-Posten, mens han spiste brunch og fulgte med i nyhederne.

News kørte på skærmen. Morten tog sin notesbog frem og sammenlignede den med tv-billederne. Skamlingsbanken var streget ud. Motorvejen var streget ud. Slotssøbadet var streget ud. Han var godt i gang med at lægge arm med hele Kolding.

Geografisk Have, Trapholt, KIF Kolding København, Designskolen, Honningkagebageren, Storcentret, Brødremenighedens huse, Den Gamle Grænsekro og Koldinghus stod stadig på listen.

Ved nabobordet var snakken ikke lige så munter som ved de andre borde. Morten hørte med tilfredshed på deres bekymring, mens han så borgmesteren lægge ansigtet i alvorlige folder på tv-skærmen. Da de viste billeder af den døde bankrådgiver og motorcyklist, foldede Mortens ansigt sig også i alvorlige folder. Billederne forsvandt hurtigt igen, og Morten begyndte at lægge planer for resten af dagen.

Trafikken ville formentlig være tung resten af dagen, så næste aktion blev nødt til at være inden for rækkevidde på cykel. Finalen skulle være Koldinghus. Morten havde læst på lektien, så han ville gøre de spanske soldaters arbejde færdigt. Men det var finalen. Han ville først fokusere på Trapholt og Geografisk Have. De kunne begge nås på cykel.

Solen varmede stadig godt, da Morten cyklede op ad Østerbrogade. Han grinede for sig selv, da han trillede forbi Geografisk Have og kiggede ind på Kolding Miniby. Det ville være symbolik for alle pengene at udslette hele Kolding på en gang, men hvem ville savne Kolding Miniby? Den stod ikke på hans liste. Men der stod en bobcat minigraver. På hans fars byggepladser havde de aldrig låst af for maskinerne, da Morten var lille. I løbet af de senere år var de begyndt at gøre det, men måske var den tendens ikke nået til Kolding Miniby.

Der gik nogle gamle mænd rundt derinde, men gitterlågen var lukket til. Bortset fra Mortens Heliumsko var der ikke den store forskel på Morten og de frivillige. Cowboybukser med pressefolder og en fleecejakke. Morten tog i håndtaget.

“Du skal ind gennem Geografisk Have,” råbte en af mændene.

Efter en lang tur gennem et par verdensdele nåede Morten frem til stien, der førte til Kolding Miniby. Morten kunne se, at der var plads nok på den barkflisbelagte sti til, at bobcatten kunne køre samme vej tilbage til Geografisk Have.

Mændene var igang med at reparere murværket på et hus i Låsbygade, så de ænsede knap Morten, der løb op ad slotsbanken til Koldinghus i to skridt. Herfra kunne han let se bobcatten fra før. Han kunne ikke se, om der var nøgler i, men døren gabte nok til, at Morten kunne se, at den i hvert fald ikke var låst.

Nøglerne sad i tændingen. Hurtig som en ninja stak Morten hånden indenfor, trak nøglerne med ud og stak dem i lommen. Så nonchalant som muligt spankulerede han lidt rundt og virkede interesseret i de gamle bygninger, der viste Kolding frem, som byen havde set ud i 1860-1870.

Med muskler nok i bukselommen til at kunne pløje Geografisk Have op efter lukketid gik Morten mod udgangen og cyklede ned mod havnen og ud til Trapholt.

På toilettet ved museumsbutikken tog han en Madamepose af stativet, satte sig på hug midt på toiletgulvet og tømte sin tarm i posen. Han lagde den varme pose ind i den store inderlomme i sin fars fleece-jakke. På undersiden af billedrammer, på trappebeslag og i ubemærkede afkroge på museet smurte han lort ud i tynde striber. Gæsterne og personalet måtte ikke forstyrre aktionen, så Morten tog sig god tid. Morten havde skiftet bleer nok i sit liv til at klare dunsten af sin egen afføring, og med et djævelsk smil så han hele tiden næste dags forside på Ekstra Bladet for sig: Kolding er fuld af lort!

Mange gæster rynkede allerede på næsen af stanken og så skævt til ham, men ingen greb ind. Ingen spurgte ind til, hvad han foretog sig. Det kunne jo ret beset også være et indgreb i et kunstværk, så alle holdt sig tilbage.

Mens han vaskede hænder og fik bundet en knude på Madameposen og smidt den i skraldespanden, ringede hans telefon. Det var hans mor. Han tog den ikke.

Da han tørrede sine fingre, bippede telefonen med en ny besked.

“Hej skat. Jeg ved ikke helt, hvordan jeg skal sige det, Morten, men politiet har været her og spørge efter dig. De ville ikke sige, hvad det drejede sig om, men du skal kontakte dem hurtigst muligt. Og du er sikker på, at der ikke sket noget mellem dig og Ditte? For så må vi jo rede trådene ordentligt ud. Det skal politiet da ikke involveres i, vel? Far og jeg håber, du har, hvad du har brug for. Kan vi gøre noget for dig, Morten? Så må du sige til, ikke? Lover du det?”

Da Morten sidst på eftermiddagen trillede hen til Legeparken, var den ved at være tømt for børn. Herman, Vigga og Ditte var i hvert fald ikke til at få øje på. Og trafikken igennem byen var også ved at aftage.

Morten ville skrue nummerpladerne på igen, så ladbilen ikke påkaldte sig unødig opmærksomhed, men det var allerede for sent. Da Morten forcerede trappen op mod parkeringspladsen, efter at være kørt gennem tunnellen, så han tre unge mænd i gang med at tage billeder af ladbilen.

“Hey! Vi var her først,” råbte den ene af dem til ham.
“Først med hvad?” spurgte Morten.
“Åhr, hvad? Spil nu ikke uskyldig.”
“Ikke helt med på, hvad I snakker om.”
“Anyway. Jeg har tagget den og uploadet den nu, så vi får dusøren, boys,” sagde den højeste af dem.
“Ja! Kig du bare løs,” sagde den første, der havde råbt til ham. “Vi tager præmien.”

Drengene grinede og kørte videre på deres scootere.

Morten ventede til larmen fra scooterne døde helt hen, så kiggede han sig nervøst omkring, låste ladbilen op og fik pakket sovepose og tøj sammen i en stor bylt. Tilbage ned ad trappen til tunnellen. Igennem Legeparken. Forbi hotellet og ud på H.C. Petersensvej. Ved den forladte N.P. Hansens Maskinfabrik drejede han ind ad indkørslen fyldt med rustne køreplader og smadret glas. Han drejede ind gennem den åbne dør og havnede midt i den gamle forladte fabrikshal.

Med høj puls fiskede han sin telefon frem for at se, om medierne skrev noget om en efterlysning af ladbilen. Men der stod intet om ham eller ladbilen. Aktionen på Trapholt var ikke gået op for nogen endnu, så det var en gentagelse af de nyheder, han havde set tidligere. Eneste nyt var billeder fra skadestuen af halvnøgne mennesker fra svømmehallen med håndklæder viklet om sig.

Morten tog bestik af den forladte bygning. Han ville så langt væk fra gaden som muligt, så han gik helt ned bag i fabrikshallen, hvor en trappe gik en halv etage op. Her fandt han et gammelt arkivrum med brede reoler, hvor han kunne rede op for natten.

Han satte sig til at vente på mørkets frembrud, så han kunne pløje Geografisk Have op og fjerne endnu en attraktion fra Koldings praleliste.

Kapitel 9

Selvom Andreas havde meldt sig ud, var gruppen af unge med Laura i spidsen vokset yderligere. Efter at de havde optaget videoen i Pelles fars lokaler, havde de først delt den på egne Youtube-kanaler. Og dernæst sendt den videre til de Youtubere, der var med på Splay-netværket. Og så var de taget ned på Kolding Bibliotek for at researche på Koldings historie. Hvor ville han slå til næste gang? Det ville de finde ud af. Og derfor gjaldt det om at få øje på et mønster i hans aktioner. Eller i det mindste regne ud, hvilke byggeklodser i Koldings historie, han havde tænkt sig at vælte.

Jesper med den runde mave fyldt med smeltet ost og venlighed stod ved disken ved hovedindgangen.

“Hej!” sagde Laura. “Vi vil gerne vide alt om Kolding.”
“Jov. Det var ikke så lidt,” sagde Jesper smilende.
“Næh. Vi vil gerne vide alt,” sagde Laura.
“Jamen så må vi hellere gå op til 46.4. Kom med mig.”

De fulgte efter Jesper op ad spindeltrappen.

“Og det er alt, hvad I har?” spurgte Laura, da de stod med armene fyldt med bøger.
“Næh, vi har skam flere, men så skal vi ned i magasinet. Der ligger Underground Library Kolding også nede. ULK, kalder vi det. Det kunne I måske også godt tænke jer at se.”
“Nej tak, vi er kun ude efter Koldings historie,” sagde Laura.
“Jeg tror ikke, I bliver skuffede,” sagde Jesper storsmilende. “Kom med.”

I samlet flok og med favnen fuld af bøger fulgte de efter Jesper ned ad den spindeltrappe, der førte helt ned i kælderen på Kolding Bibliotek, hvor der duftede af pizza og fællesskab.

De gik de fire trin op, der førte til magasinet, og drejede til højre og kiggede ind i nye muligheder. Der var en scene, gamle slidte sofaer, skriveborde, højttalere og en masse unge.

“Det er ULK,” sagde Jesper og pegede stolt. “Og det er nogle af ULK’erne, som går og gør klar til karaoke-aften. Det hygger de sig vældigt med, men vi skulle jo finde bøger om Kolding.”

Jesper ledte gruppen over mod magasinets gamle bøger om Kolding, som ikke blev lånt nok ud til at stå på hylderne ovenpå.

“I kan jo bare sidde hernede hos ULK og stikke næsen i bøgerne. I må også gerne låne en elkedel, hvis I har brug for at varme nogle nudler eller lave

varm kakao. Det er der mange, der gør hernede. Der står kopper ude i køkkenet."
"Hvad fuck sker der for mobildækningen hernede?" sagde Kvist.
"Ja, det har vi ikke helt hernede i kælderen. Men vi har wifi og fællesskab. I kan bare logge på med jeres CPR-nr. og pinkode, så er der lynhurtigt internet."
"Nice," sagde Ludvig og prøvede at logge på.
"Vil det sige, at man godt må spise hernede?" spurgte Storm.
"Ja, det er klart. I skal bare rydde op efter jer, men det behøver jeg vel ikke fortælle jer."
"Jo, det gør du nok," grinede Storm.
"Jamen, så gør jeg det. Føl jer velkomne, men ryd op efter jer selv. Så de næste også føler sig velkomne. Har I hvad I skal bruge?"
"Afgjort. Og vi forstyrrer ikke de andre?" spurgte Damir og pegede hen mod dem, der riggede skærm, mikrofon og højttaler til.
"Overhovedet ikke. I må også gerne være her. Og deres arrangement begynder først i aften."

Jesper gik ovenpå igen.

"Okay, hvad har vi?" sagde Damir. "Han har væltet den symbolske stenstøtte på Skamlingsbanken. Han har spærret Kolding af trafikalt. Han har skræmt gæsterne i svømmehallen. Og han har dræbt to mennesker. Hvad er hans næste træk?"
"Koldinghus?" sagde Kvist.
"Mon ikke det er for oplagt?" sagde Storm.
"Måske. Har du nogle bud?" spurgte Kvist.
"Ja," sagde Storm, der havde slået op i en af de mange bøger, der lå på sofabordet. "Trapholt, Geografisk Have, Sygeplejemuseet, Drachmanns Bænk. Der er masser af guld," sagde Storm.
"Ah, guld og guld. Så spændende er Kolding da heller ikke," sagde Ludvig.
"Hvad er der i Lunderskov, Ludvig?" spurgte Storm.
"Ikke en skid," grinede Ludvig. "Eller måske hotellet. Måske han kan gå efter hotellet. Åhr, mand, jeg er pissesulten. Skal vi høre, om de har spist al deres pizza?"

Ludvig kiggede sultent over mod gruppen af ULK'ere, men alle pizzabakker så tomme ud.

"Vi kan splejse til nogle pizzaer," sagde Kvist. "Du kan låne af mig. Men spørger du ikke lige, hvor de har bestilt henne. Og om de fik dem bragt herned?"
"Skal vi andre studere videre?" spurgte Storm, mens Ludvig rejste sig.
"Hvor vildt!" sagde Laura kort efter og kiggede op. "Engang kunne et egern hoppe fra Ribe til Kolding uden at røre jorden. Der var egeskov hele vejen."
"Så du tænker, at han er på vej ud og plante egetræer? Eller fælde egetræer? Eller hvad tænker du på?" spurgte Damir.

“Nej, okay, det var bare en vild oplysning, tænkte jeg. Men okay, så hør her. Georg Jensen Damask har vævet duge siden 1400-tallet. Det er alligevel længe. Min mor har sådan en damaskdug. Det må der være mange der har.”
“Helt sikkert der, Miss Livsstilsekspert, men tror du, der er noget symbolik i duge? Skal vi ikke prøve at regne ud, hvordan han tænker? Mon ikke han er mest optaget af at ødelægge noget, der symboliserer noget? Noget vigtigt, som Kolding står for?” spurgte Storm.
“Og Højskolebladet, Danmarks ældste eksisterende kulturmagasin, blev trykt i Kolding for første gang 1876,” fortsatte en meget inspireret Laura.
“Ikke for at tage nej-hatten på, Laura,” sagde Kvist, “men tror du ikke, vi skal få øje på de store synlige symboler for Kolding? Koldinghus, Trapholt, Designskolen, KIF, honningkagerne, Den Gamle Grænsekro, det nye uni.”
“Honningkagerne? Det er da i Christiansfeld,” undrede Damir sig.
“Jep, men nu bor vi allesammen i Kolding Kommune, og de har bagt de der små banditter i mere end 225 år. Det er alligevel noget,” fortsatte Kvist.
“Er den der grænsekro overhovedet åben?” spurgte Storm.
“Oh yeah,” sagde Kvist. “Vi snakker om en kro, der stadig steger frikadeller 350 år efter at den åbnede. Og det var her Christian X lod en lille pige, Johanne på ni år, løfte op til sig, så hun kunne ride med over den slettede grænse i 1920. Det er altså ikke et ligegyldigt sted for Kolding.”
“Okay, okay. Sorry! Lad os lave en sikker liste,” sagde Laura.

Ludvig kom tilbage fra snakken med ULK’erne.

“Man kan sagtens få leveret herned. De er pisseflinke. Og de vil i øvrigt gerne hjælpe til med at finde ham svinet.”

De researchede på Koldings historie og de elementer, der udgjorde den fælles fortælling om Kolding.

“Okay. Nu har vi en liste over de ting, som vi ville smadre, hvis vi skulle smadre Kolding. Men hvordan forhindrer vi ham i at gøre det? Hvad gør vi?” spurgte Kvist.
“Hvor mange er vi oppe på?” spurgte Storm og kiggede på Damir, der levende fulgte med i De Digitale Detektivers Facebook-side.
“128.”
“Wow,” sagde Ludvig og fløjtede.
“Skal vi ikke bare stille os klar?” sagde Storm. “Ved alle mindesmærkerne, eller hvad I kalder dem. Alle de der steder, der står på vores liste. Skal vi ikke bare tage derud og vente på ham? Hvis vi er 128 nu, så kan vi vel tage en fire-timers vagt hver? 24 timer divideret med fire, det giver seks. Så seks personer kan dække et sted i døgnet. Hvad er 128 divideret med seks?”
“21,3333,” svarede Ludvig.
“Så vi kan altså mandsopdække 21 steder i døgnet. Hvor mange steder står der overhovedet på den liste?” spurgte Storm.
“Færre end 21,” sagde Damir. “Det er en fed idé, Storm. Hvis ingen andre vil passe på Kolding, så gør vi det. Og jo flere vi bliver, jo flere steder kan vi mandsopdække, eller desto kortere vagter behøver vi at tage.”

“Modtaget. Men hvad kan en eller to mand stille op overfor en morder?” spurgte Ludvig.
“Hvis en af os ser ham, så bruger vi jo bare Facebook-gruppen til at sende et SOS, så alle møder op, så hurtigt de kan.”
“Vi pågriber ham ikke selv, vel?” sagde Ludvig.
“Nej! Ikke flere begravelser, tak,” sagde Laura. “Jeg kan i øvrigt ikke blive så længe. Jeg er nødt til at tage med min far hen og snakke med præsten.”
“Ok. Vi bliver bare hængende,” sagde Damir.
“Jeg har lige tid til at spise med. Og så kan I jo bare fordele vagterne. Jeg skal nok tage mine. Hvis I kan fordele dem, så de passer med hvor folk bor, så ville det jo være godt.”
“Har vi nogen i Vamdrup? Nu, hvor Andreas er stået af?” spurgte Kvist.
“Nope,” sagde Damir. “Vi må efterlyse nogen fra Vamdrup.”
“Jeg ringer til ham,” sagde Laura. “Jeg savner ham allerede.”
“Også her,” sagde Storm. “Håber ikke hans far bliver fyret ovenpå det her. For det var jo ikke meningen, vel?”
“Nej! Selvfølgelig er det ikke det. Jeg var måske lidt kørt op der. I må gerne hjælpe mig med at tænke.”

Duften af friskbagt pizza blandede sig. Jesper og et pizzabud kom med favnen fuld af pizzabakker.

“Vores ven her spørger efter Ulf?” sagde Jesper smilende. “Jeg tænker, at I har brugt ordet ULK. Eller hvad?”
“Ja, det sagde de andre bare, man skulle sige,” sagde Ludvig.
“Det virker jo fint,” smilede Jesper.
“Kan vi betale med Mobile Pay?” spurgte Kvist.

Pizzabudet nikkede.

“Skal jeg lægge ud? Så ordner vi det bagefter?” spurgte Kvist. Ingen modsagde ham. “Der er bare ingen dækning hernede. Jeg må hellere gå med op, så vi kan ordne det.”
“Jeg går med,” sagde Laura. “Jeg skal lige høre, om min far har lagt en besked til mig.”

Lauras video var hurtigt blevet delt på teenageværelser rundt omkring i Danmark. Fra teenageværelserne var den delt omkring frokostbordet. Og ved et af de frokostborde sad redaktionschefen for det store debatprogram på DR.

Da Laura gik op til hovedindgangen sammen med Kvist for at opnå bedre mobildækning, fik hun en SMS fra DR.

“Trapholt er smurt ind i lort,” sagde Laura, da hun og Kvist kom ned igen. “Han har været på spil igen. Og jeg skal på TV i aften. DR sender fra Skamlingsbanken. Borgmesteren skal også med. Og justitsministeren, transportministeren, politiets efterforskningsleder og guess who? Baldur Birgisson!”

Kapitel 10

Søndag aften var gaderne i Kolding stort set tomme, for der var direkte TV fra Skamlingsbanken. Kolding var kommet på alles læber. Og der skulle snakkes. Store projektører lyste græsplænen op rundt om den politiafspærrede og væltede stenstøtte. Deltagerne i debatprogrammet stod klar ved deres pulte.

De digitale detektiver stod klar på deres poster rundt omkring i kommunen. Og Morten cyklede fra N.P. Hansens nedlagte maskinfabrik mod Geografisk Have. I lommen havde han nøglerne til den bobcat, der skulle gøre det hårde gravearbejde for ham.

“Lad os springe lige ud i det,” sagde værten med sædvanlig fremskudt gestik. “Hvordan kan kunst retfærdiggøre, at opklaringen af et mord forhales?”
“Nu er jeg jo ikke kunsthistoriker, men kunst er jo udtryk for idéer og historier, og verdenshistorien viser, at det ikke fører noget godt med sig, når man nægter kunsten mulighed for at udfolde sig,” forklarede politiets efterforskningsleder Anker Thomsen.
“Det er jeg klar over, men Laura, som står der, er vel ikke interesseret i at nægte Baldur Birgisson i at udøve sin kunst. Hun vil bare gerne høre, hvad der gemmer sig på den lydfil, inden morderen er over alle bjerge,” fortsatte studieværten.
“Det kan jeg love dig for, at vi også rigtig gerne vil. Vi kan jo kun håbe på, at kunstneren selv kommer til fornuft og udleverer lydfilen, men i et demokratisk samfund kan vi ikke råde over andres rettigheder. Og den lydfil tilhører ikke samfundet, men kunstneren selv.”
“Men er det ikke netop det, vi så ofte gør? Råder over andres rettigheder. Vi tvangsfjerner børn, vi tvangsmedicinerer syge, vi eksproprierer grunde, der ligger i vejen for motorvejsudbygninger. Som samfund råder vi da tit over andres rettigheder. Hvorfor gør I det ikke i denne sag?”
“Jeg kan kun forholde mig til gældende lovgivning, og Baldur Birgisson er ikke under mistanke for noget. Rent moralsk kan vi to ikke blive uenige om, at han for længst burde have låst den kasse op, så vi kan høre, hvad der er på lydfilen, men som tingene står, kan vi ikke tvinge ham til det,” sagde efterforskningslederen.
“Vi snakker med Baldur Birgisson lige om lidt. Først vil jeg gerne høre borgmesteren, hvad han mener om denne sag. Jeg kan forstå på Laura Poulsen, at hun ikke er i tvivl om, at det er den samme gerningsmand, som har dræbt hendes mor, og som begår hærværket rundt omkring i Kolding. Er du heller ikke i tvivl?”
“Vi tager jo afstand fra den tragedie, som Laura og hendes familie er udsat for, men vi må også se det her i et større perspektiv. Det er Kolding, som er under angreb. Der er simpelthen nogle, der vil af med os. Det kan ikke kun være en gal mands værk. Dette virker så koordineret. Måske sker der noget, mens vi står her og snakker,” sagde borgmesteren og kiggede hen på politiets efterforskningsleder.

“Jeg kan forsikre alle i Kolding om, at politiet ikke bare sover med støvlerne på, vi er ude på gader og stræder for at holde øje med mistænkelige personer.”
“Er I virkelig?” sagde Laura. “For vi har posteret folk rundt ved alle de steder i hele Kolding Kommune, som kan kobles til den fælles fortælling, som Kolding rummer. Og det vrimler ikke med politivogne derude.”
“Vi sætter altid pris på, at befolkningen deltager i opklaringen af forbrydelser, men jeg vil opfordre jer til ikke at foretage politiarbejde. Vi ved ikke med sikkerhed, hvem vi har med at gøre i denne sag, så jeg vil på det kraftigste opfordre jer til at udvise agtpågivenhed.”
“Og med det mener politiets efterforskningsleder formentlig, at I ikke skal lege røvere og soldater derude, Laura, men er det ikke rigtigt, Anker Thomsen, at hvis det ikke var for Laura og hendes digitale detektiver, som de kalder sig, så vidste I slet ikke, at drabsmanden formentlig kørte i en ladbil med kran og gik i nogle særdeles sjældne sko?”
“Nu er politiet jo ikke fremmede for herremode, så skoene var vi i forvejen på jagt efter, men det er rigtigt, at vi har sat stor pris på det øjenvidne, der har set en mand iført disse sko komme kørende i en ladbil kort tid efter gerningstidspunktet.”
“Og hvilket gerningstidspunkt fokuserer I på? Drabet på Lisbeth Poulsen eller ‘drabet’ på stenstøtten på Skamlingsbanken.”
“Vi er naturligvis i gang med at opklare begge forbrydelser. Ja, efterhånden mange forbrydelser mod Kolding, så alle informationer indgår i opklaringen af alle sager.”
“Så hvis jeg forstår dig ret,” sagde studieværten og gik helt hen til Anker Thomsens pult, “så betragter I faktisk det her som et terrorangreb på Kolding som by. Der er simpelthen nogle, der er ude på at gøre det af med Kolding.”
“Vi opererer med flere teorier på en gang, så jeg vil ikke gøre det lettere for eventuelt mistænkte ved at afsløre, hvad vi går og tænker. Men jeg kan afsløre så meget, at hvis Laura og hendes venner var blevet hjemme på værelset og se Youtube, så var gerningsmanden måske gået direkte i fælden, for lige siden vi fik bekræftet øjenvidnets beretning, har vi haft en ladbil med kran under observation hele eftermiddagen. Den stod parkeret tæt på Legeparken, men det har vrimlet med disse unge digitale detektiver hele dagen, så hvis gerningsmanden har været forbi, så har han formentlig anet uråd. Og er måske over alle bjerge nu.”
“Så I skal holde op med at blande jer i politiets arbejde, Laura. Vil I det?”
“Der er vist ikke nogen, der har et højere ønske om at fange min mors morder end mig, men vi vil da ikke gøre det besværligt for politiet at gøre deres arbejde. Jeg synes bare, vi har set rigeligt til at vide, at de ikke har haft travlt med at opklare mordet på min mor. De er kun optaget af alle de her gamle stenstøtter og statuer, og hvad I ellers er så optaget af allesammen. Jeg er bare sikker på, at vi har at gøre med det samme menneske. Så hvis jeg gerne vil fange ham, så bliver jeg nødt til at forhindre ham i at smadre Kolding. Derfor har vi folk ude overalt, og hvis I vil være med derude, så gå ind på Facebook og meld jer ind i De Digitale Detektiver. Der kan I finde en oversigt over steder, vi holder under observation. Vi har brug for mange til at tage en vagt.”

“Anker Thomsen,” sagde studieværten. “Det lader ikke til, at Laura sætter sig hjem på værelset og ser Youtube?”
“Nej, det kan jeg høre. Og som sagt sætter vi pris på alle de observationer om mistænkelig adfærd, som vi overhovedet kan komme i nærheden af, men jeg beder til, at de unge mennesker ikke selv skrider til handling. Vi ved ikke endnu, hvem vi har med at gøre.”
“Tror I også, ligesom borgmesteren, at der er flere på spil. At det her er et koordineret angreb på Kolding?”
“Jeg har vist gjort det klart, at jeg ikke ønsker at gøre det nemmere for eventuelt mistænkte.”
“Men der er én, der i hvert fald har gjort det nemmere for morderen, og det er dig, Baldur Birgisson,” sagde studieværten og gik over mod Baldurs pult. “Du har trukket kunstnerkortet og nægter at samarbejde med politiet på grund af…ja, på grund af hvad, egentlig? Hvorfor har du ikke bare udleveret den lydfil, så kunne borgerne i Kolding måske have været sparet for al den skræk, som er ved at sprede sig.”
“Skulle Shakespeare være stoppet med at skrive sine dramaer, fordi der var nogle, der ikke brød sig om hans historier? Skulle Picasso have malet på den måde, alle de andre malede på, fordi ingen brød sig om hans nye måde at male på? Skulle Beatles være stoppet efter det første afslag fra et pladeselskab? Kunsten kan ikke holdes nede. I et frit samfund bliver vi nødt til at give kunsten videre rammer. Der gælder andre regler for kunsten,” sagde Baldur og rettede på det store røde tørklæde, han havde hængende løst om halsen.
“Der er jo ingen, der snakker om værdien af dit kunstværk. Jeg tror såmænd, der er flere end nogensinde før, der er interesseret i at høre eller se dit kunstværk. Det, vi snakker om, er jo, hvorfor du ikke vil lade politiet høre den lydfil her og nu. Og ikke først om fjorten dage, eller hvornår du synes kunstværket er færdigt.”
“Jamen det vil jeg måske også.”
“Spændende,” sagde studieværten og strøg sig om hagen. “Er vi vidne til en udvikling i sagen, Baldur Birgisson? Står du simpelthen her og kommer til fornuft, eller nyder du bare rampelyset for en stund?”
“Ingen af delene, men hvis min kunst kan gøre nytte og redde en hel by, så vil jeg da gerne bidrage til det. Men det må blive på min måde.”
“Det er jeg da sikker på, at alle vil være med til. Skal vi stoppe programmet nu og vandre sammen ned i skoven? Vi har både kameraer og projektører og en god satellitforbindelse, så seerne kan se med, mens du afspiller lydfilen.”
“Jeg vil…jeg vil afspille lydfilen i morgen tidlig kl. 10.00. Det kommer til at foregå mit i værksted.”
“Så du trækker den lige en nat mere? Ønsker du virkelig flere liv på samvitigheden. To mennesker er døde, Baldur Birgisson. To. Skal der virkelig dø et menneske til i Kolding, før vi får lov til at høre den lydfil?”
“Jeg har ingen liv på samvittigheden. Jeg har blot skabt et kunstværk, som lige nu er nøglen til jeres opklaring, så jeg har ikke dårlig samvittighed. Hvis I vil opleve kunstværket, så bliver det på mit værksted. I morgen kl. 10.00. I er alle inviteret, så vi kan afslutte denne latterlige debat om, at kunsten skal gøre nytte eller ej. Det skal den ikke. Men det må den godt. I morgen kommer min

kunst til at gøre nytte, og så kan alle i Kolding igen sove trygt og roligt og holde op med at låse deres døre, hjerter og hjerner. Her er ikke noget at være bange for.”

Da udsendelsen sluttede, og projektørlyset slukkede, satte Morten nøglerne i bobcatten, som stod parkeret i Kolding Miniby.

Kapitel 11

Bobcatten startede første gang. Morten fandt det fremadgående gear og satte den i bevægelse. Han kørte rundt i de gamle gader, der forestillede Kolding i 1860'erne og fandt over til den barkflisbelagte sti, der førte ind til Geografisk Have.

Det første han stødte på var Antistress-haven. Et sjældent smil trak over Mortens læber, da han huskede tilbage på underviseren på jobsøgningskurset, som underviste i power-posering.

Hele holdet havde stået der i Antistress-haven i Geografisk Have og følt sig magtesløse overfor underviserens luner.

"Op med testosteronen. Armene i siden og hagen op. Som en superhelt. Ned med kortisol. Plant begge ben solidt på jorden. Op med testosteronen. Ned med kortisol. Op med testosteronen. Ned med kortisol. Hold denne stilling i to minutter og mærk selv forskellen. Om to minutter skal I til jeres første prøvesamtale på jeres nye drømmejob. Hold stillingen i to minutter."

Bobcatten var Mortens power-pose. Op med grabben. Ned og riv rødderne op. Op med grabben. Ned og riv rødderne op.

Morten jordede igennem Antistress-haven, og det fyldte hans depot af testosteron op. Han ejede verden i de minutter. Han havde magt over tingene. Så længe maskinen kørte, kørte det for ham. Så længe det larmede mere udenfor end inden i hans hoved, så kørte det for ham. Igen. Gulddrengen var tilbage.

"Alarm! Alarm!" skrev Kvist på væggen på De Digitale Detektivers Facebook-side. Han stod oppe ved hovedindgangen til Geografisk Have, men kunne høre bobcatten i den fjerne ende af haven.

Tråden på væggen blev hurtigt varm.

"Hvad sker der?" skrev Damir.
"Hvilken alarm?" skrev Ludvig.
"Hvor?" skrev Storm.
"Er du sikker?" skrev Laura.

"Der kører en bobcat rundt i Geografisk Have," skrev Kvist.
"Er det ikke meget normalt?" skrev Storm.
"På det her tidspunkt? I think not!"
"Hvad ved jeg? Folk arbejder jo også på motorvejene om natten. Det er vel for at gæsterne ikke skal generes i løbet af åbningstiden," skrev Storm.
"Det virker bare mærkeligt," blev Kvist ved.
"Er der andre, der har oplevet noget?" spurgte Damir.

Tråden blev kold i et par minutter.

“Jeg tør ikke gå ind selv. Er der ikke en mere, der går med?” skrev Kvist.
“Er på vej,” skrev Damir.
“Jeg kommer også,” skrev Storm.
“Jeg prøver at gå ned til bagindgangen for at se, om jeg kan se bedre dernede imens,” skrev Kvist.

Kvist gik ud på Christian 4. Vej og gik langs haven. Han kunne hele tiden høre den stille brummende støj fra bobcatten. Da han kom ned til den store gitterport, kunne han både høre og se Morten. Morten var nået om til Rosenhaven og igang med at pløje den op.

Kvist kravlede op på lågen, så han bedre kunne se.

“Det er ham! Ingen tvivl. Han er ved at pløje haven op. Skynd jer!” Kvist skrev en ny statusopdatering i gruppen.
“Skal vi ringe til politiet?” skrev Damir.
“Nej.” skrev Ludvig.
“Så du ikke lige Laura på TV? Ham politimanden sagde jo, at vi ikke skulle gøre noget selv,” skrev Damir.
“Nååh, lille putte,” skrev Ludvig.
“Come on, lad da være med det. Du ved da heller ikke, hvad vi kan rende ind i,” blandede Storm sig.
“Så bliv hjemme. Det er det eneste jeg siger,” skrev Ludvig.

I løbet af en halv time nåede mere end fyrre digitale detektiver frem til lågen ved bagindgangen til Geografisk Have, hvor Morten stadig pløjede løs.

“Hvad gør vi?” spurgte Kvist.
“Vi løber bare ind og overmander ham. Vi er pissemange. Han kan ikke gøre os noget. Og når vi har ham, så ringer vi til politiet.”

En politibil nærmede sig. Andreas og hans far, Lars, sad i bilen.

“Fuck! Det er politiet. Hvad gør vi?” spurgte Kvist.
“Vi klapper i vores små fede hænder,” sagde Laura. “Gud, det er Andreas!”

Laura løb glad over til bilen og åbnede døren ind til Andreas.

“Hej! Dejligt at se dig igen. Jeg troede lige, vi var blevet rigtige uvenner.”
“Det var vi også, men hele Danmark kunne jo se, at en kvinde var i nød, så min helt egen personlige sherif her trådte hurtigt til, da vi bagefter så Kvist melde alarm.” Andreas klappede stolt sin far på skulderen.
“Hej Laura,” sagde landbetjent Lars. “Nu håber jeg, du er overbevist om, at vi er her for at hjælpe dig.”
“Helt sikkert, men kom, han er inde i haven. De andre står klar.”

Lars og Andreas steg ud af bilen og gik med over til gruppen, der stod klar ved lågen.

“Og hvad har I så tænkt jer?” spurgte Lars.
“Ja, hvis I ikke var kommet, så ville vi bare hoppe over hegnet, og ind og hive fat i nakken på ham,” sagde Storm.
“Og du er sikker på, at han ikke er bevæbnet?”
“Næh. Men det er du vel, så lad os komme afsted,” fortsatte Storm.
“Ro på, unge mand. Nu er politiet her, så nu gør vi det efter bogen. Hvad har I observeret?”

Kvist fortalte løs. Lars tog sin telefon frem og ringede til efterforskningslederen.

“Så er der forstærkninger på vej,” sagde Lars. “Vi behøver kun vente 5-10 minutter, så er hele styrken her.

Inde i Rosenhaven var Morten blevet færdig med at pløje løs, og det hvirvlede med sønderrevne rosenblade i den lune aftenluft. Mørket havde sænket sig så meget, at Morten havde tændt forlygterne. Da han kørte ud på stien igen for at køre mod væksthuset, kunne han for enden af stien se forsamlingen stå på den anden side af lågen. Mens bobcatten stadig var i bevægelse, hoppede Morten ud og løb. Han havde et godt forspring.

Uden at spørge om lov kravlede alle over lågen og satte efter ham. Lars løb med, mens han igen ringede op på sin telefon.

Morten løb mod hovedindgangen og sin BMX. Da han nærmede sig billetindgangen, kunne han høre sirenerne ude fra Agtrupvej. Da han kiggede sig tilbage, kunne han se sine forfølgere. Morten drejede af mod højre og løb mod Kina og statuen af damen med katten.

De unge var hurtigere end ham, så de halede ind. Som en dårlig cykelrytter var Morten mere optaget af at kigge sig tilbage efter forfølgerne frem for at kigge frem mod målinien, så han kunne se, hvor det bar hen. Da han kom til de tre meter høje bambus, løb han ind midt imellem de tætstående bambusstokke, og forsøgte alt hvad han kunne at etablere en hvilepuls, så hans gispende åndedræt ikke afslørede ham.

Trampene fra forfølgerne overdøvede hans åndedræt. Til Mortens lettelse løb de forbi. I første omgang. Som sporhunde fornemmede gruppen dog hurtigt at sporet forsvandt. Han var enten løbet fra dem. Eller også havde han gemt sig.

Morten vidste, at han kun kunne komme væk fra Geografisk Have til fods, da han hørte råbet: “Dæk udgangene.”

Mørket mellem bambusstokkene beskyttede Morten fra at blive set, men lydene var tydelige i natten. Han kunne høre Lars snakke i telefon med en kollega. Lars bestilte hunde. Der var spor efter ham i bobcatten, kunne han høre, så hundene ville finde ham hurtigt.

Mortens langsomt kontrollerede puls stak helt af, da han hørte lyde bag sig. Der var nogen mellem bambusstokkene sammen med ham.

“Jeg går igennem de her bambus, hvis du går udenom,” råbte Laura ud til Andreas. “Så mødes vi på den anden side.”

Han kunne se lyskeglen fra Lauras telefon nærme sig, så han begyndte at gå frem mellem stokkene. Han prøvede at time sine skridt, så han tog dem samtidig med Laura, der gik bag ham.

Han begyndte også at kunne lugte sin egen angst. Lugten af sved under hans arme var begyndt at stikke i næsen. Det lugtede ikke surt som efter en løbetur uden et bad, men mere harsk. Det lugtede af konsekvens.

Lyskeglen og Laura kom nærmere. Morten trådte lidt væk fra den bane, der var midt inde mellem bambusstokkene og gik et par skridt ud mod en af åbningerne ud til den store sti. Han turde ikke træde helt ud på stien.

Da Laura gik forbi ham, holdt han vejret fuldstændigt. Hun så ham ikke, men hun lyste fra side til side med sin telefon, og idet hendes telefons lommelygte lyste på hans blonde fuldskæg, hans opspilede blå øjne og far Hennings fleecejakke, mærkede hun en knytnæve ramme sig lige midt mellem øjnene.

Lammet af slaget nåede Laura ikke at råbe om hjælp, før hun gik i gulvet. Jordbunden mellem bambusstokkene var hverken lige så kold eller lige så fugtig, som jordbunden i skoven ved Skamlingsbanken, så Morten mærkede ikke fugten trænge igennem sine bukser, da han satte sig på Lauras mave, og tog kvælertag for at lukke munden på hende. Telefonen i Lauras hånd svajede mellem bambusstokkene. Det samme gjorde lyset fra lommelygten i hendes mobiltelefon.

Da lyset ramte Lauras eget ansigt, blev Morten ramt af et drabeligt deja-vu. Selvom Lauras mor, Lisbeth, havde hovedet presset ned i mudderet, da han kvalte hende, så havde han holdt nok møder med Lisbeth i banken til at kunne genkende hendes ansigt. Og den feberdrøm han havde set for sit indre mange gange siden fredag aften gentog sig. Laura lignede sin mor helt utrolig meget, så Morten så direkte ind i ansigtet på en, han allerede havde slået ihjel. Han slap taget.

“Laura! Laura! Hvor langt er du?” råbte Andreas.
“Hvis du tier stille, slipper du,” hviskede Morten. Laura nikkede.

Hurtig som Dave Brubecks klaverfingre løb Morten ud på stien. Mørket blev sporadisk lyst op af blå lys fra sirener og lommelygtelys fra de unges mobiltelefoner. Morten løb ned ad stien. Længere fremme kunne han se nogle af de unge.

Bagfra så Andreas ham løbe langs stien mod grotterne. Da Laura ikke svarede, råbte han de andre an, og søgte ind mellem bambusstokkene for at finde Laura.

Som en såret planteæder, der håber, at rovdyret ikke kan sniffe sig vej frem, gemte Morten sig i grotte nummer to.

“Vi ryger ham ud. Lad os danne en kæde,” råbte Storm.

De unge formede en kæde og gik samlet frem mod de tre åbninger ind til hulerne.

Mortens porer på armene åbnede sig på vid gab. Det fossede ud med prikkende sved. Han mærkede sin ringmuskels svigtende modstandskraft, og der sivede sviende afføring ud i hans underbukser. Med ballerne presset sammen søgte han tilbage mod grottens bagvæg, hvor han stødte mod et trappetrin.

Da gruppen foran grotten trådte et skridt frem, løb Morten op ad de fire trin bagest i grotten. Op på taget af grotterne. Grotterne blev oplyst nedefra af alle mobiltelefonerne og lignede de sankthansbål, som blev afbrændt under besættelsen, mens der var mørkelægning. Morten kiggede sig kort tilbage, mens han løb. Han anede ikke, hvor han var, og hvor mange de var, men han kunne skimte en tagryg gennem al løvet, så mere adræt end en pukkelpistløber, og mens gruppen af forfølgere lyste grotterne op i desillusion, møvede han sig gennem krattet, kravlede over ståltrådshegnet og faldt ind over buskadset i haven på Aagærdet.

Kapitel 12

Tilsølet, forpustet og bange løb Morten gennem Koldings gader.

Fra Aagærdet ned ad Henrik Rantzausvej. Over Agtrupvej. Gennem Lupinparken. Bag om Klintevej og ud ved det store grønne areal over for Cirkuspladsen. Ved Marina Syd fandt han en udendørs vandhane. Han fik bakset sko, strømper og bukser af. Det kolde vand kølede ham lidt ned, mens han vaskede sig bagi. Han havde kun et par underbukser mere, så han turde ikke andet end at vaske de skidne, så godt han kunne, vride dem op og lade dem blafre lidt i håbet om, at aftenluften ville tørre dem.

Fra Marina Syd tog Morten broen over til Trindholmsgade. Han gik i mørket langs åen, mens han både hørte og så politibilerne piske gennem byen. Det nye universitets perforerede metalskodder reflekterede det blå lys og blinkede med. Drejede af ved Østerbrogade. Videre ad Jens Holms vej. Igennem tunnellen ved stationen. Ad Mazantigade. Til venstre ad Behrensvej og til højre på Fredericiagade. Ved Gråcksvej skråede han over vejen og gik langs alle husene, indtil han nåede bunden af Gråcksvej. Gitterlågen ind til N.P. Hansens nedlagte maskinfabrik var låst, men gabte så meget, at det var nemt for Morten at lirke lågen op.

Da han havde lagt sig til rette på de brede reoler og var krøbet i soveposen, gav han sig til at tjekke nyheder på sin telefon. På Ekstra Bladets netavis kunne han se et billede af Baldur Birgisson med et USB-stik i hånden. Overskriften fortalte at i morgen ville Kolding-morderen blive afsløret. Morten kunne også læse, at han gik i Heliumsko, kørte i en ladbil med kran og havde fuldskæg.

Det var ikke meget søvn, Morten havde fået siden fredag aften, så midt under læsningen faldt telefonen ud af hånden på ham og ned på gulvet. Der var længere ned end Morten kunne nå, så han lukkede øjnene igen.

“Hvad fanden!” var der en, der råbte. “Er vi flere?”

Morten slog øjnene op og mærkede igen en prikken i porerne på sine arme. Han kiggede ned på gulvet. Telefonens skærm var gået på standby, så der var mørkt igen i lokalet.

Der lød tunge, slæbende skridt nede fra fabrikshallen.

“Kuk-kuk, for helvede. Kom frit frem. Det er bare Jokke.”

Morten holdt vejret.

“Kuk-kuk!” lød det lidt snøvlende.

Jokke gik lige forbi den reol, som Morten havde lagt sig på. Morten kunne lugte hans tunge, varme alkoholånde. Jokkes sko ramte Mortens telefon, som kurede lidt hen over det slidte linoleumsgulv.

Jokke fløjtede, da han samlede telefonen op og stak den i lommen.

“Det er min telefon,” sagde Morten. “Jeg har brug for den.”
“Nå-nå. Det kunne du da bare have sagt,” sagde Jokke. “Jeg sagde jo kuk-kuk. Hvorfor sagde du ikke noget?”
“Jeg havde nok ikke lyst til at blive fundet. Må jeg få min telefon?”
“Ja-ja,” sagde Jokke og rakte Morten hans telefon igen.

Jokke lod sig glide ned på gulvet. Tog en slurk af sin flaske. Rakte den mod Morten, som takkede nej.

“Og hvorfor vil sådan en som dig ikke så gerne findes?”
“Det kommer vel egentlig ikke dig ved.”
“Sikkert ikke. Men man får jo ikke noget at vide her i verden, hvis man ikke spørger, vel?”
“Ved du hvad? Jeg har brug for at sove. Jeg er bagud med min søvn, så hvis du ikke har noget imod det, så vil jeg gerne sove.”
“Det vil jeg sgu også gerne, men det er altid natten, der er værst. Whatever gets you through the night. Var det ikke det, han sang? John Lennon?”
“Jov,” sagde Morten.

Jokke tog en tår mere.

“Jeg hedder Jokke.”
“Ja, det kan jeg forstå. Jeg hedder Morten.”
“Dav, Morten. Har du også slemme nætter?”
“Ikke før nu.”
“Har du gjort noget slemt? Eller har nogen gjort noget slemt ved dig?”
“Den står vist 1-1,” sagde Morten.
“Nåmen, det er jo fint. Uafgjort er altid godt. Så har alle fået lidt ud af det, ikke?”
“Jeg tror ikke rigtig, man kan sige, at nogen har fået noget ud af noget her.”
“Nåda. Jamen, det er da noget lort, hvis ikke alle får noget ud af det. I mit tilfælde var det så ikke lige mig, der fik noget ud af det. Det var vist kun ham, der fik lidt ud af det. Kan man sige. Ikk’?”

Der blev stille i N.P. Hansens nedlagte Maskinfabrik, mens Morten prøvede at regne ud, hvad Jokke mente. Jokke tog en tår imens.

“Er du blevet…misbrugt?”
“Ja, det vil ikke rigtig gå væk. Sådan en er du ikke, vel?”
“Nej,” sagde Morten og mærkede alt for hurtigt savnet til sine børn presse sig på. Han begyndte at græde.
“Nå? Ramte jeg en nerve?” sagde Jokke.

“Jeg savner mine børn,” sagde Morten med tynd pivestemme.
“Hvis du har været en god far, så savner de nok også dig. Jeg savner ikke min far.”
“Jeg har været en god far. Jeg er en god far. Men jeg må ikke se dem.”
“Hvad har du gjort?”
“Ikke noget. Det er jo det, der er det lortede ved det hele. Eller ikke noget ved dem. Jeg har ikke gjort dem noget. Men nu har jeg lavet så meget lort i det alle mulige andre steder, at jeg nok aldrig kommer til at se dem igen.”
“Ro på. Hvis du ikke har gjort dem noget, så kan de da ikke forhindre dig i at se dem.”
“Kan de ikke?”
“Nej-nej. Sådan fungerer det alligevel ikke. Hvis du har været en slem dreng, så må du tage din straf. Men du skal jo ikke straffes for noget, som du ikke har gjort.”

Morten satte sig op og svingede benene ud over reolen. Han kom til at ramme sine sko, som han havde stillet på hylden nedenunder, da han krøb i soveposen. Han aktiverede sin telefon, så han kunne lyse lidt op og finde dem igen.

“Flotte sko.” sagde Jokke og klappede skoene på snuden.
“Tak. Vi kan bytte sko for en tår af din flaske. Hvad størrelse bruger du?”
“43. Og det behøver vi ikke. Du må gerne få en tår alligevel.”
“43 er perfekt. Jeg insisterer. Prøv dem på.”

Jokke rakte Morten flasken og trådte sine egne sko af.

“Er du sikker?”
“Fuldstændig. Jeg var ved at blive træt af dem. Har du også noget barbergrej? Jeg er ved at blive træt af det her skæg.”
“Næh, det har jeg nu ikke. Langt hår og fuldskæg er lidt nemmere at holde, når man nu ikke lige går i bad hver dag,” sagde Jokke og strøg sit skæg.
“Men mon ikke vi kan finde en gammel kniv eller noget andet skarpt her på fabrikken?”
“Er her et toilet?” spurgte Morten.
“Ja, men de har jo lukket for vandet, så det holdt jeg hurtigt op med at bruge. Det stinker!”
“Hvad gør du så?”
“Jeg går over på biblioteket en gang imellem.”
“Kan man også låne et bad? grinte Morten.
“Nej,” sagde Jokke og begyndte også at grine lidt. “Men de der bibliotekarer glemmer tit at lukke døren efter sig nede i kælderen. Og hvis man er vågen, så kan man jo lige smutte ind og få sig et styrtebad. Det er slet ikke så tosset.”
“Hvor henne præcist?”
“Du går bare ned i det, der hedder magasinet. Det med de gamle bøger. Der er en dør lige inden trappen. Den glemmer de nogle gange at trække i efter sig. Og derinde er der en bruser.”

“Men hvad tid åbner de? Først kl. 10 eller 11 eller sådan noget?”
“Nej-nej. Der er åbent fra kl. 8 om morgenen hver dag. Det er rigtig godt om vinteren.”
“Skål,” sagde Morten og tog en tår af flasken.
“Skål, du. Kan du se? Det er ikke så slemt at blive fundet, selvom man helst vil være alene. Det hjælper som regel at snakke med nogen.”
“Helt sikkert. Det var hyggeligt du kom forbi.”
“Det er vist dig, der kom forbi. Jeg bor her.”
“Selvfølgelig. Tak fordi jeg lige må tage en overnatning. Men jeg tror, jeg må sove nu, Jokke. Jeg har en lang dag foran mig i morgen.”
“Ja-ja. Skal jeg lige finde en kniv eller noget skarpt metal til dig? Så du kan rage skægget af?”
“Meget gerne. Tak for slurken. Nu tror jeg godt, jeg kan sove.”
“Du er heldig,” sagde Jokke og gik ned i fabrikshallen med Mortens Helium-sko på.

Kapitel 13

Lauras far vågnede op af sin rødvinssump, da Lars og Andreas kørte hende hjem sent søndag aften.

“Hvad er der sket?” mumlede han fra sofaen, da de alle tre stod i stuen.
“Din datter er formentlig blevet overfaldet af den samme mand, som dræbte din kone,” sagde Andreas.
“Jamen Laura dog. Din stakkel. Kom her,” snøvlede Henrik og satte sig halvt op i sofaen, mens han rakte armen ud mod Laura.

Laura gik tøvende over mod sofaen.

“Har I noget is?” spurgte Andreas.

Henrik nikkede og pegede over mod køleskabet.

Andreas gik over til køkkenet, hvor beskidte tallerkener, bestik og glas siden fredag aften stadig stod fremme. Han åbnede nederste låge i køleskabet. Tog en pose med isterninger, svøbte et viskestykke omkring og gik over mod sofaen, hvor Laura var sunket dybt tilbage i ryghynden.

Henrik prøvede at mande sig op til at tage imod viskestykket med isterninger, men var for fuld til overhovedet at sætte hånden mod knæet, da han prøvede at rejse sig.

“Er du sikker på, at vi ikke skal blive?” spurgte Andreas, da han rakte viskestykket til Laura.
“Ja, det er fint. Kør I bare. Vi klarer den.”
“Send mig lige en status lidt senere, ikke?” sagde Andreas.

Laura tog isen fra panden, smilede tappert og satte igen isen mod panden.

“Jamen, så kører vi,” sagde Lars og nikkede over mod Andreas. “Jeg skal til debriefing i morgen tidlig, Laura, så jeg har tilbudt at køre Andreas ind på KG. Vi kan komme og hente dig kl. 07.45. Kan du være klar der?”

Laura nikkede.

“Må vi komme med? Til debriefingen?” spurgte Laura.
“Nej!” sagde Lars.
“Ok. Jeg står klar kl. 07.45 i morgen tidlig,” sagde Laura og kiggede på sit ur.

Andreas og Lars gik.

“Hvad skete der, Laura?”
“Vi fandt ham, far. Vi fandt ham, sgu! Men han slap fra os. Vi var så tæt på.”

“Men hvad skete der med dig,” sagde Henrik og aede hende på blodudtrædningerne på halsen.

Laura trak sig.

“Det er ikke så rart, far.”
“Undskyld. Jeg sad her til aften og var klar. Og stolt af dig. Og så hørte jeg på det hele og blev så ked af det. Hvorfor er der ingen, der hjælper dig, tænkte jeg. Og så tog det ene glas det andet. Som du kan se.”
“Men, far, gør det dig mindre ked af det at drikke? Får det mor tilbage?”
“Nej, det ved jeg jo godt, at det ikke gør. Men hvad skal jeg gøre? Jeg er ked af det? Jeg ved ikke hvad jeg skal gøre.”

Der løb en tåre ned ad Henriks kind. Hans mellemgulv dirrede i hurtige sammentrækninger, og så brød han hulkende sammen.

“Du skal passe på mig, far,” sagde Laura, men Henrik hørte det ikke gennem sin gråd.

Laura lagde en hånd på sin fars skulder. Han gav helt efter for sin sorg og jamrede sin smerte ud. Bagefter tog Laura sin telefon frem og tjekkede både nyhederne samt seneste nyt fra Facebook-siden.

Efter Lauras tv-optræden talte gruppen nu over tusind medlemmer. Der var også nogle, der havde taget initiativ til et fakkeltog gennem byen. Startende ved Banegårdspladsen, gennem Jernbanegade og op til Koldinghus. Der var allerede tilsagn fra borgmesteren, som ville gå forrest i optoget tirsdag.

“I disse dage oplever Kolding noget hidtil uset,” skrev borgmesteren på sin Facebook-side. “Vi er blevet slået på den ene kind, men vi har ikke tænkt os at vende den anden kind til. Vi har tænkt os at sige: Stop. Lad være med at slå! Hvem du end er, så brug ord. Vi vil ikke volden. Vold fører til frygt. Men Kolding, hvis vi ønsker at være frygtfrie, bliver vi nødt til at være frygtløse. Vis, at du bakker op om din by. Vis dem, der vil os ondt, at vi ikke er bange. At vi ikke bliver derhjemme og forskanser os bag ligusteren (jeg har også en ligusterhæk), men at vi tør møde op og passe på de ting og steder, som gør os til dem, vi er. Koldinghus brændte næsten ned til grunden i 1808, fordi vi var uforsigtige. Fordi vi var for skødesløse med vores egen historie. Vores DNA. Bak op om alle de unge mennesker, som i disse dage passer på vores historie. Mød op til fakkeltoget og lad det være tydeligt for enhver, at her i kommunen passer vi på hinanden.”

Laura likede og meldte sig til begivenheden.

Hendes far var faldet til ro. Laura tog et tæppe og lagde over ham.

“Hvordan går det med hovedet?” skrev Andreas.
“Bedre, tak.”

“Og hvad med din far?”
“Han sover,” skrev Laura.
“Du må gerne komme herud, hvis du vil. Jeg er sikker på, at min far gerne vil hente dig.”
“Det er ok. Det er min far. Han skal nok blive god igen.”
“Du er for cool, Laura.”
“Tak. Det er ikke lige sikkert, at jeg orker at gå i skole i morgen og skulle snakke med alle. Hvad siger du til det?”
“Fint med mig. Vi henter dig kl. 07.45, og så når min far har sat os af, så kan vi bare skride.”
“Hvad med det der ULK?”
“Ja, men der er jo ikke mobildækning. Så er der ingen, der kan ringe til os.”
“Måske er det fint. Jeg trænger vist til, at der ikke lige sker noget.”
“Deal. Vi henter dig. Og så tager vi en pjækkedag.”
“Tak!”
“Jeg skal nok passe på dig.”
“Det ved jeg.”

Kapitel 14

“Så står vi op!”

Jokke ruskede i Morten, der af udmattelse havde sovet hele natten.

“Hvad?” mumlede Morten og missede med øjnene i morgenlyset.
“Op! Vi skal have morgenmad, inden det er for sent.”

Morten kørte tungen hen over de ubørstede tænder og fik møvet sig op på den ene albue, mens han kiggede ud over det raserede lokale i den forladte maskinfabrik.

“Kom nu. Ellers får du ikke noget.” Jokke stod klar i Mortens Heliumsko og fik sig en morgencigaret.

De gik bagom. Samme vej som Morten var ankommet aftenen før. Den milde morgenluft blev akkompagneret af fuglekvidder, da de gik på Gråcksvej.

“Hvis man står klar lidt over halv seks, så kan man tit være heldig,” sagde Jokke.
“Ja? Hvor er vi på vej hen?”
“Over på banegården. Hvis vi går bagom, så står der nogle gange et par kopper kaffe og lidt brød.”
“Det kunne jeg godt bruge,” sagde Morten og mærkede rumlen i maven.
“Det er vi mange, der kan, så det gælder om at stå klar. Når personalet har renset maskiner, så kører de altid lige et par ekstra kopper ud, og dem stiller de lige udenfor på perronen. Sammen med noget af det brød, som de alligevel skulle smide ud.”
“Det var da pænt af dem.”
“Ja. Der er mange søde mennesker i denne verden. Det gælder bare om at holde øje med dem, fremfor at gå og holde øje med skiderikkerne.”

Morten og Jokke ankom lige til tiden. Bagdøren ind til 7Eleven gik op, og der blev stillet en bakke ud med caffe latte, croissanter, baby bites, frøsnappere og pølsehorn.

“Yes!” sagde Jokke og knyttede næven. “Pølsehorn og wienerbrød. Det er lige hvad jeg har brug for. Lad os tage lidt af det, og så lade resten stå til sovetrynerne.”

De gik under tunnellen og over Jens Holms vej. Morten fulgte troligt efter Jokke, der viste vejen. De satte sig på den lille afsats ved de lave, røde pakhuse.

“Det her. Det er mit favoritsted om morgenen. Bare sidde her og kigge på alle skibene. Det er skønt at få lov til at drømme lidt,” sagde Jokke og slubrede lidt varm kaffe i sig, mens han lænede sig op ad den grønmalede trædør.

Morten drak sin kaffe i stilhed. Det gjorde godt at blive fyldt op med mad ovenpå aftenens hidsige jagt.

“Herinde,” Jokke bankede albuen ind i den grønne trædør, “arbejdede min farfar i fyrre år, du. Der er mange køer, der har fået et klap i røven af ham, når de skulle gelejdes ud på skibene.”
“Sjovt. Var du med som dreng?”
“Det kan du bande på. Dengang var man sgu ikke så bange for, at børn skulle få lidt skidt under neglene. Eller hvad der ellers skete med os. Vi måtte passe på os selv. Vi var frie i modsætning til nutidens børn. Dine børn. De er garanteret under opsyn hele tiden. De har ikke et øjeblik til sig selv.”
“Næh, det kan du nok have ret i. Men det lyder da heller ikke som om, at alt du har været udsat for var lige godt. Måske var du for overladt til dig selv.”
“Tre gange var jeg i hvert fald.”
“Var der ikke nogen, der gjorde noget? Blev du ikke fjernet fra hjemmet?”
“Først da jeg var stor nok til at slå ham ned. Så blev jeg sendt på et hjem. Min far var kendt i byen, så der var ingen, der troede på mig. Først sendte de mig på et hjem og så op på anstalten.”
“Hvor langt ude.”
“Ja, det er ikke så fedt, når ingen tror på din historie. Og slet ikke hvis du er så langt ude at skide, som jeg var. Fuck, jeg var ked af det. Og rasende på samme tid. Jeg kan huske, jeg bare ville have hævn.”
“Den følelse kender jeg godt. Fik du det?”
“Næh, det kan man ikke sige.”
“Hvorfor ikke?”
“Jeg blev ved med at rode mig ud i alt muligt lort. Og på et tidspunkt var tiden bare gået. Hævn skal man rykke på med det samme. På et tidspunkt bliver din vrede visket lidt ud. Så skal du nærmest huske dig selv på, hvorfor du var så vred.”
“Lever han stadig?”
“Jada, han bor skam ude i en af de store kasser derude,” sagde Jokke og pegede ud mod husene på Fjordvej.
“Har du aldrig haft lyst til at gøre gengæld? Altså ikke sådan fysisk gengæld, men få hævn over det, han gjorde?”
“Det er lang tid siden nu. Jeg har straffet ham ved ikke at få nogle børn. Jeg var det eneste barn, de fik, og jeg har ikke givet dem nogle børnebørn. Ha! Så kan de sidde derude og være pisseensomme.”
“Har du aldrig savnet at få børn selv?”
“Jeg skal kraftedme ikke have nogen børn. Det stopper her. Sådan noget går i arv, ved du ikke det? Så jeg skal satme ikke nyde noget af den slags. Tænk, hvis jeg var sådan en. Det er sgu ikke til at holde ud at tænke på. Vel? Så hellere undvære al kontakt med børn. Man kan da ikke være bekendt bare sådan at overlade et overskidt lokum til andre, vel? Der er da grænser for hvad ens moral kan klare. Jeg ved godt, at jeg også har lavet lort i den. Men

aldrig noget, der er gået ud over andre. Sådan rent fysisk, så de ikke kunne sove bagefter. Jeg har højest rapset lidt her og der. Ellers ikke noget. Hvis vi ikke sætter en standard for os selv, så ender vi jo som ådselædere."

De sad stille og kiggede på galeasen Frem, der lå tung og trygt i vandspejlet.

"Men hvad så med dig? Hvordan er du havnet i lort til halsen?"

Morten havde stadig ikke fået rene underbukser siden panikanfaldet i Geografisk Have, så han kiggede udspørgende på Jokke for at regne ud, hvor meget han vidste om det.

"Altså. For et års tid siden var alt godt. Vi boede i Jægergårdsgade i Århus. Fed lejlighed. Ditte arbejdede på Bestseller i Brande. Det gør hun stadigvæk. Jeg arbejdede hos Vestas. Vi var glade. Vi levede det fede liv. Jeg kørte rundt i en Triumph. Alt var godt. Og så ville Ditte pludselig hjem til Kolding. Jeg ved sgu ikke hvor det kom fra, men hun fandt alle mulige brochurer, og så blev der afholdt sådan en tilflytterweekend, hvor de lovede et halvt års gratis husleje, hvis man slog til og købte hus i løbet af den weekend. Og der var også jobmesse, så det endte kraftedme med, at vi skrev under på et hus og at jeg skrev under på det fedeste job hos Gentronix. Jeg skulle stå for en helt ny afdeling, som skulle målrette nye produkter til Vestas. Hvor svært kunne det være? Jeg ved alt om Vestas. Jeg kunne nemt sætte det op. Og hvad skete der så? Borgmesteren, den hat, havde ikke tjekket om den der kampagne var lovlig, så vi hang pludselig på det der ekstra lån, vi optog i forventning om at Kolding kommune skulle betale vores første seks måneders husleje. Og lige bagefter lukkede Gentronix min afdeling. Så vi var lige pludselig fucked. Mit gamle job var selvfølgelig nakket af en anden, vi hang på et latterligt dyrt lån og det offentlige gad ikke hjælpe."
"Du har vel fået dagpenge?"
"Nixen."
"Ahr, kan det nu også passe?"
"Jeg er ikke medlem af en A-kasse."
"Nå, okay."
"Men så viste det sig, at vi har fælles forsørgerpligt, så jeg kunne ikke engang få kontanthjælp, fordi Ditte tjente for meget. Eller i hvert mere end man må, hvis jeg også skulle have nogle penge."
"Men det er vel godt. At hun tjener mange penge."
"Bestemt, men det var ikke nok til, at vi kunne klare både realkreditlån, det der midlertidige kampagnelån og begge biler. Og vores livsstil."
"Når krybben er tom, så bides hestene."
"Netop. Det tog ikke lang tid. Jeg gik fra prins til pjalt i provinsen på under otte måneder."
"Var der slet ikke noget sikkerhedsnet?"
"Tilsyneladende ikke. Eller også røg vi lige igennem en maske. Jeg ved det ikke. Og i fredags sprang det hele i luften. Banken kvalte vores lille kampagnelån og krævede huset solgt. Og så skabte Ditte sig. Og så blev jeg hidsig. Og så væltede jeg bordet, og idet jeg gjorde det, så ramte jeg hende

ved et uheld. Men hun væltede og ramte radiatoren. Og var ikke sen til at udnytte situationen. Hun skreg og skabte sig. Og børnene troede, at jeg havde slået hende. Og hun smed mig ud. Af mit eget hus!"
"Så for et år siden havde du en kone, en karriere, en kanonlækker bil. Og kærlighed. Du havde kærlighed, mand."
"Ja."
"Og nu er det hele væk?"
"Ja. Er der noget at sige til, at jeg hader den her stinkende by?" sagde Morten og kiggede hen mod DLG-bygningen.
"Hvorfor hader du Kolding?"
"Jeres borgmester har tørret mig. Direktøren for Gentronix har tørret mig. Kommunen har tørret mig. Banken har tørret mig."

Jokke svarede ikke umiddelbart, men tog en bid af sit pølsehorn.

"Jeg kan godt lide Kolding. Jeg har haft masser af grunde til at flytte, men jeg kan godt lide Kolding. Jeg har stadig venner her."
"Jeg hader Kolding."
"Du har det måske lige som ham, der er ved at smadre byen. Har du ikke hørt om ham?"
"Hvem?"
"Ham, de allesammen snakker om? Kolding-morderen? Han har smadret Skamlingsbanken, Trapholt, motorvejen, Slotssøbadet og Geografisk Have."
"Kender jeg ikke noget til."
"Gad vide, hvad det næste bliver?"
"Hvor skulle jeg vide det fra? Jeg hepper på ham!"
"Rimelig syg melding. Selvom mange har gjort mig ondt, ønsker jeg da ikke at andre skal have ondt. Jeg ønsker selvfølgelig at det aldrig var sket, men det kan jeg ikke opnå. Så det eneste jeg ønsker mig er at lære at leve med det. Finde en eller anden vej mellem de der mentale minefelter, som jeg når som helst, hvor som helst kan vade lige ind i."
"Skulle du aldrig vise mig det der bad?"
"De har slet ikke åbent endnu."
"Skal vi så ikke gå tilbage?"
"Jeg skal lige rundt og hilse på nogle først. Du kan jo gå med?"
"Jeg tror, jeg går tilbage. Var det bare nede i kælderen på biblioteket, at jeg kunne tage et bad?"

Kapitel 15

“Far! Stå nu op, far!”

Laura havde ryddet køkkenet op, inden hun lagde sig til at sove. Selvom Henrik var gået ud som et lys og lå og snorkede, hentede hun en madras og lagde sig til at sove nedenfor sofaen. Om morgenen tog hun et bad og fandt noget toastbrød, som hun havde ristet. Hun kogte de sidste æg og lavede noget stærk kaffe. Og tændte for P4Trekanten.

“Far!” råbte Laura og åbnede alle vinduer inde i stuen. Den friske luft og duften af kaffe fik langsomt Henrik i gang.
“Her dufter af alle de bed & breakfasts, vi har boet på gennem tiden,” mumlede han.
“Netop,” sagde Laura. “Men far? Vi får ikke mor tilbage. Vi har kun hinanden nu. Det bliver vi nødt til at få noget godt ud af. Jeg bliver hentet lige om lidt af Andreas og hans far.”
“Ja?” sagde Henrik og rejste sig op. Han gned sine øjne og gik over til vinduet ud mod haven. Han kiggede ned på lågen i baghaven, som Lisbeth var løbet ud af fredag aften. Hun havde som altid kigget tilbage og vinket, da hun satte i løb.
“Tag dig en stærk kop kaffe, et koldt brusebad og så lad os starte op igen. Mor ville blive så ked af det, hvis vi bare svinede resten af livet væk.”
“Du har ret. Du har ret,” sagde Henrik, mens han tog sig til hovedet.

Han satte sig ved spisebordet.

“Hvordan har du det overhovedet? Ovenpå det i går aftes? Jeg føler mig så dum, at jeg bare faldt i søvn, når du havde brug for at snakke.” Henrik trak stolen ved siden af sig ud, så Laura kunne sætte sig.

Inden Laura nåede at sætte sig, hørtes Lars’ bil i indkørslen.

“Jeg smutter. Jeg ringer,” sagde Laura og gav sin far et kindkys i forbifarten.

Lars var igang med at vende bilen, da Laura nåede ud i indkørslen.

“Noget nyt?” spurgte hun, da hun havde spændt sikkerhedsbæltet.
“Ja,” sagde Andreas.
“Hvad? Hvad?”
“Ja, far, hvad er det nye. Du lovede at sige det, når Laura var her.”
“Rolig nu, jeg skal lige ud på vejen her.”
“Kom nu, Lars! Hvad ved I?”
“Jeg kan sige så meget, for mere må jeg ikke sige, at hvis den lydfil på Baldurs computer matcher det spor, vi går efter, så er vi hundrede procent sikre på, at vi har den rette.”
“Så om lidt over to timer, så har I ham?”

“Det har vi nok ikke, men så ved vi helt sikkert, hvem han er. Og hvor han har været det meste af de sidste 72 timer. Sporet gik naturligvis koldt i går aftes, men lige så snart dagen kommer i gang, så har vi folk overalt, der ved, hvem de skal holde øje med.”
“Og det har vi også. Jeg fik Ella til at lave en fantomtegning af ham. Den lagde jeg op i går.”
“Ja, det har Andreas vist mig.”
“Og det er I så ikke sure over, eller hvad?”
“Njah, den tegning passer såmænd meget godt på ham, som vi leder efter. Så jo flere der holder øje, jo større er chancen for at vi finder ham. Sammen.”

Laura rettede på sit tørklæde, der skjulte blodudtrædningerne på hendes hals, løftede øjenbrynene og gjorde store øjne til Andreas, som smilede og nikkede.

De kørte i stilhed ind langs den tæt trafikerede Skamlingvej.

Laura og Andreas orienterede sig hurtigt på parkeringspladsen. Det så ikke ud til at andre fra klassen ankom samtidigt med dem, så de gik mod græsplænerne, over basketballbanen og ned på skovstien bag gymnasiet. Her gik de over golfbanen, hvor morgenfriske golfspillere kiggede udforskende på dem. Videre ned på Troldhedestien og så gik de i retning mod Drachmanns bænk i Marielundskoven.

“Hvordan kunne du overhovedet sove i nat?” spurgte Andreas. “Jeg skulle ikke have ladet dig være alene.”
“Det var fint nok. Jeg lagde mig ind i stuen til min far. Så havde jeg jo ham, hvis der var noget. Men jeg nåede hurtigt frem til, at hvis han ville have slået mig ihjel, så kunne han bare have klemt til. Og det gjorde han ikke, så han er ikke ude efter mig. Eller nogen andre måske. Måske er det kun Kolding, han er ude efter. Måske kom min mor bare i vejen for hans planer den aften.”
“Tror du, det er sundt, du går rundt med alt det her alene? Skal du ikke snakke med en psykolog, tror du?”
“På et tidspunkt måske? Nu skal vi lige have fanget ham klammerten først. Yv, jeg kan stadig lugte hans ubehagelige lugt. Han stank på sådan en mærkelig måde.”
“Hvor meget af ham så du egentlig?”
“Jeg så bare hans fuldskæg og hans grønne fleecejakke. Og så hans helt opspilede blå øjne. Han så nu ikke så hipster ud, som jeg havde forventet med de sko.”

Morgenløbere og mountainbikere passerede dem i en lind strøm.

“Hvad fuck er nu det?” sagde Andreas forpustet, da de havde besteget bakken op til Drachmanns bænk. “Hvad har Holger nu gjort?”
“Det er vel ikke den originale bænk alligevel,” sagde Laura.
“Det er da lige meget. Det er da sygt at gå og ødelægge alt, hvad der har med Kolding at gøre. Hvad fanden har vi gjort?”

Laura tog billeder af den smadrede bænk og uploadede dem til Facebook-siden.

“Endnu en skalp til klammerten fra Kolding,” skrev hun. “Drachmanns bænk er hugget i småstykker.”

“Skal vi ikke tjekke om ladbilen stadig står der?” spurgte Laura, da de nåede ned til søen.
“Det kan vi godt.”

Ladbilen var fjernet fra parkeringspladsen. Laura og Andreas fulgte samme vej, som Morten havde brugt, så de gik gennem tunnellen, forbi hotellet og ud på H.C. Petersensvej. Her passerede de N.P. Hansens nedlagte maskinfabrik, hvor Morten kort forinden var gået ud af bagdøren. Morten var udstyret med en gammel saks, en slidt klinge fra en af maskinerne og et knust spejl.

“Skal vi tanke lidt op i 7Eleven, inden vi skal se Baldurs show?” spurgte Andreas.

De gik videre ad H.C. Petersensvej og ud på Gråcksvej, som Morten også var gået ad.

Foran 7Eleven holdt en patruljebil. Udenfor stod to betjente og snakkede med nogle af taxachaufførerne og en Hus Forbi sælger. Spisesedlerne på både Ekstra Bladet og BT havde Baldur på forsiden med billedet af hans lille USB-stik.

På Kolding Bibliotek gik en vagt rundt. Laura og Andreas tog trappen ned til kælderen, drejede til højre og gik forbi toiletterne og op ad den lille trappe. De gik lige forbi toilettet, hvor Morten var i gang med at barbere sit fuldskæg af.

Den sløve saks blev brugt til at klippe skægget så kort som muligt. Så sæbede han sig kraftigt ind med sæbe fra dispenseren og prøvede først med klingen, siden med det knuste spejl.

De digitale detektivers Facebook-side var efter Lauras optræden på TV aftenen før blevet til en regulær nyhedskilde, så billedet af Drachmanns bænk, der var molesteret, lå allerede på nyhedsmediernes websider.

Det hjalp lidt på smerterne fra barberingen, at Morten tilsyneladende havde en medsammensvoren derude, der også ville af med Kolding.

Morten bed tænderne sammen, mens han ragede sin kind fri for skæg. Det blev hans mest ujævne barbering nogensinde. Og det blødte fra utallige rifter.

Morten skyllede alle skægresterne ud i vasken og tog sig et langt varmt brusebad, mens Laura og Andreas sad i lædersofaen i ULK og spiste frøsnappere og drak hver deres store caffe latte.

De tog nogle af de gamle bøger om Kolding, loggede på bibliotekets wifi og fandt DR's live-signal. Der var nedtælling til pressemødet med Baldur.

"Hvor er I?" spurgte Storm på Facebook.
"ULK," svarede Laura.
"Sker der noget?"
"Vi venter på Baldurs lydfil."
"Vil I have selskab?"
"Lyder hyggeligt. Det starter om en halv time. Ses."

Morten slukkede for bruseren og begyndte at duppe sig tør med det udvendige af fleecejakken og papirservietterne på toilettet. Han havde vendt jakken. Det grønne armymønster, som han sidst var set i, var vendt indad og den orange side var vendt udad. Rifterne fra barberingen ville ikke alle stoppe med at bløde, så han rev nogle små papirstykker af og satte dem fast på kinderne for at stoppe blødningerne. Alle spejlene var helt duggede til, men han turde ikke åbne døren, før han var helt klar til at gå.

Imens han ventede, tændte han for radio-app'en på sin telefon og radioværten på P4Trekanten læste op fra lytternes bekymrede og begejstrede SMS'er. Hvor var det efterhånden sikkert at færdes i Kolding? Var det farligt at deltage i opklaringen, som de unge digitale detektiver gjorde? Hvad ville være Kolding-morderens næste skridt? Var han alene? Kan man ødelægge en bys identitet ved at udslette dens mindesmærker? Thumbs up til de unge, der passer på byens værdier. Imponerende at de unge havde fået sat så meget gang i de gamle medborgere, som havde valgt at bakke op om de unge og Kolding ved også at holde vagt ved attraktionerne.

"Kæft, de smagte godt," sagde Andreas og smilede med tænderne fulde af birkes fra frøsnapperne.
"Det kan jeg se," sagde Laura og gav ham et puf.
"Ville de andre komme?"
"Det ser sådan ud. Både Damir, Storm, Ludvig, Ella, Silje og Kvist er stemplet ud af skole, kan jeg se, og på vej herned."
"Cool. Skal jeg ikke hente nogle flere frøsnappere? Tre for femogtyve er alligevel lidt af et kup, ikke?"
"Jov, gør du bare det. Men skynd dig gerne lidt."

Morten var kommet i tøjet. Han tørrede et af de stadig tilduggede spejle af og prøvede at få et billede af sig selv. Barberingen fik ham til at se yngre ud, men alle rifterne fik ham også til at se lidt hærget ud.

Han var sluppet af med Heliumskoene og skægget. Han havde vendt fleecejakken om. Umiddelbart ville han ikke passe på det signalement, som

han forventede ville blive sendt ud efter Baldurs pressemøde. Selv hende, der havde set ham i går, ville have svært ved at genkende ham.

Han åbnede døren og skyndte sig ud. Hans telefon var igen fuldt opladet, men der var ikke noget signal. Hans kinder sved på grund af den dårlige barbering. Han brugte hænderne som vifte og forsøgte at køle kinderne ned. Der stod nogle gamle lokalplaner i bogreolen i magasinet, så Morten søgte hen mod reolerne. Han tog en lokalplan fra 80'erne med blødt omslag ud og viftede den mod kinderne.

"Er det dig, Andreas?" kaldte Laura.

Det gav et sæt i Morten.

"Andreas?" kaldte Laura igen og tog instinktivt den store, tunge "Kolding fra Middelalder til Nutid. En historisk Beskrivelse," af P. Eliassen fra 1910 op foran sig som både skjold og våben.

Hun rejste sig og proppede telefonen i baglommen, mens hun holdt den store tunge bog om Kolding foran sig. Morten kunne høre lyden fra Lauras telefon, der stadig streamede optakten til pressemødet fra Baldurs værksted, blive højere og højere, jo nærmere hun kom. I den lille sprække mellem bøgerne og hyldens underkant kunne Morten se og genkende Laura. Morten stivnede af overraskelse ved synet af Laura. Hans velduftende armhuler styrtsvedte øjeblikkeligt og den harske stank af panik bredte sig.

"Andreas, det er altså ikke sjovt, det her," sagde Laura.

Morten trådte frem fra reolen, men stillede sig i profil, så Laura ikke kunne se hans øjne.

"Jeg hedder ikke Andreas," sagde Morten og smilede kort.
"Åh, undskyld. Jeg troede, du var en anden," sagde Laura og vendte om.

Morten kiggede efter Laura, som gik målrettet mod lædersofaerne. Hun satte sig ned, tog telefonen frem fra baglommen og sad med øjnene rettet stift mod telefonens skærm. I sit øvre synsfelt skimtede hun Morten, som stod midt på gangen tolv meter væk.

Tapre Laura mærkede maven spænde, da hun hørte Morten tage et skridt.

"Undskyld, hvis jeg skræmte dig."

Laura gik ud af DR's app og ind på Facebook for at se om, der var noget nyt fra dem, der var på vej.

“Jeg er virkelig ked af, hvis jeg har gjort dig bange. Det var bestemt ikke min mening,” sagde Morten og tog et skridt mere. “Jeg kan se, at du også interesserer dig for Koldings historie,” fortsatte han.

Laura sagde ingenting, men tog igen Eliassens bog op foran sig.

“Har du heller ikke noget mobilsignal hernede?” fortsatte Morten og gik et par skridt videre.
“Du kan godt fucke af, dit svin! Jeg har seks venner på trapperne lige om lidt. Fuck af med dig!” sagde Laura og pegede truende mod Morten, som vendte om og gik.

På vej op ad den store, brede trappe passerede han Andreas med to poser frøsnappere i hånden.

Da Morten var helt oppe kom signalet til hans mobil igen. Han modtog en besked. Fra Ditte.

Kapitel 16

Laura faldt hikstende Andreas om halsen, da han kom med frøsnappere.

“Åh, hvor er verden syg,” græd Laura. “Der har lige været den mest creepy mand hernede.”
“Nu?”
“Han er lige gået. Han gik først, da jeg råbte ad ham. Fuck, hvor blev jeg bange. Næsten mere bange end i går aftes, for det gik jo så stærkt. Det her føltes, som om tiden var faldet i søvn. Som om det aldrig ville få nogen ende.”
“Var det ham med den orange fleecejakke?”
“Ja!”
“Ham så jeg godt på vej op ad trapperne. Skal jeg løbe efter ham? Han kan ikke være nået langt?”
“Du må ikke gå igen. Han gjorde jo heller ikke noget. Han var bare så klam.”
“Når de andre kommer, så kan vi lede efter ham.”
“Nej, lad hellere være. Nu må jeg lige samle mig igen. Vi kan ikke sætte flere ting igang. Lad os få tændt for Baldur igen og høre, hvad der er på den lydfil.”

På politigården i Vejle var afhøringen af Mortens far slut. Han var blevet hevet med ind på stationen, efter at politiet havde beslaglagt ladbilen, som de via overvågningskameraerne på motorvejene kunne se var blevet brugt til at spærre trafikken på motorvejene. Og de metalrester, der var fundet på den væltede stenstøtte på Skamlingsbanken, matchede metallet på ladbilens forstærkede kofanger. På bilens bundmåtter var der også fundet et mudderaftryk af Mortens Heliumsko.

Damir, Kvist, Ludvig, Storm, Ella, Silja, Pelle og flere fra Lauras klasse troppede op i samlet flok.

Andreas satte dem hurtigt ind i, hvad der var sket.

“Du må efterhånden hænge i en tynd tråd, Laura,” sagde Damir.

Laura smilede tappert.

“Ja, tror du ikke, vi efterhånden skal overlade det her til politiet, og så bare nøjes med at se på?” spurgte Ludvig.
“Nu skal vi i hvert fald se på Baldur,” afbrød Storm. “Det er nu!”

Både TV2 og DR sendte direkte fra Baldur Birgissons atelier i Valby.

På en stor skærm stod der ‘Night Symphony’ i guldbogstaver på sort baggrund. Nedenunder var der på skærmen placeret et stort billede af Baldur. Og så hans navn. “Award winning Icelandic artist Baldur Birgisson” stod der.

“I er kommet for at se kunst, så det skal I få lov til. Som repræsentant for min stand er jeg glad for, at kunst både kan fortælle historier og fælde forbrydere. Jeg håber, I vil nyde ‘Night Symphony’, og jeg kan oplyse, at værket varer 14 minutter.”

Baldur trådte til siden og trykkede på en fjernbetjening.

På den sorte skærm skød linie på linie frem til tonerne af fuglefløjt og blæst i træerne. Som noder på et partitur tonede prikker langsomt frem, mens menneskestemmer langsomt blev hørbare. Der var lagt et filter over stemmerne, så det var umuligt at skelne stemmer og ord fra hinanden. Prikkerne forbandt sig med hinanden og dannede mønstre, som hele tiden skiftede.

Laura sad helt tæt ind til Andreas, men de så alle med på Kvists iPad, som tilbød et bedre og større billede end Lauras telefon.

De fjorten minutter gik. Skærmen gik i sort. Baldur kom ind igen.

“Det var kunsten, som I ikke var interesserede i, men som I fik med i prisen. Nu vil jeg afspille det makabre. Den del af optagelserne, som jeres små nysgerrige sjæle ikke kan holde sig fra. Som I er draget mod, som myg til lys. Som fluer til lort.”

Baldur trådte igen til siden. Og kuldegysningerne sitrede i alle rygrade, der så med, da de hørte Lisbeths korte hvin efterfulgt af sætningen: “Gud, er det dig, Morten? Shit, du gjorde mig bange.”

“Morten! Han hedder Morten!” råbte Ludvig.

De andre tyssede hidsigt på ham.

Lyden af mordet på Lisbeth Poulsen varede ikke lige så lang tid, som ‘Night Symphony’, men det efterlod et varigt minde blandt alle, der hørte det.

Laura blev blegere og blegere, mens live-signalet transmitterede lyden af hendes mors død. De andre var som suget med ind i Kvists iPad, så ingen så det. Andreas mærkede som den første, at Laura segnede. Hendes hage sank mod brystkassen. Hun faldt forover og landede med panden direkte mod Andreas’ knæ.

“Fuck! Er hun død?” råbte Ludvig.

Damir, der havde taget førstehjælpskursus, sprang hurtigt til og tjekkede hendes puls.

“Ro på, men hent noget vand. Og lad os få ringet efter hendes far,” sagde Damir, som løsnede Lauras tørklæde, så hun bedre kunne få luft.

“Fuck, det er uhyggeligt,” sagde Ludvig, da han så blodudtrædningerne på Lauras hals.
“Ja, det er altså ikke en leg det her,” understregede Storm.

På skærmen trådte politiets efterforskningsleder Anker Thomsen frem.

“Tak til Baldur Birgisson for endelig at udlevere lydfilen til offentligheden. Jeg kan oplyse, at der for politiet ikke er væsentligt nyt på denne lydoptagelse. Personen, der omtales på lydfilen, står øverst på vores liste over mistænkte, og der pågår i disse minutter en aktion i Kolding, hvor vi håber at kunne skride til anholdelse af mistænkte.”
“Så denne Morten er fortsat i Kolding?” spurgte en af de tilstedeværende journalister.
“Det formoder vi stærkt.”
“Men der har ikke været nogen aktioner siden i går aftes?”
“Det er korrekt, men der var vi også meget tæt på at pågribe ham. Måske er han kommet til skade.”
“Måske forbereder han noget endnu større?”
“Det kan vi ikke vide, men vi er godt klædt på, og har tilkaldt forstærkninger, så dette skulle gerne meget snart få en ende.”
“I har tidligere kritiseret Lisbeth Poulsens datter for at blande sig i jeres politiarbejde. Er I fortsat utilfredse med de unges medvirken?” spurgte en anden journalist.
“Med henblik på disse unge mennesker og efterhånden mange andre koldingensere, så kan politiet jo ikke forhindre dem i at besøge deres egen bys attraktioner.”
“Så I forhindrer ikke folk i at stå vagt ved eksempelvis Den Gamle Grænsekro?”
“Vi kan jo ikke se forskel på, hvem der er på vej ind for at få stegt flæsk med persillesovs, og hvem der holder vagt.”
“Dem, der holder vagt, står vel opstillet udenfor?”
“Det gør rygere jo også. Det blander vi os ikke i.”
“Så jeg hører dig i virkeligheden sige, at det ikke er muligt for jer at holde vagt alle steder, så det bekommer jer faktisk vel, at borgerne i Kolding passer på deres egen by?”
“Så længe de ikke griber til selvtægt, er det fint. Men jeg vil igen advare koldingenserne mod at udføre politiarbejde. Hvis man får øje på nogen med mistænkelig adfærd, så bør man ikke tøve med at kontakte politiet, men man bør tøve med at skride til handling.”

“Nå, venner,” sagde Andreas. “Så skal der researches. Vi leder efter et par, der hedder Morten og Ditte med to børn. Pigen hedder Vigga. Drengen kender vi ikke navnet på. Kæft, det bliver nemt. Hvor mange børn hedder lige Vigga?”

Kapitel 17

“Kan vi mødes? Jeg ved godt, at du ikke gjorde det med vilje. Kan vi på nogen måde slå en streg over det? Ungerne og mig sidder på bænken i haven bag ved Julemandens Hus. Jeg har givet dem en fridag. De har brug for at se dig. De kan slet ikke forstå noget af det hele,” skrev Ditte i SMS’en.

Med røde rifter og dampende kinder gik Morten ud af Kolding Bibliotek. Svingdøren mindede ham om den lysbilledkarrusel, hans farfar altid monterede 2. juledag, når familien var samlet til julefrokost. Der så de billeder fra dengang, børnebørnene var små.

Mortens liv passerede også revy, mens han blev ført rundt i svingdøren. Det første kys på Drudenfuss. Sprogfesten på Skamlingsbanken. Brylluppet på Molskroen. Bryllupsrejsen til den gode side af Mallorca. Lejligheden i Jægergårdsgade. Vigga. Dittes afgangsprøve. Hans egen eksamen. Kokkeskole hos Paul Cunningham. Triumph’en. Ditte headhuntet til Bestseller. Jobbet hos Vestas. Herman. Forældreweekenden på Samsø. Flytningen til Kolding. Nedturen.

Mens han gik, tikkede der en mail ind. Der lå en ulæst besked i hans e-Boks. Fra familierådgivningen i Kolding Kommune.

Og en SMS fra hans far, som ellers aldrig hverken ringede eller skrev. Det var Mortens mors domæne.

“Ring!” stod der bare i hans fars besked. Så det gjorde Morten ved fodgængerovergangen ved House of Innovation, hvorfra direktøren fra Nationalbankens Koldingfilial, Oluf Bech, den 20. maj 1920 i de tidligste morgentimer var kørt afsted med millioner af kroner på ladet af en bil, da den danske krone igen skulle være gangbar mønt i Sønderjylland.

“Hør her, dreng,” sagde hans far. “Jeg ved ikke, hvad du har rodet dig ud i, men jorden brænder under dig, så meget kan jeg fortælle dig.”
“Hvad er der sket?” spurgte Morten og begyndte at gå, da lyset skiftede til grønt.
“Hvad der er sket? Læser du ikke avis? Min bil, som du har haft lånt de sidste par dage, har været brugt til at sabotere motorvejene omkring Kolding. Den har været brugt til at smadre stenstøtten på Skamlingsbanken. Og den er nu konfiskeret af politiet. Jeg har været til afhøring af politiet og set videoer fra motorvejene af min ladbil og en maskeret mand, der ligner dig utrolig meget.”

Morten kiggede i refleksionen fra vinduet med alle salgsopstillingerne.

“Hører du, hvad jeg siger? Du skal bekende kulør eller få benene på nakken. Måske bliver vores samtale allerede aflyttet, så jeg skal passe på med, hvad jeg siger, men du må kontakte mor og mig på anden vis end gennem

telefonen. Måske skal du slet ikke bruge din telefon, hvis de er på sporet af dig. Jeg skal nok hjælpe dig, søn, men du må træde varsomt nu."
"Far, jeg ved ikke hvad jeg skal gøre," sagde Morten med grødet stemme.
"Det kan jeg godt forstå, men det er bedst, at vi ikke snakker over telefonen mere. Hvis du vil mødes med mig, så har vi et sted, som kun vi to kender. Der går jeg tur hver aften resten af ugen. Der kan du fange mig."

Mortens far lagde på. I vinduet hang en salgsopstilling på et hus på Goldbæk Allé. Start dit nye liv på Goldbæk Allé, stod der med store bogstaver.

"Far!" råbte Vigga.

Morten drejede sig til venstre og så sin datter komme løbende gennem Jernbanegade. Han lukkede øjnene langsomt i og prøvede at tage en backup af den følelse, der boblede i ham.

"Far!" sagde Vigga lettet, da hun nåede helt frem til ham og slyngede armene om ryggen på ham. Morten bøjede hovedet ned og kyssede Vigga ovenpå hendes lange, flettede hår.

"Jeg håbede sådan, at jeg kunne finde dig her," sagde Vigga forpustet.
"Hvor er mor?"
"Far, jeg er stukket af fra mor."
"Er du stukket af?"
"Jeg vil være hos dig. Hun og Herman sidder nede bag ved Julemandens Hus, men de er ikke alene. Der står to mænd med sådan nogle agent-agtige, snoede hovedtelefon-ledninger i ørerne. Jeg ved ikke, hvad det er for noget, men mor ser helt vildt mærkelig ud. Og kigger hele tiden på uret. Så jeg løb."
"Jamen."
"Ikke noget jamen. Jeg vil være hos dig."
"Ja, selvfølgelig. Kom, lad os gå. Vi kan ikke stå her."

Morten tog Viggas hånd, og de gik ad Fredericiagade mod Mungo Park.

"Hvorfor har du farfars jakke på?"
"Det er fordi jeg lige har sovet hos farmor og farfar et par dage."
"Mor lyver helt vildt. Hun siger, du har slået hende, men det har du jo ikke."
"Nej, jeg har ikke slået mor."
"Det sagde jeg også til dem, men de ville ikke lytte."

De gik forbi Mungo Park.

"Kom!" sagde Morten og skubbede Vigga ind i hjørnet, hvor skrænten op til Staldgården startede. Han tog fat under hendes arme og løftede hende op på plateauet, hvor hun kunne få fodfæste.

"Hvad skal vi?"

“Jeg har lige fundet en geocache, som vi skal prøve,” sagde Morten og holdt telefonen frem.
“Cool,” sagde Vigga og smilede.
“Jeg skal bare lige op.”

Morten greb fat om nedløbsrøret og benyttede de små tomrum i stensætningen til at kravle op på skrænten. Vigga gik igennem den lille åbning i hegnet, og Morten fulgte efter.

“Må jeg se?” spurgte Vigga og pegede på Mortens telefon.
“Ja, lige et øjeblik. Lad os lige gå lidt længere.”

Morten trykkede febrilsk på sin telefon, så han kunne få aktiveret geocache-app’en på telefonen. Der kom hurtigt en geocache frem for Staldgården. Morten rakte telefonen til Vigga.

“Du viser vej,” sagde han og smilede.

De gik i dækning mellem bagsiden af husene på Jernbanegade og skrænten, der førte op til Staldgården, mens Morten prøvede at finde på løsninger.

“Kan vi så bo hos farmor og farfar?”
“Øh, det ved jeg ikke lige. Det finder vi ud af. Nu hygger vi os lidt,” sagde Morten og greb Viggas hånd igen.
“Du ser meget yngre ud uden skæg.”
“Ja, jeg var lidt træt af det. Så fik jeg prøvet det,” sagde Morten og smilede.

De frivillige vagter, som gik og passede på Koldings attraktioner, ledte ikke efter en glatbarberet mand i orange fleecejakke, cowboybukser med pressefolder og udtrådte kondisko i selskab med en pige på 10 år, så der var ikke nogen af dem, der holdt særligt øje med Morten og Vigga, mens de gik fra Staldgården mod Koldinghus.

De gik højre rundt om slottet og kunne se ned på Slotssøen.

“Skal vi gå en tur i Legeparken?” spurgte Morten.
“Vil du ro mig en tur?” smilede Vigga op til ham.
“100,” sagde Morten og holdt en flad hånd frem, så Vigga kunne give ham en høj femmer.

Da de nåede hen til tårnet, stoppede Morten lidt op.

“Jeg skal lige…” sagde han. “Må jeg ikke lige låne telefonen?”

Vigga gav telefonen tilbage til Morten, mens han kiggede nærmere på det lille vindue i tårnet. Der var en tremme for vinduet.

“Nå, det var ikke en cache alligevel,” sagde Morten, og gav Vigga telefonen igen. “Skal vi se, om der ligger en cache i Legeparken?”

Vigga trykkede løs på telefonens skærm, mens Morten orienterede sig. Hvor mange af dem, der gik rundt omkring Koldinghus, var mon vagter? Nyheden om det selvbestaltede og frivillige vagtværn i Kolding var også nået frem til mediernes nyhedssider, så Morten vidste besked. Den store aktion mod Koldinghus var blevet noget mere besværlig.

“Du har fået en besked fra mor,” sagde Vigga.

Morten tog telefonen igen og læste beskeden fra Ditte.

“Hvis du har taget Vigga er du jo til grin, Morten. Jeg prøvede at give dig en chance, men nu er du helt færdig.”
“Bagholdsangreb med udkommanderede betjente holder vist ikke i Statsforvaltningen,” skrev Morten med en smiley til slut.
“Hvad snakker du om?”
“Vigga fortæller, at du har politiet med på slæb.”
“Så du har taget hende? Er du slet ikke klar over hvor stort et apparat, de sætter i gang nu?”
“Jeg har ikke taget min egen datter. Hun er stukket af fra dig. Hun vil være hos mig. Vi ses i Statsforvaltningen,” skrev Morten og kortsluttede den del af hjernen, der godt vidste, hvad der var foregået i dagene forinden.

“Kom nu, far,” sagde Vigga utålmodigt. “Lad nu telefonen være.”

Morten slukkede sin telefon. De gik langsomt ned ad trapperne mod Slotssøen. Forbi Slotssøbadet. Forbi Uffe hin Spage i Legeparken. Forbi fyrtårnet.

“Du skal også have redningsvest på,” sagde Vigga.
“Ja? Ja, selvfølgelig.”

Ude på søen sad Morten med turbo på tankerne. Skulle han stoppe aktionerne og tage sin straf frivilligt, eller skulle han gøre de spanske soldaters arbejde færdigt og brænde Koldinghus ned til grunden for at skodde Koldings identitet som en sur cerut i et fyldt askebæger? Eller skulle han og Vigga stikke af? Og ville hun overhovedet med? Og var det umagen værd at lægge planer mere? Måske skulle han bare nyde de sidste minutter i frihed sammen med Vigga og så overgive sig til politiet.

“Du må rigtig gerne være hos mig, men jeg kan nok ikke blive i Kolding.”
“Hvorfor ikke?”
“Det er ikke en by for mig. Det bliver aldrig rigtigt mit sted. Synes du ikke også, der var federe i Århus?”
“Joh.”
“Her er jo ikke rigtig nogen fede caféer.”

“Næh, men jeg har jo fået en masse nye venner.”
“Du kan få dine gamle venner tilbage. I Århus.”
“Så mange havde jeg heller ikke.”
“Vi kan også flytte til et helt andet sted. Et andet land. Hvis du altså har lyst.”
“Kan vi ikke bare blive her? Kan dig og mor ikke bare finde ud af det?”
“Det er vist det eneste, jeg ikke kan love dig.”
“Men, far?”
“Ja?”
“Hvorfor kan I ikke bare blive gode venner igen?”
“Det er også svært at forstå, skat. Nogle gange knækker en elastik jo. Man kan strække den langt, og man ved ikke hvornår den knækker. Men man ved den knækker. Alting har en grænse.”
“Der er ellers ingen grænse for, hvor god en far du er.”
“Og du er en god pige, Vigga. Jeg elsker dig.”
“Jeg elsker dig, far,” sagde Vigga og smilede og smilede og smilede.

Kapitel 18

Damir og Andreas havde hjulpet Laura ned at ligge. Andreas holdt Laura i hånden. Storm hentede vand oppe ved automaten ved aviserne. Andreas havde fundet telefonnummeret på Lauras far, og Kvist var gået op for at ringe efter Henrik.

Imens var de digitale detektiver blevet overhalet indenom af det samlede danske pressekorps, som havde lugtet blod på lang afstand.

På alle netaviser var der billeder af Morten. Med fuldskæg og hipstertøj.

På Facebook-siden eksploderede medlemstallet. Antallet af koldingensere, der gerne ville tage en tørn med at passe på deres by, var nået over 3.000. Listen over steder i kommunen, der udgjorde byggeklodserne i Koldings DNA, var også vokset.

Tilmeldingen til tirsdagens fakkeltog, som FrivilligKolding havde overtaget koordinationen af, voksede støt. Landspolitikerne havde endda meldt deres ankomst.

“Din far er på vej,” sagde Kvist ud i rummet, da han kom ned igen.
“Hvad gør vi andre?” spurgte Damir.
“Skal vi ikke gøre ULK til sådan et slags Situation Room?” foreslog Storm. “Så har vi hele tiden et overblik, og så kan vi dirigere tropperne herfra.”

Damir og Ludvig smilede til hinanden, uden at Storm så det.

“Selvfølgelig,” sagde Ludvig. “Super idé.”

Andreas nussede Laura på håndryggen. Laura smilede med lukkede øjne.

“Det var et hårdt slag at høre på det med din mor, hvad? Du var helt væk.”

Laura nikkede.

“Vil du have en frøsnapper?”

Laura rystede på hovedet.

“Din far er på vej,” sagde Andreas. “Kvist har ringet efter ham.”

Laura nikkede og smilede. Stadig med lukkede øjne.

“Nåmen, skal vi få gang i det?” spurgte Storm. “Tag et skærmbillede af ham Morten, og smid det op på alle de vægge, I kan komme i nærheden af.”

Alle undtagen Laura trykkede løs på skærmene.

På væg efter væg på Facebook spredte billedet af Morten sig. Hele Kolding holdt nu kun øje med et eneste menneske: Morten Larsen.

“Hvor langt væk var Lauras far?” spurgte Andreas.
“Aner jeg ikke,” sagde Kvist, “men han sagde, at han ville køre med det samme. Hvad tager det fra Sdr. Bjert? Max et kvarter. Måske 10 minutter. Jeg går op og kigger efter ham.”

Laura kom langsomt til sig selv. Og satte sig igen op i sofaen.

“Nu tror jeg, du har fået eventyr nok,” sagde Andreas. “Tror du ikke?”
“Måske. Nu kan det vel heller ikke vare længe, før din far og dem får fat i ham.”
“Det er helt sikkert. Alt og alle er sat ind på at fange ham, det kan du være sikker på.”
“Har han lavet mere rav i den?”
“Det ved jeg ikke. Hvad siger General Storm?” smilede Andreas og kiggede over på Storm. “Har Morten slået flere søm i Koldings ligkiste?”
“Ja, det kunne godt se sådan ud. Der er i hvert fald en brand igang i Christiansfeld, men det kan også bare være røg i bageriet, for det er hos honningkagebageren, at der er ild.”
“Han giver ikke bare sådan op, hvad?” sagde Ludvig.
“Han læser vel også avis,” sagde Laura. “Så han ved vel, at han har travlt, hvis han vil gennemføre.”

Bibliotekaren Jesper kom gående med en førstehjælpskasse i hånden og et hæfte presset ind mellem arm og brystkasse.

“Jeg hører, at der var en, der fik et ildebefindende?”
“Det var mig,” sagde Laura. “Jeg har det fint nu, men tak.”
“Er du sikker? Man skal jo ikke spøge med sit helbred.”
“Helt sikker. Men tak for opmærksomheden.”
“Jeg tror måske nok, jeg ved, hvad I er på jagt efter.”
“Hele Kolding er vist med på den efterhånden,” sagde Laura.
“Netop. Og så var det, jeg faldt over denne her,” sagde Jesper og tog hæftet frem. “Det er en beredskabsplan over alle de største attraktioner i Kolding Kommune. Altså der, hvor man kan forvente, at der er samlet mange mennesker på en gang. Dette hæfte giver beredskabet ét samlet overblik over nødudgange.”
“Wow! Cool,” sagde Ludvig og rakte hånden ud. “Det er da megasejt.”
“Megasejt!” gentog Storm. “Den skal vi lige have pløjet igennem, så vi kan angive endnu flere vagtposter til alle de frivillige. Megasejt! Tak!”

Kvist kom gående på den lange, smalle gang mellem bogreolerne. Med sig havde han Henrik, Lauras far.

Da Henrik fik øje på Laura, puffede han blidt Kvist til siden, så han kunne løbe de sidste meter hen til Laura, som gav op overfor sin utryghed, angst og forladthed. Hun hulkede i sin fars arme.

“Undskyld, lille skat. Undskyld,” sagde Henrik og krammede Laura hårdt.
“Jeg vil gerne hjem,” hviskede hun grådkvalt.
“Selvfølgelig. Lad os køre.”

Laura og Henrik rejste sig, og Henrik skærmede Laura for nysgerrige blikke med en arm om halsen, mens de gik mellem bogreolerne og hen til elevatoren.

Kapitel 19

I Legeparken var Vigga efter noget tid ved at blive lidt træt af at sejle rundt på søen.

“Hvor bor du, hvis du ikke bor hos farmor og farfar?”
“Det er lidt svært, Vigga.”
“Men hvor?”
“Skal vi spille minigolf?”
“Det har jeg ikke lige lyst til. Men hvor bor du så?”
“Hos nogle gamle venner oppe i Vejle. Og det er lidt svært for mig, hvis jeg også skal bede om lov til, at du kommer med, så vi må lige tænke os lidt om, ikke? Jeg finder en god løsning.”
“Du må gerne ro mig ind nu,” sagde Vigga med et skuffet udtryk.

Morten hjalp Vigga op. Der lød politisirener gennem byen.

“Kom, lad os gå,” sagde Morten.
“Hvad skal vi?”
“Jeg har lige lovet en kammerat at kigge på en gammel fabrik for ham. Han overvejer at starte noget op her i Kolding. Jeg har jo rystet på hovedet af ham, men jeg lovede lige at kigge forbi og se på den,” sagde Morten og smilede forceret.
“Ok.”

De gik ud af Legeparken og hen på H.C. Petersens vej. Ved N.P. Hansens nedlagte Maskinfabrik standsede de op.

“Du må nok hellere blive herude.”
“Hvorfor?”
“Måske er der rotter. Det er jo noget gammelt lort.”

Vigga rynkede på næsen. Og blev stående.

Morten gik hastigt ind ad indkørslen og søgte direkte mod de gamle drejebænke og værktøjshylder. Under nogle metalplader stak der nogle håndtag ud. Han fandt en stor boltsaks nedenunder. Ved den lille bås fandt han en gammel, gulnet og halvmuggen arbejdskasket. Morten søgte mod sit sengeleje for at pakke sine sager sammen.

Han kom ikke langt, før han hørte hurtige trin på gulvet i fabrikshallen, der var strøet til med glasskår, metalspåner og andet skrammel.

“Far!” råbte Vigga.
“Jeg er her. Jeg er på vej,” råbte Morten tilbage og gik mod fabrikshallen.
“Far, her er nogen.”

Morten stivnede på det øverste trappetrin og kiggede sig tilbage for at se, om flugtvejen bagud var fri.

“Det er bare mig, Morten,” snøvlede Jokke. “Men du må hellere komme. Hun blev bange for mig.”

Morten gik ned ad den korte trappe.

“Er det dig, Jokke?” sagde Morten og smilede. “Ham skal du ikke være bange for,” sagde Morten henvendt til Vigga.
“Hvorfor har du min fars sko på?”
“Vi byttede,” sagde Jokke. “Og nu har jeg vist regnet ud, hvorfor vi skulle bytte,” sagde Jokke og kiggede intenst på Morten.

Vigga kiggede på sin fars sko på Jokke. Og så kiggede hun på Morten, der stod med en rygsæk i hånden.

“Er det her, du bor?” spurgte Vigga.
“Nej-nej, det var bare ham min kammerat, der havde glemt sin taske, da han var nede at kigge på fabrikken.”

Vigga kiggede med svigtende tillid på sin far. Jokke trådte et skridt frem mod Morten. Jokkes ånde var overvældende, men hans ord hev tæppet helt væk under ham.

“Selv blandt de udstødte er der udstødte, Morten. Jeg ved, hvordan du så ud i går. Og jeg har læst netaviser i dag. Nu kan jeg se, du har din datter hos dig, så jeg vil skåne hende, men du skal ikke vise dig her mere.”
“Kom, Vigga, vi går!” sagde Morten med fornærmet mine.

Vigga blev stående lidt.

“Vil du hellere blive her hos ham da?”

Vigga gik med.

“Jeg vil gerne hjem til mor igen,” sagde Vigga, da de igen stod på H.C. Petersensvej.
“Ja? Ja, selvfølgelig vil du det. Det kan jeg godt forstå. Måske er det også det bedste, indtil jeg lige får styr på sagerne.”
“Hvornår får du da det?”
“Det ved jeg ikke, mus, men det skal nok blive godt igen. Og så kommer jeg og henter dig.”

Morten rakte sin hånd ud til Vigga. Hun tog den ikke. Morten rystede hånden. Vigga tog den, og så gik de.

“Hvad mente han med det, far?” spurgte Vigga, da de nåede til parkeringspladsen bag ved biblioteket.
“Han er en stakkel,” sagde Morten. “De siger sådan noget. Det skal du ikke tænke mere på.”
“Det bliver nok svært.”
“Nu skriver jeg til mor, at hun kan hente dig på biblioteket. Du kan bare sætte dig ind i børneafdelingen.”
“Går du ikke med?”
“Det er nok ikke så godt.”

Morten klemte Viggas hånd tre gange, for at fortælle hende, at han elskede hende. Vigga klemte ikke igen. Og kiggede lige ud.

Morten tændte for telefonen, skrev en besked til Ditte, slukkede telefonen igen, faldt på knæ og krammede Vigga halvt i stykker.

“Du kommer til at høre nogle grimme ting om din far,” sagde Morten med en stemme, der knak og gik et toneleje ned. “Men jeg har altid elsket dig. Og vil altid elske dig. Håber du også en dag vil kunne tilgive mig.”

Og så tog Morten den mugne og ildelugtende arbejdskasket på og løb. Langs den hvide mur kunne han høre Vigga kalde på sig igen og igen. Mens han løb, fjernede han sig fra den smule nærhed, der var tilbage i tilværelsen.

Han løb ad Mazantigade. Bag om ventesalen ved rutebilstationen. Han kunne høre flere politisirener på samme tid. Han løb langs jernbanesporene. Krydsede over sporene og bagved alle de vilkårligt placerede togvogne. Her lå et stort, sort skur. Der manglede et vinduesfag. Morten kunne via reposen få møvet sig op på vindueskarmen. Han hoppede indenfor og landede på et hårdt cementgulv.

Her prøvede han at genvinde pusten og installere den nødvendige tålmodighed. Han måtte blive der, til mørket brød frem. Og så søge mod Koldinghus.

Kapitel 20

Lauras opsang til hendes far havde virket, for det sydede og duftede af hårdt stegt hakket oksekød, koriander, persille og hvidløg, da de digitale detektiver troppede op hjemme hos Laura til spisetid.

Henrik stod ved komfuret, mens Laura lå i sofaen og fulgte med på både iPad og News på fjernsynet.

“Hvad så?” sagde Ludvig og smed sig på sofaen ved siden af Laura. “Hvad er seneste nyt?”
“Ikke så meget. Han er kun blevet set af en hele dagen. En hjemløs mand har åbenbart haft ham ‘boende’ fra i går til i dag. Men han ved ikke, hvor han er.”
“Hvad mere?”
“Ikke så meget. Jeg fatter ikke, at han ikke er blevet fanget på nogle kameraer endnu,” sagde Laura.
“Det ved vi jo ret beset heller ikke om han er,” sagde Storm og kiggede spørgende over på Andreas, der stod ved siden af Henrik.
“Der er altså ikke overvågning overalt. Selvom det ofte kan lyde sådan,” sagde Andreas og stak fingeren i Henriks tomatsauce, der skulle udsættes for de sprøde kødboller. “Man kan faktisk færdes i det meste af Kolding uden at blive filmet.”
“Hvor er den overvågning, når man har brug for den?” grinte Kvist.
“Nå, unge mennesker. Nu er det snart spisetid,” sagde Henrik.

De satte sig allesammen til bords.

“Jeg vil gerne have lov til at takke jer for at passe på Laura i de her tunge dage for os,” sagde Henrik og løftede sit glas.
“Skål!” sagde Storm.
“Hvad kan din far fortælle?” spurgte Henrik.
“Øhm,” Andreas rømmede sig. “Jeg er bange for, at han ved lige så meget som vi gør på nuværende tidspunkt.”
“Hvad med din far?” spurgte Storm og kiggede på Damir.
“Samme melding. De har skam set flere ladbiler med kran, men der er ingen, der har set noget som helst til en fuldskægget mand i Heliumsko og grøn fleecejakke,” sagde Damir.
“Bortset fra ham den hjemløse selvfølgelig,” sagde Storm.

De kiggede alle indforstået på hinanden.

“Var der nogen, der lagde mærke til, hvor interviewet med ham blev lavet?” spurgte Damir.
“Det kører med garanti i loop på News,” sagde Andreas. “Lad os nu spise, og så kan vi kigge på det bagefter.”

De spiste i usædvanlig teenager-tavshed.

“Lækker mad,” sagde Ludvig og smilede til Henrik, der smilede tilbage.
“Skulle vi finde ham Jokke?” sagde Storm.

De satte sig alle over i sofaen, mens Henrik ryddede op og satte i opvaskemaskinen.

“Far! Vi kan ikke rigtig høre, hvad de siger,” kommenterede Laura, mens Henrik klirrede med tallerkener og bestik.
“Det er lige straks overstået.”
“Der er det!” råbte Kvist.

Indslaget med Jokke blev bragt igen. Han havde ikke meget at sige. Det var i hvert fald svært for intervieweren at få Jokke til at sige mere end, at Morten havde overnattet i bygningen lige bag ved ham.

“Er der nogen, der kan genkende den?” spurgte Andreas.

Alle rystede på hovedet.

“Faaar,” sagde Laura mere sukkersødt end før. “Kender du den bygning der?”

Henrik tørrede fingre i viskestykket og gik over til fjernsynet.

“Jada. Det er N.P. Hansens gamle maskinfabrik.”
“Og hvor ligger den?”
“Lige bag ved Byparken. Eller lige foran Byparken, om du vil.”
“Hvor ligger Byparken?”
“I kalder den mest for Legeparken. Jeg lærte den jo at kende som Byparken, men du kender da godt Legeparken. Der har vi jo holdt mange af dine fødselsdage.”
“Ja-ja. Det ved jeg godt hvor er. Og huset der ligger lige ved siden af?”
“Ja, jeg kan ikke huske, hvad vejen hedder, men når du kører ud fra parkeringspladsen fra Legeparken, så kører du lige ud i den.”

Den unge flok blev helt elektrisk.

“Skal vi komme afsted?” sagde Damir.
“Du skal ingen steder,” sagde Henrik og kiggede på Laura.
“Come on, far, jeg har det fint.”
“Ja, men nu må I stoppe med at lege detektiver. Det er jo ikke nogen leg, det her.”
“Det ved vi godt, men hvis det ikke havde været for os, så var der jo aldrig sket noget.”
“Det er sikkert rigtigt, men det her er en sag for politiet.”
“Du kan jo tage med,” sagde Andreas og kiggede på Henrik.

“Jeg har også været ung engang, og kan godt huske mit eget ungdommelige overmod, men vi holder her. I skal ikke blande jer i politiets arbejde. Jeg vil næsten vædde på, at din far har sagt det samme.”
“Nåmen, jeg har glemt at aflevere en bog på biblioteket,” sagde Kvist. “Så jeg må vist hellere sige tak for mad, og komme derind, inden jeg får en bøde.”
“Det er rigtigt. Jeg har også glemt at aflevere et eller andet,” sagde Ludvig med et smørret smil.

Gruppen rejste sig kollektivt. Laura blev siddende.

“Vi ringer til dig, når vi har fundet ham Jokke,” sagde Andreas.

Kapitel 21

Mens de digitale detektiver trillede mod Kolding, dristede Morten sig ud af sit skjul.

Mørket fik Kolding til at sætte farten ned, så lydene fra sirenerne og godstogenes metalliske klonken var reduceret til næsten ingenting.

Han tændte kortvarigt for telefonen og kunne se nyheden om, at ilden i Christiansfeld var kommet under kontrol. Det var ikke hans værk, men han krydsede den alligevel af på sin liste. Det løb ham koldt ned ad ryggen, da han læste historien om, at han også havde prøvet at bortføre Vigga, men at hun mirakuløst var undsluppet sin fars syge plan om at kidnappe hende.

Morten så det oplyste flag på Koldinghus hænge slapt ned i den milde aftenluft. Han løb over skinnerne og gik langs sporene mod rutebilstationen.

De digitale detektiver kom blæsende over Buen og drejede til højre ad Jernbanegade.

Morten fortsatte op på perronen og drejede ind gennem den lille passage med postbokse og Kriminalforsorgen. Herfra begyndte han at snige sig langs husmurene. Der holdt en politibil henne ved taxiholdepladsen, så Morten gik tilbage ad Mazantigade for så at dreje ind ad Behrensvej, samme sted som han var løbet forbi tidligere, da han løb fra Vigga.

De digitale detektiver holdt ikke øje med en orange fleecejakke og en gammel sur arbejdskasket, så de cyklede lige forbi ham på vej til H.C. Petersens Vej.

På Kærlighedsstien begyndte Morten at kigge opad, så han kunne observere et mønster i de runder, som vagterne gik. Det var for svært at se på den afstand, så han krøb ind mellem de store og højtvoksende blade på skrænten. Da han kom tæt nok på, noterede han sig, at der stod et hold på to mand foran porten, og at der gik et hold på to mand, som fulgtes ad rundt om slottet. Når de kom tilbage, skiftede de med det andet hold, som så gik en runde. Det var hans chance. Han rakte en arm om på ryggen og sikrede sig, at boltsaksen stadig lå i rygsækken.

“Hallo!” råbte Storm ind ad et smadret vindue, da gruppen stod foran N.P. Hansens maskinfabrik. “Er Jokke her?”

Der kom ikke noget svar.

“Skal vi prøve at tage i døren?” spurgte Storm. De andre nikkede, så Storm tog fat i døren, som var låst.
“Hvad gør vi så?” spurgte Kvist.

“Måske kan han ikke høre os helt herudefra,” sagde Andreas. “Lad os prøve at gå rundt om bygningen.”

De gik ind ad samme indkørsel, som Morten var kommet cyklende ind ad. Damir trådte på et stykke glas, som knak, og Ludvig og Kvist udstødte et lille vræl. De andre grinede, og Ludvig og Kvist bandede af sig selv.

“Halløj,” råbte Storm igen, da de stod i døråbningen ind til fabrikshallen. “Er Jokke hjemme?”
“Har du kage med?” råbte Jokke tilbage.

Drengene trådte forskrækket et skridt tilbage. De kiggede på hinanden og ventede spændt på, hvem der skulle tage det første skridt.

Andreas gik forrest ind i fabrikshallen.

“Godaften, Jokke. Jeg hedder Andreas.”
“Godaften-godaften,” sagde Jokke. “Du har taget alle dine venner med, kan jeg se.”
“Ja, vi er meget nysgerrige på ham Morten, du har haft sovende her.”
“Jeg har ikke haft ham sovende. Han kom bare lige pludselig. Man kan sgu ikke have noget i fred mere.”
“Ja, det er træls, men vil du måske fortælle lidt mere om ham. Han har nemligt slået en af vores veninders mor ihjel, og vi er lidt utålmodige efter at fange ham.”
“Det er politiet også, skal jeg hilse og sige. Hold da kæft, jeg har haft mange besøg i dag. Men de havde da i det mindste kage med.”
“Skal vi hente noget kage?” spurgte Kvist.
“Jatak, noget af den gode, ikke?” sagde Jokke og løftede hånden op til munden, som om han drak af en flaske.
“Nååh,” sagde Kvist og grinede. “Jeg fikser noget kage.“

Jokke gik op mod det sted, hvor Morten havde sovet. Drengene fulgte efter.

“Jamen, jeg vidste jo ikke, hvad han var for en klammert,” sagde Jokke og trak kort på skuldrene, da han pegede Mortens logi ud. “Jeg ved bare, at han var havnet her. Han var på røven, men det er vi jo mange, der er, så jeg gav ham bare et par tips til at klare den på gaden.”
“Såsom?”
“Hvor man kan få lidt mad, og hvor man kan få et bad.”
“Og hvor kan man det?”
“På banegården ved bagindgangen til 7Eleven og så nede i kælderen på biblioteket. Det hedder vist magasinet.”
“ULK!” sagde Ludvig, Storm og Damir i kor.
“Har han været der?” spurgte Andreas.
“Ja, det går jeg da ud fra. Han var da blevet barberet og det hele, da jeg så ham lidt tidligere i dag. Han var sammen med sin datter.”
“Barberet?” gentog Andreas langsomt.

“Ja.”
“Så de billeder der bruges i eftersøgningen af ham er allerede forældede?” brød Damir ind.
“Det er de vel,” sagde Jokke.
“Hvorfor fuck har politiet ikke sagt noget om det?” sagde Storm og kiggede bebrejdende på Andreas.
“Ja, det ved jeg sgu da ikke. Måske for at give ham en falsk tryghed. Han går jo rundt og tror, at ingen ved, hvordan han ser ud. Og derfor er han her formentlig stadigvæk. Hvis han vidste, at alle vidste hvordan han ser ud nu, så var han måske over alle bjerge, og så fanger de ham aldrig.”

Storm, Ludvig og Damir kiggede medfølende på Andreas.

“Hvad regner I med? Tror I virkelig ikke, at de har strategier for den slags. De bliver jo kraftedme undervist efter nyeste viden om, hvad der virker bedst i hvilke sager.”
“Prøv at høre her. Ring til din far,” sagde Damir. “Og hvis han bekræfter din historie, så holder vi også kæft, men hvis han ikke bekræfter, så får vi Ella til at lave en ny tegning af ham. Uden skæg.”
“Og uden sine sko,” sagde Jokke.
“Hvad?” sagde Andreas.
“Ja, vi byttede sko. Så han ligner slet ikke den pæne mand fra billederne længere. Da jeg så ham, havde han en orange jakke på, mine gamle flade konvolutter og røde rifter i hele fjæset fra en dårlig barbering.”
“Orange jakke? Fuck, fuck, fuck. Så var det ham, der skræmte Laura.”
“Aj, hvad gør vi?” sagde Ludvig. “Vi kan da ikke holde den viden tilbage. Hverken for Laura eller for Kolding. Folk skal da vide, hvem de skal holde øje med.”

Kvist kom glad tilbage. Med Jokkes kage. Og alle kiggede på Andreas.

“Jeg ringer til min far,” sagde Andreas og gik udenfor.

På skrænten op til slotsbanken lå Morten klar med boltsaksen i hånden. Da de to vagter drejede rundt om hjørnet på det store tårn, løb han hen mod det lille vindue, han tidligere havde set ud. Der var en enkelt tremme og lidt plexiglas for. Morten placerede boltsaksen så højt oppe på den enlige tremme som muligt. Han pressede til af al magt, og boltsaksen lukkede sig lige så fint sammen. Morten placerede så boltsaksen nederst på tremmen og pressede igen til. Det lød som en tabt svensknøgle på gulvet hos en mekaniker. Mere lyd afgav det ikke. Morten pressede plexiglaspladen indad. Den sprak i tre stykker. Han smed rygsækken ind ad vinduet og førte begge arme ind gennem hullet og bugserede sig selv gennem vinduet.

De skrabede knæ fra faldet på Skamlingsbanken blev suppleret af rifter på maveskindet fra den overskårne nederste del af tremmen. Morten tog fra med armene, men landede meget ublidt på stentrappen ned til fangekælderen på Koldinghus. Tiden var knap, så han bed smerterne i sig, og fik sat tremmen i

spænd igen, så den, på afstand, så ubeskadiget ud. Plexiglaspladen fik han skubbet ind i sammenføjningerne igen, som nogle gamle fugtbeskadigede puslespilsbrikker, der helst ikke vil samles igen.

Han gik helt ned i fangekælderen, mens han våndede sig.

Kapitel 22

Det sved og blødte en smule fra rifterne på maven. Morten tørrede blodet væk med fingrene og søgte ind i en af nicherne i fangekælderen, så han kunne tænde lyset fra sin telefon, uden at det kunne ses udefra. Han slog al trafik og transmission af signal fra på telefonen, så han ikke kunne spores.

Minutterne gik og han kunne ikke høre noget postyr udenfor. Han var ikke blevet opdaget. Han lod sårene falde til ro, mens han lagde en plan for sin aktion. Det måtte foregå samme aften, da han ville blive opdaget næste morgen, når museet åbnede.

Morten kom på højkant igen, og gik langsomt op ad trappen. For enden af trappen var der en låst dør. Døren kunne åbnes med en vrider, så Morten drejede den og skubbede døren op. Han ventede et par sekunder med at gå videre i mørket. Der lød ingen alarm nogen steder. Han strakte sin hals i et forsøg på at få øje på små røde lamper, der indikerede sensorer, men der var ingenting at se.

Han tog et fuldt og helt skridt op fra kælderen. Tændte lyset på telefonen kort. Han nåede at få øje på toiletdørene, så han krøb i skjul på toilettet, hvor han kunne tænde lyset og få renset sine sår.

Han duppede rifterne tørre med toiletpapir og drak lidt koldt vand som værn mod den sult, han havde bygget op hele dagen i det store, sorte skur ved godsvognene.

Han kiggede sig i spejlet og kiggede ned på toiletbrættet, hvor han havde lagt den orange fleecejakke og trøjen. Hvis Jokke var gået til politiet, ville denne mundering være farlig for ham. Han slukkede lyset og gik i bar overkrop ind i restauranten.

Det tændte lys i vinskabene lyste nok op til, at Morten kunne finde vej. Han begyndte at åbne skabene i gangen. Der lå både kokketøj og tjenertøj. Morten valgte det lysebrune tjenertøj og bandt et sort forklæde om maven. Han ledte videre og fandt en stor plasticpose. Han gik tilbage på toilettet og lagde sin fars brugte tøj i posen. Bandt en knude og gik ud i køkkenet, hvor han smed den i skraldesækken.

Da han gik rundt i køkkenet, kunne han dufte krydderurterne og kunne ikke længere holde sin sult ud. Han åbnede et af de store køleskabe og tog en hel lakseside og noget rugbrød ud. Fandt en fileteringskniv og skar nogle store skiver laks af.

Han trak sig op på et af stålbordene og satte sig med krydsede ben til at spise røget laks på rugbrød med lidt saltflager på. I køleskabet fandt han en flaske hvidvin på køl. Morten satte flasken for munden.

Mens han sad der i mørket og det lette lys fra nogle af vinskabene, lod Morten øjnene scanne lokalet for brugbare remedier.

Oppe på hylden ved kogeøen stod der seks crème brûlée brændere. Morten testede dem. Fire af dem virkede, så dem stoppede han i lommen på forklædet.

Mortens sult blev ikke helt stillet af laksemadderne, så han gik på mere rov i køleskabene. En fed chokoladekage fristede på øverste hylde. Den kraftige mørke chokolade i kagen gav ham et kick, som hjalp ham til at lægge en klar plan.

Han ville samle træstole rundt omkring på museet. Stable dem op i pyramideform omkring de høje træsøjler i Ruinsalen og sætte ild til dem med crème brûlée brænderen. I biblioteket ville han sætte ild til bogskabene. I tårnet ville han sætte ild til trappetrinene. Og så måtte han op under tagkonstruktionen og sætte ild til spærene.

Morten hoppede ned fra bordet og konstaterede, at brænderne larmede for meget i forklædet. Han måtte have nogle bukser med lommer i. Eller en kurv.

Mens han gik og ledte efter en kurv til brænderne, kom han forbi alle de grafiske tryk af branden i 1808. De hang flot indrammede og prydede de rå murstensvægge.

Dittes far havde også fortalt ham så levende om dengang, han var dreng, hvor alle byens børn legede i den nedbrændte ruin. Det ville byens børn snart komme til igen.

Morten fandt en kurv med hank og lagde brænderne ned i den. Han tog en stabel menukort fra Restaurant Madkælderen og medbragte dem som optændingshjælp.

Den skyfrie nattehimmel lod månen lyse halvdelen af slotsgården op. Morten tog to trin ad gangen op ad den stejle trappe.

Forpustet, men fattet, stødte han skulderen mod glasdøren for at skubbe den op, men døren ud til slotsgården var låst. Og der var ikke nogen vrider. Det krævede en nøgle.

Morten løb ned ad trappen igen og hen til den anden trappe. Den dør var også låst.

Morten gik på jagt efter nøgler. Han åbnede alle skabe og skuffer i hele restauranten, men der var ingen nøgler at se.

I frustration tog han igen flasken med hvidvin og satte den for munden. Som han sad der, fik han øje på bænken med fleecetæpper med påtrykte logoer fra sponsorer. Og forstod at han måtte tilbringe en nat i fangekælderen.

Slukøret sjoskede Morten ned ad trapperne til fangekælderen med fem tæpper under venstre arm og en kurv med fire crème brûlée brændere og en halv flaske kølig hvidvin i højre hånd.

Han lagde sig ind i den samme niche, han havde ligget i tidligere. Han bredte fire tæpper ud på murstenene og lagde sig til rette med det sidste tæppe over sig.

Han tømte hvidvinen og lukkede øjnene.

Kapitel 23

Tirsdag morgen stod solen op over en by, der var delt i to lejre. Der var dem, der puttede sig og pakkede sig sammen og bestilte flere vagter og begrænsede adgangen til de fælles mødesteder en kommune råder over.

Og så var der dem, der ville gå på gaden for at vise fællesskabets ansigt frem mod den eller dem, der prøvede at tryne det.

På banegårdspladsen hjalp kommunens frivillige beredskab til med at organisere de mere end tusind fakler, der var gjort klar til fakkeloptoget.

Mange af byens butiksindehavere havde givet medarbejderne en time tidligere fri, så de kunne deltage i optoget.

Borgmesteren sad på sit kontor og pudsede talen af.

Laura, Andreas, Kvist, Storm, Damir, Ludvig, Ella, Silje, Pelle og alle de andre digitale detektiver gjorde, hvad de kunne, for at følge med i undervisningen.

De mange frivillige, der havde passet på mindesmærkerne i løbet af natten, blev afløst af morgenvagten, der medbragte lidt brød og kaffe.

Morten blev vækket af, at døren ned til fangekælderen gik op.

Han krøb helt sammen og pressede sig mod væggen, men der lød ingen skridt på trappen.

Morten var kold og øm efter natten i fangekælderen. Han strakte sig som en kat og prøvede at få lidt gang i kroppens led.

Batteriet på hans telefon var brugt, så han kunne ikke orientere sig om verden udenfor.

Med langsomme skridt gik han op ad stentrappen til den samme hvide dør, han havde åbnet indefra aftenen før. I hånden bar han kurven med brænderne. Han havde lagt et tæppe over. Den tomme flaske hvidvin, de sidste tæpper og sin rygsæk lod han stå.

Morten vidste ikke, hvad klokken var, så han vidste ikke med sikkerhed om restauranten var åben eller lukket. Om døren op til slotsgården var åben eller lukket. Han ønskede ikke at møde nogen af de ansatte i restauranten, før han var sikker på, at flugtvejen var åben, så han gik igen ind på toilettet. Låste døren og satte sig til at vente.

Da maven knurrede tilstrækkeligt, vurderede Morten, at klokken måtte være over frokosttid, så han åbnede toiletdøren og løb forbi skabene og op ad den første trappe til slotsgården.

Her drejede han til højre og skyndte sig op i trappetårnet. Benene syrede til, så han stoppede tre etager oppe. Ud ad vinduet kunne han se, at museets ansatte var ved at gøre klar til et stort rykind. Der var sat et podie op, og et lydanlæg var ved at blive gjort klar. Der blev også kørt stole og bænke ind til tilhørerne.

Morten gik videre op i tårnet og kastede et blik ud over den by, som han havde kastet sit had på.

Kopimaskinen på Kolding Gymnasium kørte på højtryk. Laura og Andreas havde produceret et sangblad, som rektor havde givet lov til, at de kopierede til uddeling til aftenens deltagere i fakkeloptoget.

‘Man binder os på mund og hånd’ af Poul Henningsen, ‘Kringsat af fjender’ af Nordahl Grieg og ‘Noget om helte’ af Halfdan Rasmussen satte kopimaskinen under pres.

Mens Ditte var på job i Brande, passede mormor og morfar Vigga og Herman. Ditte havde aftalt med Klaus, at de skulle følges i optoget. Og børnene skulle med. Vigga havde fået lov til at tage Valdemar med.

Lisbeths kollegaer i banken havde arrangeret fællesspisning inden fakkeloptoget.

TV2 NEWS helikopteren kunne høres i det fjerne, så Morten gik ned igen.

Han gik på inspektion gennem salene og etagerne. Morten vidste ikke, at flere tusind mennesker forberedte sig på at gå gennem byen i et fakkeloptog, men han vidste, at Koldinghus lukkede kl. 17.00, så aktionen skulle først starte, når alle havde forladt slottet.

Morten satte sig på øverste trappetrin og ventede. Nu og da gik han helt op på taget for at se på uret på rådhuset.

Kl. 17.00 startede fakkeloptoget på banegårdspladsen. Først var der koncert, og så holdt borgmesteren en tale.

Flere tusind mennesker gik derpå syngende i samlet flok ad Jernbanegade, Akseltorv og Markdanersgade.

Laura, Lauras far, Andreas, Damir, Ludvig, Kvist og Storm gik forrest op ad Markdanersgade. De blev de første, der så flammerne i Ruinsalen, men alle i optoget hørte lyden, da brandalarmen på Koldinghus gik.

Inde på slottet løb Morten fra Ruinsalen til Christian 3.s Kapel, mens alarmen pressede trommehinderne i bund. Han tændte for to af crème brûlée brænderne på en gang, og tændte ild til hynderne på bænkene.

Alarmens sirener var så overdøvende, at Morten ikke kunne høre brandbilerne, der kørte i al hast fra Caspar Müllersgade.

Sangen i fakkeloptoget forstummede, da flammerne smøg sig op ad limtræssøjlerne i Ruinsalen. Nogle veg tilbage i sikkerhed, mens andre gik et skridt tættere på det farlige.

Midt i tumulten gik Valdemar et skridt tættere på. Vigga fulgte med. Draget af flammerne tog han et skridt til. Hun med. Og et til. Ditte var uopmærksom og på få sekunder var Vigga så langt væk fra Ditte, at hun ikke kunne råbe hende op i larmen. Klaus blev sendt afsted efter børnene.

Laura og de digitale detektiver løb også tættere på. De havde et instinkt, der fortalte dem, at Morten var på spil.

Indsatslederne og de mindre køretøjer kom kørende gennem Staldgården, og brandbilerne kom kørende ad Markdanersgade. Vrimlen på slotsbanken forstærkedes blot og øgede afstanden mellem Vigga og Ditte.

Røglugten sivede hurtigt ud gennem bygningerne og røgen drev ind over byen.

Inde på slottet løb Morten videre til biblioteket.

Brandfolkene fik sluttet slangerne til og påbegyndte slukningsarbejdet. Både inde fra slotsgården, hvor der holdt to brandbiler og udefra, hvor der holdt seks brandbiler.

Der herskede mild panik blandt gæsterne fra restauranten, der søgte ud gennem slotsporten. Samtidig løb Laura, Andreas, Kvist, Ludvig, Damir og Storm ind.

De løb helt hen til vandkunsten Fortuna og hoppede op på kanten, så de bedre kunne se ind på slottet.

Vigga og Valdemar blev stående udenfor slotsporten og kiggede ind på slukningsarbejdet.

“Kan I komme ud!” råbte indsatslederen efter de digitale detektiver, som modstræbende gik ud igen gennem slotsporten.

Lyden af knitrende træ blandet med sirener og helikopter-rotorer fyldte luften over Koldinghus. Varmen var til at tage at føle på for de fleste.

“I skal gå helt væk,” sagde en af de brandfolk, som hjalp med at rulle slanger ud for de største af køretøjerne, som ikke kunne køre ind i slotsgården.

Vigga, Valdemar og de digitale detektiver gik over mod mindestenen for Carl Ploug. De gik bag om stenen, og var øjeblikkelig ude af både øje og sind for brandfolkene, der fokuserede på at hæmme ildens udvikling, så de gik langsomt frem mod slotsporten igen. Flere børn fulgte trop.

Morten havde sat ild til bøgerne i bogskabene, og flammerne stod ud. Han løb videre mod trappetårnet. Lige før Riddersalen førte han den lille flamme fra crème brûlée brænderen mod trappetrinnene. Det gamle tørre træ fængede hurtigt. Morten løb ned til reposen over Kirkesalen. Her antændte han sammenføjningen mellem gulv og gelænder. Og så løb han ned.

I forventning om at ilden ville søge opad, og at brandfolkene ville nå at slukke ilden, inden slottet brændte helt ned, ville han søge mod fangekælderen og hoppe ud samme vej, som han var hoppet ind.

Han kiggede ud ad de små vinduer på vej ned. Det vrimlede med brandfolk. Politiet var også nået frem. Mens han overvejede risikoen, kom der en røgdykker løbende op ad trappen. Røgdykkeren tog fat i Morten.

“Skynd dig ud!” råbte han gennem masken og førte Morten ned ad trappen. Morten prøvede at vride sig løs, men brandmanden holdt fast. Da de nåede til bunden af trappen, blev de synlige for andre.

“Der er én mere deroppe!” råbte Morten og prøvede igen at vride sig løs.

Brandmanden slap ham og løb op ad trappen. Morten stod alene tilbage i døren. Han løb et par skridt ud i slotsgården mod fangekælderen.

“Det er ham! Der er Morten!” råbte Andreas og pegede mod trappetårnet. Alle de digitale detektiver kiggede i samme retning. Morten så alle de pegende fingre og løb op i trappetårnet igen.

De satte sig allesammen i bevægelse, men både brandfolk og politifolk blokerede for deres fremrykken. Vigga var lille nok til, at hun undgik opmærksomheden, så hun spænede igennem slotsporten, over slotsgården og ind i trappetårnet.

“Far!” råbte hun. “Far! Stop!”

Morten hørte ikke noget. Han var løbet opad, men trappetrinnene længere oppe var allerede brændt så meget, at nogle af dem var faldet igennem jernvangerne og havde antændt trappen på etagen nedenunder, så han måtte springe ind over reposen over Kirkesalen, som også var i brand, og ind mod Biblioteksalen.

Ilden i bogskabene i Biblioteksssalen havde spredt sig til gulvplankerne, så han måtte springe gennem flammerne.

Da han nåede til modsatte ende af biblioteket, kunne han høre røgdykkeren i aktion nede i Christian 3.'s Kapel. Han kunne også høre sin datter Vigga kalde i rædsel.

Morten kiggede tilbage og så Vigga fanget i flammerne. Hun var løbet efter ham, men blev skræmt af flammerne i gulvet.

Hun ville søge tilbage, men flammerne fra reposen over Kirkesalen havde spredt sig med lynets hast, så hun kunne ikke komme tilbage. Trappen stod også i lys lue.

"Far! Hjælp!"

Morten begyndte at løbe tilbage, men blev selv bange ved synet af ilden i de brede planker, som han skulle forcere.

"Far!" råbte Vigga panisk.

Vinduer splintredes i varmen.

"Gå over til vinduet, så de kan se dig," råbte Morten.

Vigga rystede på hovedet i afmagt.

Morten gik lidt tilbage for at tage tilløb, så han kunne hoppe igennem ilden. Han løb frem, men fandt ikke modet frem i sig selv.

Han tog sig til hovedet og begyndte at skrige som en gal. Han skreg, til han fik ondt i halsen.

Det næste han så var en brandmand, der slog det resterende vinduesglas i rammen itu med en økse, kravlede ind over karmen, løftede Vigga op, som Morten selv havde gjort så mange gange, da hun var mindre, og løftede hende ud til sin kollega i kurven.

Morten faldt på knæ mellem flammerne og sit forliste liv. Der blev han liggende, til også han blev løftet op som et lille barn og båret ud af det brændende bibliotek. Ud til en brandmand i brandbilens kurv for enden af stigen.

Han faldt slap ned og lagde sig overgivende på bunden af metalkurven.

Vigga krøb grædende ind til ham.

"Hvorfor blev du så vred, far? Hvorfor havde du ikke nogen stopknap?"